

சிந்தனை

தொகுதி 1, இதழ் 1.
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்,
திருநெல்வேலி,
ஐத, 1976

ஆசிரியர்:

அ. சண்முகதாஸ்

நிர்வாக ஆசிரியர் :

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்

ஆசிரியர் குழு :

இ. முத்துத்தம்பி

வி. சிவசாமி

ஜே. பி. செல்லையா

இ. மதனாகரன்

ச. சத்தியசீலன்

பொ. கோபாலகிருஷ்ணன்

த. பத்திராஜ

சாந்தினி சந்தானம்

ஆலோசனைக் குழு :

க. கைலாசபதி

கா. இந்திரபாலா

பே. கனகசபாபதி

க. கைலாசநாதக் குருக்கள்

ஸுச்சரித கம்லத்

சிந்தனை, மூன்று மாதங்கட்கொருதடவை வெளி யிடப்படும். இதழிற் பிரசுரமாகும் ஆய்வுக் கட்டுரை விடயம் பற்றித் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

அ. சண்முகதாஸ்,

தமிழ்த்துறை,

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,

யாழ்ப்பாண வளாகம்,

திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

ஆண்டுக் கட்டணம், ஏனைய நிர்வாகம் பற்றிய விடயங் களுக்குத் தொடர்புகொள்ளவேண்டிய முகவரி :

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்,

நூலகம்,

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,

யாழ்ப்பாண வளாகம்,

திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

வளாகத் தலைவரின் வாழ்த்துரை

யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் மனிதப்பண்பியற் பீடத் தினர் சிந்தனை என்னும் பெயரமைந்த சஞ்சிகை ஒன்றினை வெளியிடுவதறிந்து மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன்.

இந்நூற்றாண்டிலே, தமிழ்க்கல்வியாளரும் ஆசாய்ச்சியறிஞரும் அவ்வப்போது தனிப்பட்ட முறையிலும் நிறுவன் அடிப்படையிலும் சஞ்சிகைகளை வெளியிடும் முயற்சிகளிற் பேருக்கத்தோடு ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். எனினும் இம் முயற்சிகளிற் பெரும்பாலானவை நீடித்த பயனைத்தரவில்லை. இதழ்கள் சில வெளிவந்த பின் இறந்தொழிந்த ஏடுகளின் எண்ணிக்கையே அதிகம்.

பல்கலைக்கழகங்களால் வெளியிடப்பெற்று வந்த ஆங்கில மொழிச் சஞ்சிகைகளும் அண்மையிற் சீரற்ற ஒழுங்கில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையில், புதிதாக சஞ்சிகை ஒன்றினை வெளியிட முனைவது பொறுப்பு நிறைந்த கருமம் என்பதை எடுத்துரைக்க வேண்டிய தில்லை. எனினும் இச்சஞ்சிகையை வெளியிடத் தொடங்கியுள்ளோர் தம்பணியை எண்ணியே துணிந்துள்ளனர் என்று நம்புகிறேன். புதிய வளாகத்திலே துளிர்க்கும் இத்தரு வளாகத்தின் வளர்ச்சியோடு தழைத்திடல் வேண்டும் என்பதே எனது வேண்டுகோள். அவ்வளர்ச்சியின் பேராகத் தனக்கென ஓர் ஆய்வறிவு மரபையும் உருவாக்கிக் கொள்ளுதல் உவகை தருவதாயிருக்கும்.

“மானுடன் தன்னை கட்டிய தனையெலாம் சிதறுக” என்று ஓர் இடத்திலே மகாகவி பாரதியார் குரல் எழுப்பினார். மானிடவியற்றுறைகளைச் சேர்ந்த ஆய்வாளரும், போதகாசிரியரும் நடத்தும் இச்சஞ்சிகை மனிதனுடன் தொடர்புடைய துறைகளையெல்லாம் ஆராயவும், சர்ச்சை செய்யவும் அவற்றைத் தெளிந்து கொள்ளவும் வழித் துணையாய் அமைந்து, கற்றோருக்கும் மற்றோருக்கும் நிலைத்த பயனைத் தரும் என எதிர்பார்ப்பது தவறாகாது. நவயுகத்தின் தேவைகளையெல்லாம் மணங் கொண்டு அவற்றுக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் சஞ்சிகை வெளிவரல் வேண்டும் என்பதே எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையுள்ள அனைவரும் விரும்பக்கூடிய தொன்றாகும். ‘நல்லதை நம்பி நல்லதே செய்க’ என்னும் ஆன்றோர் கூற்றுக்கியையச் ‘சிந்தனை’ சீருஞ் சிறப்பும் பெற்று நிலைத்தோங்க வாழ்த்துகிறேன்.

— க. கைலாசபதி

கட்டுரையாசிரியர்கள்

சோ. கிருஷ்ணராஜா

B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர்,
மெய்யியல் துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

துரை மனோகரன்

B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

இ. மதனகரன்

B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர்,
புவியியல் துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

சித்திரலேகா மௌனகுரு

B. A., B. Phil. (இலங்கை),
துணை விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

வி. சிவசாமி

B. A. (லண்டன்), M. A. (இலங்கை),
துறைப்பொறுப்பு விரிவுரையாளர்,
சம்ஸ்கிருதத்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

அ. சண்முகதாஸ்

B. A. (இலங்கை), Ph. D. (எடின்பரோ)
துறைப் பொறுப்பு விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

ஸுச்சரித கம்லத்

B. A. (இலங்கை), Ph. D. (லண்டன்)
பேராசிரியர், தலைவர், சிங்களத்துறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

நா. சுப்பிரமணியம்

M. A. (இலங்கை)
துணை நூலகர்,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்.

உள்ளே

- இயற்கை உரிமைகளும் மனித உரிமைகளும் 1
சோ. கிருஷ்ணராஜா
- பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களிற்
சமூக நோக்கு 6
துரை மனோகரன்
- இலங்கையில் உணவு உற்பத்தியும்
ஆற்று வடிநில விருத்தியும் 13
இ. மதனாகரன்
- ஈழத்து நாவல்களிற் சமூக உணர்வின் தோற்றம் 20
சித்திரலேகா மௌனகுரு
- வடமொழிச் சாசனமும் தமிழ்ச் சாசனமும் 25
வி. சிவசாமி
- கவிஞரும் மொழியும்—ஒரு மொழியியல் நோக்கு 37
அ. சண்முகதாஸ்
- கலைப் படைப்புகள் பற்றிய கருத்துரை 52
சு. கம்லத்
- தகவல் : 1970க்குப் பின் ஈழத்தில் வெளிவந்த
தமிழ் நாவல்கள் 61
நா. சுப்பிரமணியம்

கலை, சமூக விஞ்ஞானம்
 சார்ந்த காலாண்டுச் சஞ்சிகை
 யாகச் சிந்தனை 1967 ஏப்பிரல்
 னிருந்து ஜூலை 1972 வரை
 பேராதனையில் வெளியாகியது.
 இச்சஞ்சிகையின் வெளியீட்டு
 டன் தொடர்புடையோராய்
 இருந்த சிலர் யாழ்ப்பாண வளா
 கம் அமைக்கப்பட்ட காலத்தில்
 இந்த நிறுவனத்திலே சேர்ந்து
 கொண்டனர். புதிய வளாகத்
 திலே தமிழில் ஆராய்ச்சிச் சஞ்
 சிகை ஒன்றை வெளியிட வேண்
 டிய அவசியம் ஏற்பட்டபோது,
 பல ஆண்டுகளாக இலங்கையில்
 கலை, சமூக, விஞ்ஞானத் துறை
 களைப் பொறுத்த மட்டிலே
 ஆராய்ச்சி ஏடாக வெளிவந்த
 சிந்தனையைத் தொடர்ந்து
 வெளியிடவேண்டும் என்ற தீர்
 மானத்தை மனிதப் பண்பியல்
 பீடத்தினர் நிறைவேற்றினர்.
 இதன் விளைவாக வெளிவரு
 கிறது இச் சிந்தனை ஏடு.

இயற்கை உரிமைகளும் மனித உரிமைகளும்

சோ. கிருஷ்ணராஜா

மெய்யியல் துறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

மனிதர் ஓரளவு நிலையான அரசியற் சமுதாயத்தில் வாழ்வதால் சில உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளவர்கள் என்றும், அதனால் மற்றவர்களுக்குத் தாம் சில கடப்பாடுகளை ஆற்றவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர் என்றும் அனுமானித்துக் கொள்கின்றனர். மனிதரிடையே உரிமைகள் வேறுபடக் காரணம் அவர்களது சமூக அந்தஸ்தாகும். உரிமைபற்றி ஆராய முயன்ற மெய்யியலாளர்கள் அதனைத் தெளிவாக வரையறுக்க வேண்டி, உரிமைபற்றிய பலவிதமான வினாக்களை எழுப்பி அவற்றிற்கு விடைதேட முயன்றனர். உரிமைகள் என்றால் என்ன? அவை உள்ளீடானவையா? அரசாங்கம் தன் அதிகார எல்லைக்குள் அடங்கிய மக்களை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையிற் செயற்படுமாறு பலவந்தப்படுத்தும் உரிமையினை எவ்வாறு பெற்றது? என்பனபோன்ற வினாக்களுக்குப் பலவிதமான விடைகளை முன்வைத்தனர். இந்தவகையில் குறிப்பிடத்தக்க விளக்கங்களாக அமைபவை இயற்கை உரிமைக்கோட்பாடு, மனித உரிமைக்கோட்பாடு என்பனவாகும். இக்கட்டுரை, மேற்கூறிய இரு உரிமைக்கோட்பாடுகளையும் ஆராய்வதாயமையும்.

உரிமைபற்றிய மேலே கூறப்பட்ட கோட்பாடுகளை ஆராயமுன்னர், அதன் சாதாரண வழக்கில் உள்ள கருத்தினைப் பார்த்தல் வேண்டும். சாதாரண வழக்கில் உரிமைகள் எனும் பதம் பலசந்தர்ப்பங்களிற் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அவையாவன :

1. 'இந்த அரசாங்கத்தினை விமர்சிக்கும் உரிமை எனக்குண்டு' எனும்பொழுது உரிமை ஓர் உடைமை என்ற கருத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.
2. மனிதர் உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளவர்; அத்துடன் அதனைப் பயன்படுத்தும் அருகதையுடையவர்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் நாம் உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளவர்களாகவும், ஆனால், அதனைப் பயன்படுத்தாதவர்களாகவும் இருப்பது சாத்தியம். ஒரு நாட்டின் பிரசை என்ற முறையில் ஒருவனுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு. ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒரு தேர்தலில் அவன் வாக்களிக்கத் தவறலாம்.

3. மனிதர்கள் உரிமைகளைச் சட்டரீதியாகவோ பலாத்காரமாகவோ பெற்றுக்கொள்கின்றனர். இந்நாட்டின் ஆளும் கட்சி மக்களின் சம்மதமின்றிப் பல சட்டங்களை நிறைவேற்றுகின்றது எனும்பொழுது, ஆட்சி செய்வதற்கு அவர்களுக்குள்ள உரிமை பலவந்தமாகப் பெறப்பட்டது என்ற கருத்தினைத் தருகின்றது.
4. பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மனிதர் உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்கின்றனர் என்றும், வேறுசில சந்தர்ப்பங்களில் உரிமைகளை இழந்துள்ளனர் என்றும் பேசப்படுவதுண்டு.
5. 'இந்த நாட்டு மக்களுக்குச் சில விடயங்களைச் செய்வதற்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது' என்று கூறும்பொழுது உரிமை சட்டரீதியாகப் பெறப்பட்டது என்ற கருத்தினைத் தருகின்றது.

மேலே கூறப்பட்ட உரிமைபற்றிய பல்வேறுபட்ட பயன்பாடுகளில் இயற்கை உரிமை, மனிதஉரிமை என்பனவற்றை நியாயப்படுத்துவோர் முதலாவதும் திரண்டாவதும் நாலாவதுமான கருத்துக்களிலேயே உரிமை என்ற பதத்திற்குப் பொருள் கொள்ளுவர்.

சமூகத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டனவும், அடிப்படையானவையுமான உரிமைகள் சில மனிதருக்கு உண்டு. அவை இயற்கை உரிமைகளாகும்¹ அவற்றிற் சில பின் வருமாறு :

1. வாழ்வதற்கான உரிமை.
2. சுதந்திர சிந்தனைக்கான உரிமை.
3. பொதுக் கூட்டங்களை அமைப்பதற்கும் சங்கங்களை ஏற்படுத்துவதற்குமான உரிமை.
4. தொடர்பு கொள்ளும் உரிமை.
5. சொத்துரிமை.

சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டாளர்களின் கருத்துப்படி எல்லா மனிதரும் இயற்கையாகவே மேற்கூறிய உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளவர்கள். அவ்வுரிமை சமூக அரசியல் நிறுவனங்களிற்கு அப்பாற்பட்டதாகவும், நியாயத்தினூடாக உய்த்தறியப்படுவதும் என எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. தனியாட்களின் பண்புகளான இவ்வுரிமை வகைகள் மனிதன் மனிதனையிருப்பதற்குரிய பண்புகள் என வற்புறுத்தப்பட்டது. 'நாம் சுதந்திரத்துடனும் பகுத்தறிவுடனும் பிறந்துள்ளோம் என்பதே இயற்கை உரிமையிலாகும்' என்பது லொக்கினது கருத்து². இவரது கருத்துப்படி அரசானது இயற்கை விதியினால் சமூகத் தொடர்பினைக் கொண்டதாகவும், அதன் மூலம் இயற்கை உரிமையினைப் பெற்றதாகவும் அமைந்துள்ளது. மேற்படி கருத்தி லிருந்து மனிதன் தன்னை அரசியற் சமுதாயத்தில் ஓர் அங்கத்தவனாக இணைப்பதற்கு முன்பதாகவே உரிமையினைக் கொண்டுள்ளவரைய் இருந்தான் என்பது பெறப்படும்.

ரி. எச். கிறீன் மனிதர்க்குரிய இயற்கை உரிமையினை ஒழுக்கவியல் அடிப்படையில் நியாயப்படுத்துகிறார். இவரது கருத்துப்படி ஒவ்வோர் உரிமையும் ஏதோவோர் இலக்கினை அடைவதை நோக்கமாக கொண்டுள்ளது. அவ்வுரிமையின் ஏற்புடமை சமூகம் ஏற்றுக்கொண்ட ஒழுக்கவியல் அங்கீகாரத்தில் தங்கியுள்ளது. அத்துடன், மனிதருக்கு

இருக்கவேண்டிய ஓர் ஆற்றலாகவும் உளது.³ பொது நன்மையினை அடைவதற் குரிய மார்க்கமாக உரிமைகள் உள என்பதே அவரது கருத்து.

உரிமை மனிதர்களுக்கு உள்ளதோர் இன்றியமையா நிபந்தனை என்பது பொசங்குவெட் என்பவரது கருத்து⁴ இக்கருத்து ஒருவனுக்கு உரிமை உளது என எடுத்துக் காட்டுவதுடன் அவனுடைய கருத்தினையும் வற்புறுத்துகின்றது.

பொதுவாகக் கூறின் இயற்கை உரிமையினை ஏற்றுக்கொண்ட மெய்யியலாளர்கள் மெய்யியலில் உள்பொருளியல் நிலைப்பாட்டினை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள். மனிதனின் அடிப்படை இயல்பு சில குறிப்பிட்ட வகையான இலக்குகளை அடைவதாகும் என நம்பும் இவர்கள், அவ்வகையான இலக்குகளை அடைவதற்கு இயற்கை உரிமைகள் இன்றியமையா நிபந்தனைகள் என எடுத்துக் காட்டினர்.

இயற்கை உரிமை பற்றிய விமரிசனம் 19-ம் நூற்றாண்டில் பயன்வழிவாதிகளினால் செய்யப்பட்டது. பயன்வழிவாதிகள் மனிதரைப்பற்றிய பௌதீகவாதிக் கருத்துக்களை நிராகரித்ததுடன், 'சரிமை', தவறு என்ற மதிப்பீடுகள் சமூகப் பயன்பாட்டிலிருந்தே பெறப்படும் எனக்கருதினர்.⁵ பென்தாம், இயற்கைவிதி இயற்கை உரிமை என்பன கருத்தற்ற சொற்கள் என நம்பினார். (றபேல் போன்ற வாழும் அரசியற் சிந்தனையாளர்கள் (மெய்யியலாளர்) உரிமைபற்றிய மரபுவழி வீளக்கத்தினை சார்ந்தவர்களாக காணப்படுகின்றனர்).⁶ இயற்கை உரிமைபற்றிய அரசியற் சிந்தனையாளர்களது கருத்துக்கள் அனைத்தும் தெளிவற்றனவும், தவறான அடிப்படைகளைக் கொண்டனவுமான அனுமானங்கள் என்பது பகுப்பாய்வு மெய்யியலாளர்களது கருத்து. மொழியின் பயன்பாடு பற்றிய தெளிவின்மையே அத்தவறுக்குக் காரணமாகும். உரிமை போன்ற அரசியற் சொற்களைப் பற்றிப் பேசும் பொழுதெல்லாம் பாரம்பரிய மெய்யியலாளர் பயன்படுத்திய மொழியின் பாவனை, பொருட்களை விபரிக்கும் மொழியின் பாவனை போன்று உணரப்பட்டது. 'பூரண நெறிமுறை' என்ற தவறான கருத்தின் விளைவே அதற்குக் காரணம் என்பது வெல்டனது கருத்து⁷. இயற்கை உரிமை பற்றி அரசியற் சிந்தனையாளர்களினால் எழுப்பப்பட்ட வினாக்கள் தவறான வழியில் அமைக்கப்பட்டவையாகும். இவற்றிற்கான விடைகளைத் தருதல் எவ்வழியிலும் சாத்தியமற்றது. X இனைச் செய்வதற்கு Y க்கு உள்ள உரிமை எவ்வாறு பெறப்பட்டது என்பது போன்ற வினாக்களை இயற்கை உரிமைபற்றிய வினாக்கள் இதற்கு எவ்வித குறிப்பிட்ட விடையினையும் தருதல் முடியாது. அவ்வாறன்றி ஏதாவது விடை தரப்படினும் அதன் உண்மையினைப் பரிசோதிப்பதற்கு எதுவித வழியுமில்லை.

இயற்கை உரிமைக்கோட்பாடு போன்ற இன்னொரு கருத்தே மனித உரிமை என்பதாகும். ஐக்கிய நாடுகள் சபையினது 1948-ம் ஆண்டுச் சாசனம் மனித உரிமைகளைத் தெளிவாக வரையறுத்துக் காட்டுகின்றது. இயற்கை உரிமைக் கோட்பாடுபற்றிய பலம்வாய்ந்த விமரிசனங்கள் அதனை வலுவழிக்கச் செய்ய அதனைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் எழுந்த ஒரு கோட்பாடாகவே மனித உரிமைக் கோட்பாடு விளங்குகின்றது. இக்கோட்பாடு ஒருவகையான ஒழுக்கவியல் நிலைப்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாக உளது. சில உரிமைகள் மாணுடத்தன்மையின் இன்றியமையாப் பண்புகள் என்றும், அவை எந்த மனிதராலோ சட்டத்தினாலோ புறக்கணிக்கப்படவோ கட்டுப்படுத்தப்படவோ முடியாதவை என்பதே மனித உரிமைக் கோட்பாட்டின் ஒழுக்கவியல் அடிப்படை.

எனினும் ஐக்கியநாடுகள் சபையின் மனித உரிமைப் பிரகடனம் மனித உரிமைகளைத் திட்டவாட்டமாக வரையறுக்கத் தவறிய வெற்றுக் கோட்பாடாகவே உளது. உதாரணமாக மனித உரிமைப் பிரகடனத்தின் கூறு ஒன்று "மனிதர் யாவரும் மதிப்

பிலும் உரிமையிலும் சமமாயும் சுதந்திரமாயும் பிறந்துள்ளார்” என்று கூறுகின்றது.⁸ மேற்படி கூற்று எந்த நேர்வினையும் விபரிப்பதாக இல்லாது, மனிதர் பற்றிய அனுமானங்களாகவே உள். மேலும், பிரகடனத்தில் ஓரிரு இடங்களிற் குறிப்பிட்ட வற்றையே மீண்டும் வேறுவிதமாகக் கூறுகின்ற போக்குக் காணப்படுகின்றது. கூறு 22, 25, 26, 18 என்பன இந்தவகையில் அவதானிக்கத்தக்கவை. மனித உரிமைக் கோட்பாடு ஒரு வெற்றுக் கோட்பாடே என்பதற்கான இன்னொரு சான்று, நடைமுறையில் எந்தவொருநாட்டு அரசாங்கமும் மனிதஉரிமைப்பிரகடனத்தை அவ்வாறே அமுல் செய்ய முடியாதுள்ளது என்பதாகும். கோட்பாட்டளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இலட்சியமாகவும், ஆனால் செயல்முறைப் பிரயோசனத்தில்லாததாகவும்உள்ளது. மனித உரிமைக்கும், சட்ட உரிமைக்கும் இடையிலான வேறுபாடு இங்கு தெளிவாக இல்லை. மனித உரிமை என்று கூறக்கூடியவற்றில் ஒருசில ஓரளவு மாற்றத்துடன் சட்ட உரிமைகளாக அரசாங்கங்களினூற் பேணப்படுகின்றன. இந்த நிலைமை மனித உரிமைக்கும் சட்ட உரிமைக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டினை நீக்குகின்றது.

மனித உரிமைக் கோட்பாட்டிற்கும், இயற்கை உரிமைக் கோட்பாட்டிற்கும் இடையே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டபொழுதும் அவை பின்வரும் பொதுப்பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன :

1. எவ்வித நிபந்தனையும் அற்ற பறிக்க முடியாதனவாகிய உரிமைகள் உள்.
2. மனிதர் தாம் வாழும் சமுதாயத்தினூற் கட்டுப்படுத்தப்படாததும், சுதந்திரமானதுமான சில உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளனர்.
3. சமூகத்தினதோ சமூகத்தில் வாழும் பெரும்பான்மையினரதோ அபிப்பிராயத்திற்கு மாறுபட்ட வகையில் சில உரிமைகள் மனிதர்க்கு இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் மேற்கூறிய பொதுப்பண்புகள் அனைத்தும் மேலெழுந்த வாரியானவையாகவும் சிக்கல் வாய்ந்தனவாகவும் உள். மிக உயர்ந்த ஒழுங்கினைப்பேணும் ஒழுக்கவியற் கோட்பாடுகளாக அவை உள்ளன. தருக்கரீதியாகக் குறிப்பிடத்தக்க நடத்தைகள் எனவையும் இவற்றிலிருந்து தொடரப்படுவதில்லை. மேலும் சட்டங்களோடு இவை தெளிவான தொடர்பு எதனையும் கொண்டவை அல்ல. உரிமைகள் கண்டுபிடிக்கப்படுவன என்ற தவறான அபிப்பிராயமே மெய்யியலாளர்களது சிந்தனைக் குழப்பத்திற்குக் காரணமாயிற்று. உரிமைகள் கண்டு பிடிக்கப்படுவன அல்ல. ஒரு சமூக சந்தர்ப்பத்திலே தேவைக்கிணங்க உருவாக்கப்படுவையாகும். சட்ட உரிமைகளின் விடயத்தில் இதனைத் தெளிவாக நாம் உணரலாம். ஆனால் இயற்கை உரிமைகள், மனித உரிமைகள் என்ற “லேபல்களில்” உள்ளடங்கியவையும் அவ்வாறுதான் உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதனையும் உணரத் தவறிவிடுகின்றோம். சமூகத்தில் வாழும் பெரும்பான்மையினோரின் வசதியும், விருப்பமுமே காலப்போக்கில் இயற்கை உரிமை என்ற அந்தஸ்தினை பெறுகின்றன.⁹ மனித உரிமைகளைப் பொறுத்த வரையிலும் மேற்படி விளக்கம் பொருந்தும். இதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளின் உரிமைகள் பற்றிய அனைத்துப் பிரச்சனைகளும் தீர்க்கப்படலாம். அதன்படி X என்பவர் Y யினைச் செய்வதற்கு உரிமை உண்டா இல்லையா என்பது போன்ற வினாக்கள் அரசியல் மரபுகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் பற்றியதாகின்றன.

எச். எல். ஏ. காட் என்பவர் உரிமைகள் சுட்டிக்காட்டப்படுவனவேயன்றி எதனையும் விரித்துரைப்பன அல்ல என்பார்.¹⁰ விரித்துரைப்பதென்பது சந்தர்ப்பத் தொடர்பின் அடிப்படையிலேயே விளக்கப்படவல்லது. ‘இதுஉனது’ ‘இதனைச் செய்ய

உரிமை உண்டு' என்பன போன்ற வாக்கியங்கள் பொறுப்புக்களையும் உரிமைகளையும் சுட்டிக்காட்டுவன. இக்கருத்தினை ஏற்பின் உரிமைகள் எங்கிருந்து பெறப்பட்டன? அவை உள்ளீடானவையா? அரசாங்கம் தன் அதிகார எல்லைக்குள் அடங்கிய மக்களை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையிற் செயல்படுமாறு பலவந்தப்படுத்தும் உரியினை எவ்வாறு பெற்றது? என்பன போன்ற வினாக்கள் எழுவதற்கு நியாயமில்லை என்பது பெறப்படும்.

அடிக்குறிப்புகள்

- (1) David G. Ritchie, *Natural Rights* (George Allen and Unwin Ltd, 1952)
இந்நூலில் இயற்கை உரிமைகள் பற்றிய பூரண விபரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.
- (2) Lock, *The Second Treatise*, (ed.) Peter Laslett, (Cambridge, 1960)
Chap. VI, Para 61.
- (3) T. H. Green, *Lectures on Political Obligations*, (James Boyce, New York 1903) Para 144.
- (4) Bernard Bosanquet, *The Philosophical Theory of the State*, (Macmillan, 1951), pp. 190 - 192
- (5) விரிவான விளக்கத்திற்கு பார்க்க, ஜான் பிளமனாட்ஸ் எழுதிய, ஆங்கிலேய பயன்வழிக் கொள்கையினர், தமிழாக்கம் மோ. வள்ளுவன் கிராரன்சு. (தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் தமிழ்நாடு, 1966)
- (6) Raphael, *Problems of Political Philosophy*, (Macmillan, 1970)
- (7) T. D. Weldon, *The Vocabulary of Politics*, (Penguin, 1955), p. 61
- (8) *Universal Declaration of Human Rights* (U. N. O. 1948), article. 1
- (9) Margaret Macdonald, "Natural Right", *Philosophy, Politics and Society* (ed.) Peter Laslett, (Oxford, 1956), p. 39
- (10) H. L. A. Hart, "The Ascription of Responsibility and Right", *Logic and Language* (ed.) Anthony Flew, (Oxford, 1951), pp. 145 - 66.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களிற் சமூக நோக்கு

துரை மனோகரன்

தமிழ்த் துறை

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாண வளாகம்

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களிற் சமூக நோக்குப்பற்றி ஆராயப்படவிருக்கும் இக்கட்டுரையில், அவரது மாணிக்க மாலா என்ற நாடகநூல் தவிர்ந்த ஏனைய நாடக நூல்கள் இடம்பெறுகின்றன. நாடகம் (1940), இருநாடகம் (1952) ஆகிய இரு நாடக நூற்றொகுதிகளும், சங்கிலி (1956) என்ற தனிநாடக நூலுமே அவை. பேராசிரியர் அவர்கள் தமது முதலாவது நாடக நூற்றொகுதியை வெளியிடுவதற்கு முன்னரே இலங்கையிற் சிலர் தமிழ் நாடக நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர். க. இராமலிங்கம் நமசிவாயம் அல்லது நான் யார்? (1929) என்ற நூலையும் க. செல்வநாயகம் சாமனா அல்லது இன்பத்தில் துன்பம் (1937) என்பதையும், சோம சுந்தரப் புலவர் உயிரிளங்குமரன் (1939) என்ற நூலையும் வெளியிட்டு, தமிழ் நாடகத்துறைக்குக் கோடு காட்டியுள்ளனர். (வேறு சிலரும் இம் முயற்சியில் இறங்கியிருக்கலாம்; எனினும், நூல்கள் கிடைக்கவில்லை) ஆயினும், தமிழ் நாடகங்களிற் சமூக நோக்கைப் பிரக்கூக பூர்வமாகக் கையாளத் தொடங்கியவர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையே ஆவார்.

இந்நூற்றாண்டில் சமுதாயச் சார்புக் கொள்கையே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இதுபற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்த க. சைலாசபதி:

சமுதாயக் கொள்கை இலக்கிய கர்த்தாவைச் சுவானுபவம் பெற்ற தனிப்பிறவியாகக் காணவில்லை. இக்காலத்தில் எழுந்த சகல அறிவுத்துறைகளும் இயக்கங்களும் அவனையும் பாதிக்கின்றன. அவன்... "பெரும்பாலான மாந்தரிலிருந்து தன்னைத்தானே பிரித்துக்கொள்ள" இயலாது. அவ்வாறு வேண்டுமென்றே தன்னை ஓர் எழுத்தாளன் சமுதாயத்தின் இயக்கங்களிலிருந்து துண்டித்துக்கொண்டால், அவன் மெய்மையைப் புறக்கணிக்கின்றான். சமுதாயக்கொள்கை கலை, இலக்கியத்தில் வெளிப்படும்போது யதார்த்தவாதம் என வழங்கப்படும். .. மனித அனுபவத்தைக் கூறுபடுத்தாமல், மனிதனுக்குரிய எதனையுமே புறம்பானதாகக் கருதாது 'மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கு' ஏற்ற இலக்கியத்தை மெய்மை பிறழாத வகையில் படைப்பதே இக்கொள்கையின் பிரதான இலட்சியமாகும். 1

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து சமூக நோக்கின் இன்றியமையாமையை நன்கு உணர முடிகின்றது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகம் என்ற தொகுதியில், உடையார் மிடுக்கு, முருகன் திருகுதாளம், கண்ணன் கூத்து, நாட்டவன் நகரவாழ்க்கை ஆகிய நான்கு நாடகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை நான்கும் சமூக நோக்கின் அடிப்படையிலே எழுதப்பட்டமையே இவற்றுக்குச் சிறப்பைக் கொடுக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்து மரபுகளும், பழக்கவழக்கங்களும், இம் மக்களின் பலமும் பலவீனமும் சிறப்பாகக் குறித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தினை அதன் அடித்தளத்திலிருந்து உணர்ந்து கொண்டவர் ஆசிரியர் என்பதனை நான்கு நாடகங்களும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவரது நாடகங்களிற் சமூக நோக்கை வெளிப்படுத்தப் பெரும் பங்கு வகிப்பது, அவர் கையாண்ட யாழ்ப்பாணத்து—சிறப்பாகப் பருத்தித்துறைப் பகுதி—பேச்சு மொழியேயாகும். “நாடகம் என்பது உலக இயல்பை உள்ளது உள்ள படி காட்டுவது. ஆகவே வீட்டிலும் வீதியிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவார் பேசல் வேண்டும்”² என்று அவர் குறிப்பிடுவது, சமுதாயப் பாங்கான அவர் நோக்கைப் புலப்படுத்துகின்றது.

உடையார் மிடுக்கு என்ற நாடகத்தில், யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் காலத்தில் உடையார்கள் தமது பதவியினால் கிடைத்த அந்தஸ்து, செல்வாக்குக் காரணமாகத் ‘தலைக்கனம்’ கொண்டு பிறரை மதிக்காமல் நடமாடுவதையும், அவர்களது நடையுடை பாவனைகளையும் தமது நாடகத்தில் வரும் உடையார் என்ற பாத்திரத்தின் மூலமாகப் புலப்படுத்துகின்றார். அக்காலத்துச் சமுதாயத்தில் உடையார் பதவிக் கிருந்த மிடுக்கை, அம்பட்ட ஆறுமுகத்தானுடன் உடையார் பேசும் உரையாடல்கள் மூலமாக ஆசிரியர் புலப்படுத்துகின்றார். ஒரு கட்டத்தில் உடையார் அவனை அடிக் கவுஞ் செய்கின்றார்.³ இந்நாடகத்தில் நாகம்மா என்ற பாத்திரமூலமாக, யாழ்ப்பாணச் சமூகப் போக்குக்கு எதிராக ஆசிரியர் குரல் எழுப்பியுள்ளார்.

பெட்டைக்கு விருப்பமில்லாத இடத்திலே ஒண்டுஞ் செய்யக்குடாது. காசுக் காரன் எண்டாப்போலை செய்யிறதோ? நாய் தின்னாக் காசு... கை நிறைஞ்ச பொருளிலும் கண்ணிறைஞ்ச கணவனையிலோ ஒருத்தி தேடுவாள். ஒரு நாளும் வலி வந்தப்படுத்திக் கவியாணம் செய்யக்குடாது. அதாலை பெரிய கெடுதி வந்து சேரும்.⁴

முருகன் திருகுதாளம் நாடகத்தில் நகைச்சுவையே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தாலும், யாழ்ப்பாண மண்வாசனை வீசுகின்றது. யதார்த்தப் போக்கு இதிற் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. புரொபசர் சோமசுந்தரத்தையும், ஆராய்ச்சி மாணவன் சுப்பையாவையும் தவிர்ந்த ஏனைய பாத்திரங்கள் ஓரளவு உண்மை மானிடர்களாக உலாவுகின்றனர். புரொபசர் சோமசுந்தரத்தைத் தமது மகளுக்குத் திருமணஞ் செய்யவிரும்பிய சுப்பிரமணியம், அதுபற்றித் தமது மனைவியிடம் தெரிவிக்க, அவள் மறுப்புத் தெரிவிக்க, சுப்பிரமணியம், “உனக்கென்ன விசரே? உறைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஏலாது. உந்தக் கதை பரம்ப முந்தி கட்டியடிச்சுப் போடவேணும்”⁵ என்று கூறுவதில் பதவியும், பொருளும் உள்ள ஆணுக்கு—அவன் எப்படியிருந்த போதிலும்—எப்படியாவது மகளைக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று விரும்பும் யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் மனப்பான்மை தொனிக்கிறது. இந்நாடகத்தில், ஒரு தாயை எவ்வளவு யதார்த்த பூர்வமாகப் படைக்க முடியுமோ, அவ்வளவுக்குச் சிறப்பாக ஆசிரியர் படைத்துள்ளார்.

கண்ணன் கூத்தின் கதையமைப்பிற் சிறிதளவு செயற்கைத்தன்மை காணப்படினும், ஆசிரியரின் சமூக நோக்கு நன்கு பளிச்சிடுகின்றது. சண்முகம் என்ற பாத்திரம் மூலமாக யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியமைப்பைச் சிறப்பாக விளக்குகிறார் :

உனக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, எனக்குத் தெரியவில்லை மோனை வல்விபுரம், நீ நான் பெத்த பிள்ளைக்குச் சரி. உந்தச் சாதியெண்ட விஷயத்திலே ஒருவிதமான ஐமிச்சமும் படவேண்டாமெண்டு அவையெட்டைச் சொல்லிப்போடு. நாங்கள் உங்களை உள்ள வீடுகளிலே, செம்புந்தண்ணிகூடத் தூக்கியறியம். நாங்கள் ஆர் பக்கமெண்டு உனக்குத் தெரியுமே? ⁶

நாகரத்தினம் என்ற பெண் பாத்திரம் கூறுவனவாக வரும் “ஆனால் ஒன்று சொல்லுன். கேளுங்கோ; உந்தச் சாதி வரம்பெல்லாம் இந்த நாளையிலே பாக்கேலாது. உதுதான் இருக்கிற தொந்தரவு” ⁷ என்ற வார்த்தைகள், ஆசிரியரின் உள்ளக் கருத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றன. சண்முகம் சாதிக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாகத் தமது மகனையும் மருமகனையும், பேரப்பிள்ளையையும் பிரியவேண்டி வந்தமையையிட்டு வருத்தமுற்றுக் கண்ணனிடங்கூறும் கட்டங்களும், வல்விபுரக் கோயிலில் வீட்டாருக்குத் தெரியாமல் ரகசியமாய்ப் பேரப்பிள்ளையின் பெயரில் அர்ச்சனை செய்விப்பதும், யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியமைப்பு நெகிழத் தொடங்கிவிட்டது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. யாழ்ப்பாணத் தமிழர் இந்தியத் தமிழர்பற்றிக் கொண்டிருக்கும் தவறான கருத்துக்களையும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோது ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. ⁸

கொழும்பையும், பருத்தித்துறைப் பகுதியில் ஒரு கிராமமான தும்பனையையும் கூதை நிகழிடங்களாகக் கொண்டு, நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை என்ற நாடகத்தைப் படைத்துள்ளார், இவ்வாசிரியர். யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகப்பின்னணி சிறப்பாக இந்த நாடகத்திற் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. நோயுற்றுப் படுத்திருந்த விசாலாட்சியை ‘வருத்தம் பார்க்க’ வந்திருந்த வள்ளியார், ‘பாதியும் இந்தப் பெட்டைக்கு நாலுறுதான். எடி மோனை சிவகாமி, கொஞ்ச வேப்பம் இலையும், இரண்டு மிளகாய்ச் செத்தலும் எடுத்துக் கொண்டாடி. இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை, ஒருக்கா நாலுத்துக்குப் பாத்துவிடுவம்’ என்று கூறி விசாலாட்சியின் தலைமாட்டில் அரை ரூபா வைரவருக்கு நேர்ந்து முடிந்துவிடும்படியும் கூறுகிறார். ⁹ வருத்தக்காரர் இருக்கும் இடத்தில் கூட்டங்கூடிக் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் யாழ்ப்பாணத்தவரின் பழக்கத்தை, வேலுப்பிள்ளை என்ற பாத்திரத்தின் மூலமாக ஆசிரியர் கண்டித்திருக்கிறார். ¹⁰ அன்றியும் நோயை வைத்தியரிடம் காட்டுவதற்கும் நாள் பார்த்துப் போகும் யாழ்ப்பாணத்தவர் சிவரது வழக்கத்தை ஆசிரியர் ஆழ்வார் என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாக உணர்த்துகின்றார். ¹¹ இந் நாடகத்தின் ஒரு கட்டசியில் ஒரு மர நிழலில் வள்ளியார் என்ற பாத்திரம் ‘பனங்காய்ப் பணிகாரம்’ வைத்து விற்றுக் கொண்டிருப்பது, யாழ்ப்பாணத்துப் பின்னணியைக் காட்டுகின்றது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தமது காலச்சமுதாய நிலையையும், அதற்கு முந்திய காலச் சமுதாய நிலையையும் சங்கரப்பிள்ளை என்ற பாத்திரம் வாயிலாக ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

இதெல்லாம் இந்தப் படிப்பும் உத்தியோகமும் செய்த வேலை. அந்த நாளையிலே சோறு தின்னுறது அம்மாசை பறுவத்துக்கு. பின்னை, மற்ற நேர மெல்லாம் தினை, சாமி, ஓடியல்புட்டு, பிளட்டு இதுதான் சாப்பாடு. முன்னுள்ளவன் என்னமாதிரியான பிலசாவியாக இருந்தான். இப்ப சம்பா அரிசியைத் திண்டு திண்டு சலரோகம் வேண்டினதுதான் மிச்சம். ¹²

முந்திய காலத்துச் சட்டசபைத் தெரிவு நிலைமையையும், தமது காலத்து நிலையையும் தேர்தலில் நிற்கப்போகும் சங்கரப்பிள்ளை மூலம் ஒப்பிட்டுக் காட்டும் ஆசிரியர்

நாட்டின் அரசியல் நிலையும், சமூகநிலையும் காலத்துக்குக் காலம் மாறிக் கொண்டு போவதை உணர்த்துகிறார்.¹³

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் பொருளோ பொருள் அல்லது கார்த்திகேயன் வீழ்கை என்ற நாடகம் உறவினர்களிடையே பொருளால் வரும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கிறது. கார்த்திகேசு, சின்னத்தங்கம், இராசம்மா, வள்ளியம்மை, கமலவேணி, வடிவேலு முதலிய பாத்திரங்கள் சமுதாய இயல்பிற்கேற்பச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். கார்த்திகேசுவினதும், மகள் கமலவேணியினதும் ஆரம்ப மனப்பாங்குகளும், பிள்ளைய மனப்பாங்குகளும் சமுதாயப் பின்னணியிற் சித்திரிக்கப் படுகின்றன. மங்கையர்க்கரசி, தாமு ஆகிய பாத்திரங்கள் கார்த்திகேசு குடும்பத்தின் இருவேறு தன்மைகளையும் சமுதாய அடிப்படையில் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். இராசம்மாவோடு பேசும் மங்கையர்க்கரசி. "அவையள் முந்திய ஆக்களல்ல. இப்ப வேறை மாதிரி"¹⁴ என்று கூறுவதும், "ஒருநாள் கொழும்புக்கு வந்தாப்போலை போனன். அவை ஒருவித மாய் வேண்டா வெறுப்பாய் இருந்தினம். நான் பிள்ளைப் பேந்து போறயில்லை"¹⁵ என்று கூறுவதும், வேலைக்காரன் தாமு வடிவேலுவுடன் பேசும்போது, "பிள்ளை என்ன தம்பி, எல்லாம் வெள்ளைக்காற மாதிரியாய்க் கிடக்கு... ஐயா எண்டால் முன்னையப் போலை இல்லை. துரைக்கு விளையாடினார். அம்மா ஒரு துரைச்சாணி"¹⁶ என்று கூறுவதும் கார்த்திகேசு குடும்பத்தின் போக்கைச் சமூக பொருளாதார அடிப்படையில் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

சமூக வாழ்க்கையிற் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அப்பட்டமாகக் கண்ட நாடகங்கள் காண்பிக்கின்றன என்று வி. கே. கோகாக் கூறுகின்றார்.¹⁷ இவ்வம்சத்தைப் பேராசிரியரின் இந்நாடகத்திற் சிறப்பாகக் காணமுடிகின்றது. "தினசரி வாழ்க்கையில் நாம் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் சாமானிய ஜனங்கள்தான் இப்பேராசிரியனுக்கு நாடக பாத்திரங்கள்"¹⁸ என்று ஸ்ரீ ஸ்ரீ. ஆச்சார்யா பிரெஞ்சு நாடகாசிரியரான டொலியரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவன, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் பொருந்தும்.

இவ்வாசிரியரின் தவறான எண்ணம் இலங்கையின் அரசியற்போக்கையும், அதனோடு இணைந்த மக்களின் செயற்பாடுகளையும் காட்டுகின்றது. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் இந் நாடகத்தில் இலங்கையின் அரசியல் நிலையை ஆசிரியர் விமர்சித்துள்ளார். அரசியல்வாதிகளின் போலித் தனத்தையும், சந்தர்ப்ப வாதத்தையும் பொருந்துமிடமெல்லாம் புகுத்தியுள்ளார். இந் நாடகத்தின் முதற்காட்சியில், அப்புக்காத்துமார் சாட்சிகளை எவ்வாறு பயிற்றுவிக்கின்றனர் என்பதை, ஆசிரியர் நகைச்சுவையுடன் காட்டிச் செல்கின்றார். யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கிற் காணப்படும் இஞ்சிப்பத்தர், டேசன், இறைவர், அப்பிராணியன் முதலிய சொற்களை ஆசிரியர் நாடகத்திற் புகுத்தியுள்ளார். சமுதாய இயல்புடன் படைக்கப்பட்ட இந் நாடகத்தின் பாத்திரங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்து, ரஷ்ய நாடகாசிரியர் கோகோலது பாத்திரப் படைப்புக்கள் பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்துடன் இணைத்து நோக்கலாம்.

இந்த நாடகத்தின் எந்தப்பாத்திரத்தையும் கோகோல் கேலிச் சித்திரமாக்க விரும்பவில்லை. பாத்திரங்களெல்லாம் பல கோணத்திலிருந்து கோகோல் கண்ட யதார்த்த உலகத் தத்ருப உருவங்களே. அவர் எந்தக் கதாபாத்திரத்தையும் அந்தப்பாத்திரங்களுக்கு இயற்கையாக இல்லாத கேலி கிண்டல்களைப் புகுத்தி மிகைப்படுத்தவில்லை, தாம் கண்ட உருவங்களை அப்படியே உண்மையுடன் தம் பாத்திரங்களில் பிரதிபலிக்க வைத்தார்... அந்தக்கால ருஷ்யாவின் பிரத்தியட்ச உண்மை உருவங்களின் நேர்மையான படைப்பே அவர் பாத்திரங்கள்¹⁹

கோகோல் தமது கால ரஷ்யாவைத் தமது நாடகங்களிற் பிரதிபலிக்க விரும்பியமை போன்று, கணபதிப்பிள்ளையும் தமது கால இலங்கையை—சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தை—தவறான எண்ணத்திற் பிரதிபலிக்க முயற்சித்துள்ளார். சில பெண்களின் விபரீதமான போக்கை, ஆசிரியர், சுந்தரநாயகி, வசந்த நாயகி என்ற பாத்திரங்களின் மூலமாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இந் நாடகத்தில் இந்தியத் தமிழரைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் மாணிக்கதேவர் (கோப்பிக் கடைக்காரர்) என்ற பாத்திரம், பேச்சு வழக்கைப் பொறுத்தவரையில், மற்றைய பாத்திரங்களின் அளவுக்குச் சிறப்பாக வார்த்தைகப்படவில்லை.

பெரும்பாலான வரலாற்று நாடகங்களிற் சமூகநோக்கு நன்கு பேணப்படுவ தில்லை. இக் குறையைப் பேராசிரியர் அவர்களது சங்கிலி நாடகத்திற் காண்பதற் கில்லை. யாழ்ப்பாணப் பின்னணி இந் நாடகத்திலும் நன்கு அமைந்துள்ளது. யாழ்ப்ப பாணப் பேச்சுத் தமிழையொட்டிய இலக்கிய வழக்கே நாடகம் முழுவதிலும் காணப் படுகின்றது. சில உதாரணங்கள்: “சங்கதி அப்படியும் ஆகிவிட்டதோ?” (சங்கிலி)²⁰ “கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடித்துவிட்டோம்” (தனிநாயக முதலி)²¹ “நான் அவளை ஒரு கிழமையாகக் காணவில்லை” (சங்கிலி);²² “இந்த நாட்களில் அவளைக் காணுவது மிகவும் வில்லங்கமாயிருக்கிறது” (சங்கிலி);²³ “ஒருக்கால் இங்கு வந்துவிட்டுப் போ” அப்பா முதலி)²⁴ “அவள் கூடாதவள் என்று இதுவரையும் நான் கேள்விப்பட வில்லையே” (இராசமாதேவி).²⁵ மன்னூரிற் பெற்ற வெற்றியைக் குறித்து நல்லூர் வீரமாகாளி அம்மனுக்கு வழக்கம்போல் வேள்வி செய்ய வேண்டுமெனத் தனிநாயக முதலியிடம் சங்கிலி கட்டளையிடுவது, அக்காலச் சமுதாய மரபைக் காட்டுகின்றது. மாவிட்டபுரம் கந்தகவாமிகோயில் தேர்விழாவுக்குத் தாம் மோர்ப்பந்தல் அமைப்பது வழக்கம் என்பதைக் கந்தையா என்ற பாத்திரம் குறிப்பிடுகின்றது. சங்கிலி காலத் தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த பறங்கிக்காரர் இடையிடையே நெடுந்தீவுக்குப் போய், அங்கே ஆட்களை வெருட்டி, மாடுகளை யெல்லாம் இறைச்சிக்குப் பிடித்துக்கொண்டு போவதைக் குறித்தும் கந்தையா மூலமாக ஆசிரியர் தெரிவிக்கின்றார். நெடுந் தீவிலிருந்து இராமேசுவரக்கோயிலுக்கு நெடுங்காலமாகப் பால் கொண்டுபோகும் வழக்கத்தைப் பற்றியும் அதே பாத்திரத்தின் வாயிலாகக் கணபதிப்பிள்ளை அறியத் தருகின்றார். யாழ்ப்பாணத்திற் பறையறையும் மரபையும் இறுதிக் காட்சிக்கு முந்திய காட்சியில் ஆசிரியர் தெரிவிக்கின்றார். (இம்மரபு இப்போதும் யாழ்ப்பாணக் கிராமங் கள் சிலவற்றில் உண்டு). செம்பில் நீர் அருந்தும் யாழ்ப்பாணத்தவர் வழக்கத்தை யும் பேராசிரியர் குறித்துள்ளார்.

இந் நாடகத்தில் இடம்பெறும் அப்பாமுதலி என்ற பாத்திரம், சமுதாயத்தில் நிலவும் அடுத்துக் கெடுக்கும் மனப்பாங்கைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றது. பர நீருபசிங்கள் சங்கிலியின் அண்ணகை இருந்தபோதும், அப்பாமுதலியின் வலைக்குட் சிக்கி, தன் நாட்டுக்கும், தம்பிக்கும் துரோகம் செய்வது, நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் சீர்கேட்டையே காட்டுகின்றது.²⁶ சமூகத்தின் நல்ல மனப்பான்மைகளுக் கெதிராகக் கூட்டுச் சேரும் தீய சக்திகளின் ஓர் உருவமாக முத்துவிங்கமுதலி என்ற பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. சமுதாயத்திற் காதலின் பொருட்டுத் தமது தாய்—தந்தையருக் கெதிராகவே கிளம்பும் பெண்களின் ஒரு பிரதிநிதியாக வடிவழகி படைக்கப்பட்டுள்ளாள். வடிவழகியின் தாயான கனகம், யாழ்ப்பாணத்தின் சரா சரிப் பெண்ணொருத்தியாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறாள்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் சங்கிலி நாடகத்துக்கும், பிற தமிழ் வரலாற்று நாடகங்களுக்கும் அடிப்படையில் ஒரு வேறுபாடுண்டு. இவ்வாசிரியரின் நாடகம் சமு தாயப் பாங்கானது. இதனை, பேராசிரியரது சங்கிலி நாடகத்தில் இடம்பெறும்

உரையாடல்களுடன், அதேகாலப் பகுதியில் (1955) தமிழ் நாட்டில் வெளியான செஞ்சியின் செல்வன் என்ற வரலாற்று நாடகத்தின் உரையாடல்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குவதன்மூலம் தெளியலாம். சங்கிலியில் வடிவழகி, "இனி உங்களைக் காண முடியாது போலிருக்கிறது. உங்களை நான் சந்திப்பது எப்படியோ என் பெற்றோருக்குத் தெரிந்து விட்டது. ஆய்ச்சி இதைப்பற்றி என்னோடு பேசி உங்களைச் சந்திக்க வேண்டாமென்று கட்டளையிட்டுள்ளார்" என்று கூற, அதற்குப் பதிலாகச் சங்கிலி, "அப்படியோ காரியம்? சரி, வேறு வழிவகைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்." 27 என்று கூறுகின்றான். எவ்விதப் படாடோபமுமற்ற இயல்பான எளிமையான பேச்சு நடை இது. செஞ்சியின் செல்வனில் தேஜஸ்சிங், "வேல்விழியே!... என் இதயத்தில் துளிர்விட்ட இன்பத் துடிப்புகளை இதுகாறும் அடக்கி வைத்தேன்!... பொங்கியெழுந்த ஆசை நினைவுகளைப் பொறுமையோடு பொசுக்கிவந்தேன்!... ஆனால்..." என்று கூறிக்கொண்டிருக்க, இராணிபாய் இடைமறித்து, "நமது நோன்புதான் இன்றுடன் முடிந்துவிடப் போகிறதே! நானே... (நாணம் மேலிட) பொங்கி வரும் தங்கள் ஆசைவெள்ளம் தங்கு தடையின்றிப் பெருகியோடப் போகிறது!" 28 என்று பதிவுரைக்கிறான். இந் நாடகத்தின் உரையாடல்கள் காவிய உணர்வை எழுப்ப முயற்சிக்கின்றனவே தவிர, சமுதாயப் பாங்கான, உயிரோட்டமுள்ள பாத்திரங்களை உருவாக்க உதவவில்லை. பூவை எஸ். ஆறுமுகம் குறிப்பிட்டது போல, "நாடகத்தில் உரையாடல்களே முழுக்க முழுக்க அங்கம் வகிப்பதால், சொல்லாடலில் நாடக ஆசிரியன் மிகுந்த பொறுப்பும் ஈடுபாடும் அக்கறையும் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. சொற் செட்டும் சொல்லமுத்தமுமே நாடகத்தின் கதையை நடத்திச் செல்லும் பாண்மையுடன் விளங்குதல் இன்றியமையாததாகும்." 29

பேராசிரியர் அவர்கள் தமிழ் நாடகத்துறையோடு தம்மை இணைத்துக் கொண்ட காலப்பகுதியில் இலங்கையில் மு. இராமலிங்கத்தின் அசோகமாலா (1943), சு. செல்வநாயகத்தின் காதற் கோபுரம் (1946), கமல குண்டலம் அல்லது கவிழ்ந்த கமலம் (1948), எம். ஏ. அப்பாளின் துரோகி (1951), பண்டிதர் சோ. இளமுருகனின் தமயந்தி திருமணம் (1955), இலங்கையர்கோனின் மாதவி மடந்தை (1958), முதலிய நாடகநூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இந் நாடக நூல்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது, தமது காலப்பகுதியில், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஒரு சிறந்த நாடக ஆசிரியராகத் திகழ்ந்திருக்கிறார் என்பதற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அது மட்டுமல்ல; தமிழ் நாடகத்துறைக்கு ஒரு முன்னோடியாகவும் பாதை காட்டியுள்ளார். அவரது நாடகத்துறை வெற்றிக்கு அடிகோலியது, அவரிடம் ஆழப் பதிந்து, அகன்று விரிந்த சமூக நோக்கே என்பது ஐயத்திற்கிடமானது அல்ல.

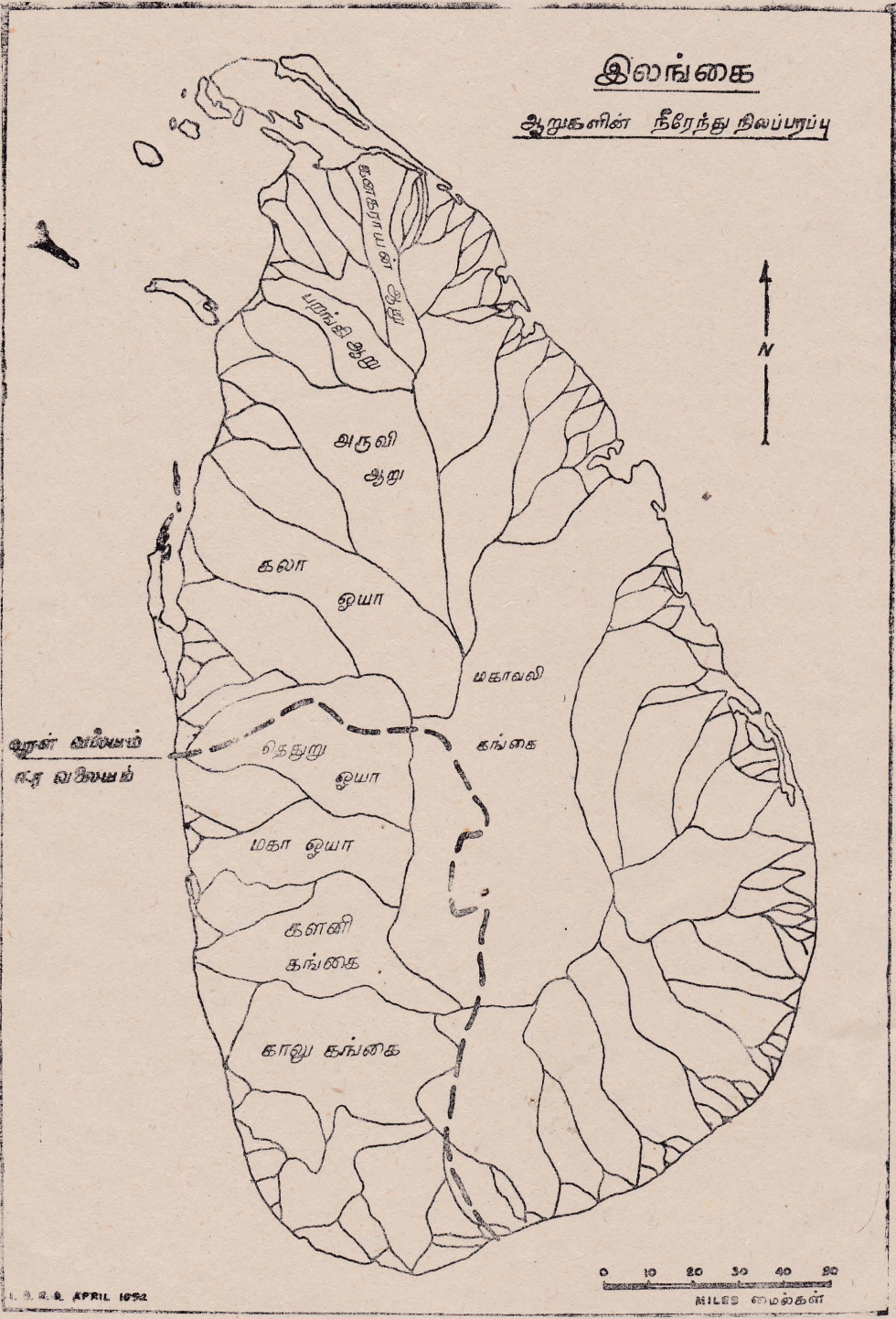
அடிக்குறிப்புகள்

1. க. கைலாசபதி, இலக்கியமும் திறனும், வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1972, பக்கம் 88
2. க. கணபதிப்பிள்ளை, நாடகம், கொழும்பு, 1940
3. மேற்படி பக். 9, 12
4. ,, பக். 24
5. ,, பக். 62
6. ,, பக். 89
7. ,, பக். 91
8. ,, பக். 90

9. மேற்படி பக். 188, 189
10. ,, பக். 189
11. ,, பக். 173
12. ,, பக். 174
13. ,, பக். 145, 146
14. க. கணபதிப்பிள்ளை, இரு நாடகம், கொழும்பு, 1952, பக். 40
15. மேற்படி பக். 40
16. ,, பக். 28
17. வி. கே. கோகாக், இன்றைய இந்திய இலக்கியம், சாகித்திய அக்காதெமி, புதுதில்லி, 1963, பக். 125
18. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஆசார்யா, ரூப்பன் பித்தலாட்டங்கள் (மோலியர் நாடக மொழி பெயர்ப்பு), அமுத நிலையம், சென்னை, 1958, முகவுரை.
19. ரதுலன், இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் (கோகோல் நாடகத்தின் மொழி பெயர்ப்பு), ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை, 1958, முன்னுரை.
20. க. கணபதிப்பிள்ளை, சங்கிலி, பேராதினை, 1956, பக். 3
21. மேற்படி பக். 5
22. ,, பக். 10
23. ,, பக். 11
24. ,, பக். 28
25. ,, பக். 56
26. எஸ். ராமகிருஷ்ணன், மார்க்ஸியப் பொருளாதாரம், ஸ்டார் பிரசுரம், மூன்றாம் பதிப்பு, 1959, பக். 47
27. க. கணபதிப்பிள்ளை, சங்கிலி, பக். 44
28. செ. அமலன், செஞ்சியின் செல்வன், இலக்கியப் பூங்கா வெளியீடு, பன்னாட்டி, 1955, பக். 125
29. எஸ். ஆறுமுகம், எழுதுவது எப்படி? பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 1969, பக். 202

இலங்கை

ஆறுகளின் நீர்நீர்த் திவ்ப்பரப்பு

1. 3. 4. 2. APRIL 1952

0 10 20 30 40 50
MILES மைல்கள்

இலங்கையில் உணவு உற்பத்தியும் ஆற்றுவாடிநில விருத்தியும்

இ. மதுரை

புவியியல் துறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

இலங்கை இன்று தனது வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய காலகட்டத்தைக் கடந்து கொண்டிருக்கின்றது. நான்கு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட காலமாக ஐரோப்பியர் ஆட்சியின் கீழிருந்து சுதந்திரமடைந்த எமது நாடு குடியரசு நிலையையுமடைந்து மூன்று ஆண்டுகளாகின்றன. எனினும் சுதந்திரமடைந்த காலப்பகுதியிலிருந்து நாட்டில் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் சேர்ந்து உருவெடுத்தன. கடந்த பல தலைமுறையாக இலங்கையிற் குடியதிகரிப்பு, உற்பத்தித் திறவீலும் பார்க்க மிகையாகவே காணப்படுகிறது. தொடர்ந்து ஏற்பட்டு வருகின்ற குடியதிகரிப்பையும் அதனாலேற்பட்டு வரும் பிரச்சினைகளையும் தீர்ப்பதற்கு நாட்டு மக்களும் அரசாங்கமும் சமீப காலத்திற் பல முயற்சிகளை எடுத்தும் வருகின்றனர். இந்நாட்டின் இன்றைய பல பிரச்சினைகளுட் குடித்தொகை அதிகரிப்பும், அதனாலேற்பட்டுள்ள உணவுப் பற்றாக்குறையும், இவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு எடுக்கப்பட்டுவரும் பல முயற்சிகளும் பெருமளவு கவனத்தினை ஈர்த்துள்ளன.

ஐரோப்பியர் வருகையின் காரணமாகப் பெருந்தோட்டச் செய்கை விருத்தி செய்யப்பட்டது. இதன்மூலம் எமது வெளிநாட்டுச் செலாவணியின் பெரும்பகுதி பெறப்படுவது உண்மையாயினும் இந்நாட்டின் உணவுப் பயிர்ச்செய்கை, அதனுடன் தொடர்பான உணவுப் பற்றாக்குறை சம்பந்தமாக இன்று நிலவும் பிரச்சனைகளுக்கு இத்தகைய வரலாற்றுக் காரணிகளும் அடிப்படையாக இருந்துள்ளன என்று கூறலாம். ஐரோப்பியர் வருகையின் காரணமாகப் பெருந்தோட்டச் செய்கையும், போக்குவரத்து, கல்வி விருத்தியுடன் அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களும் ஏற்பட்ட பொழுதிலும், உணவுப் பயிர்ச் செய்கையில் நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கத் தக்க பல முயற்சிகள் எடுக்கப்படவில்லை. பெருந்தோட்டச் செய்கைக்குச் சாதகமாகக் காணப்பட்ட உணவுப் பயிர்ச்செய்கை நடைபெற்ற உயர் நிலப் பாக்கங்கள் டீல பெருந்தோட்டங்களாக மாற்றப்பட்டன. பயிர்ச்செய்கையில் இவ்வாறு பலமாற்றங்கள் ஏற்பட்டமையும், மக்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு வழங்கப்பட்டமையும், உணவுப் பயிர்ச்செய்கையில் இந்நாட்டு மக்களின் முயற்சியைத் தளர்ச்சியடையச் செய்தன.

இதே நேரத்தில் குடித்தொகையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளமை இங்கு முக்கியமானதாகும். 1871ம் ஆண்டில் 2.8 மில்லியனாக

இருந்த குடித்தொகை 1971ம் ஆண்டில் 12.7 மில்லியனாகக் காணப்பட்டதிலிருந்து தூறு ஆண்டுக் காலத்தினுள் நான்கு மடங்கிற்கு மேலாக 1 அதிகரித்து வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பின்வரும் அட்டவணைவின்குந்து 1871-1921 ஆண்டுகளுக்கிடையிட்ட 50 வருட காலத்தில் குடித்தொகை இரண்டு மடங்காக அதிகரித்தமையும் 1921-1971 ஆண்டுக்கிடையிட்ட 50 வருட காலத்தில் மீண்டும் இரண்டு மடங்காக அதிகரித்தமையும் புலப்படுகின்றன.

இலங்கைக் குடித்தொகை அதிகரிப்பு 1871 - 1971 *

வகுடம்	குடித்தொகை (ஆயிரத்தில்)	வருடம்	குடித்தொகை (ஆயிரத்தில்)
1871	2,820	1931	6,053
1881	3,044	1941	7,122
1891	3,310	1951	8,290
1901	4,031	1961	10,646
1911	4,702	1971	12,048
1921	5,304		

இம்முறையில் குடித்தொகை அதிகரிப்புத் தொடர்ந்து ஏற்படுமானால் இன்னும் ஏறத்தாழ 25 வருட காலத்தில், அல்தாவது 2000 ஆண்டளவில் இன்றைய குடித் தொகை இரண்டு மடங்காக அதிகரிக்குமென்றும் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் 1901-1946 ஆண்டுகளுக்கிடையிட்ட காலப்பகுதியில் 1.3 வீதமாகக் காணப்பட்ட குடித்தொகை அதிகரிப்பு 1946-1971 ஆண்டுகளுக்கிடையிட்ட காலத்தில் 2.6 வீதமாக அதிகரித்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வியல்பு குடித்தொகையின் மிகையதிகரிப்புத் தன்மையையே காட்டுகின்றது.

இத்தகைய குடித்தொகையையும் குடியதிகரிப்பையும் கொண்டுள்ள பொருளாதாரம் பெருமளவுக்கு பயிர்ச்செய்கையையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதுடன் தேயிலை, இறப்பர், தெங்குப் பொருட்கள் ஆகியவற்றின் ஏற்றுமதி வருமானத்தில் பெருமளவுக்குத் தங்கியுமுள்ளது. 1968இல் வெளிநாட்டுச் செலாவணியின் 90 வீதம் இவற்றின்மூலம் பெறப்பட்டவேளையில், தேயிலையிலிருந்து மட்டும் 57 வீதம் பெறப்பட்டது.² எனவே இத்தகைய பொருட்களின் வெளிநாட்டுச் சந்தை நிலையைப் பொறுத்தே எமது நாட்டின் சுயீட்சமும் அமைய வேண்டியதாயிற்று. இத்துடன் அதிகரித்து வருகின்ற குடித்தொகைக்குத் தேவையான உணவின் 50 வீதத்திற்கு மேற்பட்ட பளுதியும், குறிப்பாக மக்களின் பிரதான உணவுத் தானியமான அரிசியின் பெருமளவு பளுதியும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

இலங்கையின் மொத்த நிலப்பரப்பாகிய 16.2 மில்லியன் ஏக்கரில் 6.7 மில்லியன் ஏக்கர்³ இன்று விவசாயத்திற்கேற்ற நிலப்பகுதியாய் இருப்பதும் இதில் ஏறத்தாழ 3½ மில்லியன் ஏக்கரே பயிர்ச் செய்கையின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதும்⁴ கவனிக்கப்பட வேண்டியவையாகும். பயிர்ச்செய்கையின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள நிலப்பரப்பில் 2.8 மில்லியன் ஏக்கர் நிலப்பகுதி ஈரவலயப்பகுதியில் தேயிலை, இறப்பர், தென்னை உட்பட ஏனைய வாசனைப் பொருட்களின் உற்பத்தியின்கீழ் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. அல்தாவது தற்பொழுது 700,000 ஏக்கர் நிலப்பகுதியே வரள்

* The figures up to 1946 are as corrected for in the study of N. K. Sarkar: The Demography of Ceylon, Ceylon Government Press, 1957, p. 22.

வலைப விவசாயத்தின்கீழ் அடங்கியுள்ளது. வரள் வலயத்தில் ஏறத்தாழ 3½ மில்லியன் ஏக்கர் முடிக்குரிய காடடர்ந்த நிலப்பகுதியை விவசாயத்தின் கீழ் கொண்டுவரக்கூடியதாயிருக்கின்றபொழுதிலும் இப்பாகத்தின் பயிர்ச்செய்கையின் விருத்தி பெருமளவுக்கு நீர்ப்பாசனத்தின் விருத்தியில் தங்கியிருப்பதற்குக் காரணம் வருடத்தில் ஏறத்தாழ எட்டு மாதங்களின் மழைவீழ்ச்சி பயிர்ச்செய்கைக்குப் போதாமலிருப்பதேயாகும். வருடம் முழுவதும் நீரைக் கொண்டிருக்கும் ஆறுகள் குறைவாயிருப்பதும், தரைக்கீழ்நீர் போதியளவு இவ்வாதிருப்பதும் இப்பாகத்தின் நீர்ப்பாசன விருத்தியின் முன்னேற்றத்திற்கும், பழைய நீர்ப்பாசன வேலைகளைப் புனருத்தாரணம் செய்வதற்கும் தடையாயிருக்கின்றன. இவ்வாறு பழைய நீர்ப்பாசன வேலைகளைப் புதுப்பித்தாலும், ஏறத்தாழ 2½ மில்லியன் ஏக்கர் நிலப்பகுதி நீர்ப்பாசனத்திற்கு வசதியற்றதாகவே காணப்படுமென்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நாட்டிற் பெருகி வரும் குடித்தொகைக்கேற்ப உணவுற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றபொழுதில் 1966-67 வருட கால போகத்தில் 1,053,802 ஏக்கரிலும், சிறுபோகத்திலும் 585,129 ஏக்கரிலும்⁵ நெல் பயிரிடப்பட்டது. இவ்விருபோகத்திலும் 71,974 ஏக்கர் நெற்பயிர் அழிவுக்குட்பட்டது. வரட்சியும் வெள்ளப் பெருக்கும் அழிவுக் காரணிகளூட் பிரதான இடத்தை வகித்தன. 1972ம் ஆண்டின் மதிப்புப்படி 62.9 மில்லியன் புசல் நெல் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது, 1971ம் ஆண்டின் உற்பத்தியிலும் பார்க்க இத்தொகை 4 மில்லியன் புசல் குறைவானதாகும். இவ்வாறு நெல்லுற்பத்தி குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கு 1972 சிறுபோகத்தில் ஏற்பட்ட கொடுமான வரட்சியே முக்கிய காரணமாகும்.

எமது நாடு ஒரு பயிர்ச்செய்கைப் மொருளாதார அமைப்பினை உடையதாகிப் பயிர்ச்செய்கைக்கு நில, நீர், காலநிலை வாய்ப்புகளை பெற்றிருந்த பொழுதிலும் நாட்டுக்குத் தேவையான அரிசியை இறக்குமதி செய்துள்ளது. வருடா வருடம் இதற்காகச் செலவழிக்கப்படும் பணத்தின் பெருமதியைப் பின்வரும் அட்டவணை⁶ எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

உணவு ஆணையாளரினால் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அரிசி — சங்கத் திணைக்களச் சங்கப் புள்ளி விபரங்கள்

	1970	1971	1972
பர்மா	124,30	145,933	181,008 (தொன்கள்)
சீனா	306,023	136,713	77,540
பாகிஸ்தான்	11,074	—	35,087
தாய்லாந்து	30,698	51,194	—
பெறுமதி	317,801,016	187,929,563	160,770,809 (ரூபா)

இந்நிலையில் இந்நாட்டிற் பெருகிவரும் குடித்தொகைக்கு உணவளிப்பது சம்பந்தமாக இன்று அரசு எடுத்து வரும் பல நடவடிக்கைகளை ஆராய்வதும் பொருத்தமானதாகும். இலங்கை சுதந்திரமடைந்த காலப் பகுதியிலிருந்து இந் நாட்டின் உணவுற்பத்திக்காகப் பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இவற்றுள் நெற்காணிகள் சம்பந்தமாக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள், நீர்ப்பாய்ச்சல் விருத்தி, பழைய நீர்ப்பாசன வேலைகள், குளங்களின் புனரமைப்பு, குடியேற்றத் திட்டங்களின் அமைப்பு, என்பன பிரதானமானவை. விவசாய முறைகள் சம்பந்தமான ரேமைப்புகளுள் புதிய இனப் பயிர்வகை அறிமுகப்படுத்தல். செயற்கை வனமாக்கிகளின் உபயோகம்,

இயந்திர உபயோகம், கடன் வசதிகள், விவசாய ஆராய்ச்சி என்பனவற்றுக்கு வழி வகைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட பொழுதிலும் உணவுற்பத்தியில் இந்தாடு தன் னிறைவை அடைவதற்கு இன்னும் பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டியுள்ளன. கடந்த 15 வருட காலத்தில் இலங்கையில் நெல்லுற்பத்தியும் உப உணவுப் பொருட் களின் உற்பத்தியும் அதிகரித்து வந்துள்ள போதிலும் குடித்தொகை அதிகரிப்பு வேகத்தைப் பார்க்கும் பொழுது இவையிரண்டுக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பு குறை வானதாகவேயிருக்கின்றது. உணவுப் பொருட்களின் இறக்குமதிக்கான கடந்த வருடங்களின் புள்ளிவிபரங்கள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இன்றைய அரசாங்கத்தினால் 1972-76க் கிடைப்பட்ட காலத்திற்கென ஐந்தாண்டுத் திட்டமொன்று⁷ வகுக்கப்பட்டுப் பயிர்ச்செய்கையின் விருத்திக்கு மேலும் பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாகப் பயிர்ச்செய்கையிற் பெருமளவு மூலதனமீடுவதற்காகப் பின்வரும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட விருக்கின்றன :

1. மகாவலி, வீருத்தியின் முதற்கட்டம், உடவலவை, லுணுகம்வெகற திட்டங்கள்
2. குளங்களை விருத்தி செய்வதற்கான மூலதனமீடுதல், சிறிதளவான, தடுத்தரமான நீர்ப்பாசன விருத்தி.

இம் முயற்சிகளின் முறையில் ஏற்கெனவே பயிர்ச் செய்கையின் கீழுள்ள நிலப்பகுதிக்கு நீர் வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் புதிய நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதியுள்ள பகுதிகளை பயிர்ச்செய்கையின் கீழ் கொண்டு வருவதற்கும் பின்வரும் முறையில் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

நீர்ப்பாய்ச்சலின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட நிலப்பகுதி (ஏக்கரில்) 1972 - 1976

வருடம்	1972	1973	1974	1975	1976	மொத்தம் 1972-1976
தற்பொழுது பயிரிடப்படும் நிலப்பகுதி	10,836	15,224	133,850	17,284	19,750	196,944
புதிதாக விருத்தி செய்வப்பட்டுள்ள நிலப்பகுதி	2,493	31,457	42,092	52,097	52,536	203,675

இவ்வாறு நீர்ப்பாசனத்தின் மூலமும் நிலவிருத்தியின் மூலமும் ஓரிடசம் ஏக்கர், புதிய நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள நெற்செய்கைப் பகுதியைப் பெறலாம். ஏற்கெனவே நெற் செய்கையின் கீழுள்ள 1.8 லட்சம் ஏக்கர் நிலப்பகுதிக்கு நீர்ப்பாசன வசதியை அளிப்பதன் மூலம் தற்பொழுது நெற்செய்கையின் கீழுள்ள நிலப்பகுதியிலிருந்து 80% உற்பத்தி அதிகரிப்பு ஏற்படுமென்றும் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இம்முறையில் இத்திட்ட காலத்தில் உற்பத்தி அதிகரிப்பு ஏற்படுமாயின், 1976ம் ஆண்டளவில் எமது நாட்டு உணவுத் தேவையின் 97% உற்பத்தி செய்யப்படுமென்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்டவாறு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்குப் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளினும், எமது நாட்டின் பயிர்ச் செய்கையைத் தாக்குவதில் வெள்ளப் பெருக்கும், வரட்சியும் காலத்துக்குக் காலம் முக்கியத்துவம் பெற்று வந்துள்ளன. குறுப்பிடத்தக்க அளவு பயிர்ச் செய்கை நிலப்பரப்பு மழை வீழ்ச்சியில் முற்றாகத் தங்கியிருத்தலும் இன்றொரு முக்கிய அம்சமாகும். மழைவீழ்ச்சியின் பெரும்பகுதி தென்மேற் பருவக்காற்றினாலும், வடகீழ்ப் பருவக் காற்றினாலும் ஏற்படுவதும் வருடத்தில் குறுகிய காலப்பகுதியில் பெருமளவு மழைவீழ்ச்சி கிடைப்பதும் இங்கு ஆராயப்படவேண்டிய வேறொரு அம்சமாகும். தென்மேற்பருவக்காற்று மே மாதத்திலிருந்து யூலை மாதம் வரைக்கும், வடகீழ் பருவக்காற்று

நலம்பர் மாதத்திலிருந்து ஜனவரி மாதம் வரைக்கும் மழையைக் கொடுக்கின்றன. இலங்கையின் வருடாந்த மழைவீழ்ச்சி 73.6 அங்குலமாகவும், தென்மேற் பருவக் காற்றினால் பெருமளவு மழையைப் பெறும் ஈரலிப்புப் பாகம் வருடத்தில் 113.4 அங்குல மழையையும், ஏனைய பகுதி 63.6 அங்குல மழையையும் சராசரியாகப் பெறுகின்றன. மழைவீழ்ச்சியில் பருவப்பரம்பலும், பிரதேசப் பரம்பலும் இவ்வாறு வேறுபடுவதால் ஈரவலய ஆறுகள் பெருமளவு நீரைக் கடலினுட் கொண்டு சேர்க்கும் அதே வேளையில், ஏனைய பகுதி ஆறுகள் வருடத்தில் எட்டு மாதங்கள் தொடர்ந்து வரட்சியை அனுபவிக்கின்றன. எமது நாடு ஒரு தீவாகவும், மத்தியில் உயர் நிலப் பகுதிகளையும் கொண்டிருப்பதால், மத்திய உயர் நிலப் பகுதியில் உற்பத்தியாகும் ஆறுகள் எவ்வாறு திசையிலும் சென்று கடலையடைவதுடன் இந்த 103 ஆறுகளும் 23, 321.9 சதுர மைல் நீர்தாங்கு நிலப்பரப்பாகவும் கொண்டுள்ளன. இந்நாட்டின் மொத்த நிலப்பரப்பாகிய 25,332 சதுர மைலில் 393.2 சதுர மைல் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும், 1494.9 சதுரமைலை கரையோரப் பகுதிகளும் உள்ளடக்குகின்றன.⁸

இந்த ஆறுகளுள் 100 சதுர மைலுக்கு மேற்பட்ட நீர்தாங்கு பிரதேசத்தை யுடைய 38 ஆறுகள் மொத்த நிலப்பரப்பில் 20,966 சதுர மைல் பகுதியை அல்லது 84 வீதத்தை உள்ளடக்கியிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் ஈரவலயப் பகுதியிற் காணப்படும் ஆறுகள் பெருமளவு நீரைக் கடலினுட் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கின்றன. ஆறுகளின் மூலம் கடலையடையும் நீரில் 75 வீதம் 12 பெரிய ஆறுகளினால் கொண்டு செல்லப்படுகின்றது. இவற்றுள் காலுங்கை, களனிகங்கை, ஜின்கங்கை, வலவகங்கை, நிலவலகங்கை என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. ஏனைய 24 ஆறுகள் வருடத்தில் ஓரிலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட ஏக்கரடி நீரை வெளியேற்றுவதுடன் இந்த 36 ஆறுகளும் மொத்தமாக எல்லா ஆறுகளும் வெளியேற்றும் நீரில் 95 வீதத்தை வெளியேற்றுகின்றன. பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதாரத்தைக் கொண்ட எமது நாட்டின் மொத்தக் குடித்தொகையின் பெரும் பகுதியினர் தமது வாழ்க்கைக்காக நிலத்தில் தங்கியிருக்கும் அதே நேரத்தில்; பயிர்ச்செய்கையில் வெள்ளப்பெருக்கும், வரட்சியும் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகளும் மழையின் பெரும் பகுதி விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படாது வீணே கடலைச் சென்றடைவதும் இந்நாட்டின் பயிர்ச்செய்கையின் சாபக் கேடுகளாகவுள்ளன. தென்மேற் பருவக் காற்றுக் காலத்தில் பெருமளவு மழை கிடைத்தாலும் வருடத்தின் குறுகிய காலப் பகுதியில் பெருமளவு மழை வீழ்ச்சி கிடைப்பதால் இவ்வாறு கிடைக்கும் நீரை அணைகளின் மூலம் தடுத்து தேக்கி விவசாயத்துக்குப் பயன்படுத்துவது சிரமமானதாக இருப்பதுடன் ஏனைய பகுதியிலும் இம்முறையிலே மழைவீழ்ச்சியின் பயன்படுத்தன்மை குறைவானதாகவும் காணப்படுகின்றது.

இலங்கையிற் பயிர்ச் செய்கையை விருத்தி செய்யும் முகமாகச் சுதந்திர மடைந்த காலப் பகுதியிருந்து பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. மழை நீரைத் தேக்கி வைத்துப் பயிர்ச் செய்கைக்கு உபயோகிக்கும் நோக்கமாகப் பல பழைய குளங்கள் புனரமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. வரட்சி, வெள்ளப்பெருக்கு என்பனவற்றைத் தீர்க்குமுகமாகவும், நீர்மின்சக்தியை விருத்தி செய்வதற்காகவும் ஆற்று வடி நிலங்களுடன் தொடர்பு படுத்திப் பல நோக்குத் திட்டங்களும் விருத்தி செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ஏற்கெனவே பூர்த்தி செய்யப்பட்ட கல்ஓயா விருத்தித் திட்டத்துடன் மகாவலி வடிநில விருத்தித்திட்டம், மகாவலி திசை திருப்புந் திட்டம், வலவகங்கை விருத்தித்திட்டம், போன்றவை நிறைவேற்றப்பட்டு வருவதுடன் வேறு பல திட்டங்களின் விருத்தியும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. மகாவலித் திட்டத்தின் மூலம் 80,000 ஏக்கரும், உட்வலவைத்

திட்டத்தின் மூலம் 50,000 ஏக்கரும், பெரிய, இடைத்தர, சிறிய நீர்ப்பாசன வேலைகளின் மூலம் 77,000 ஏக்கரும் புதிய நிலப்பகுதிகளாகப் பயிர்ச் செய்கையின் கீழ்க் கொண்டுவரப்படுமென்று ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தில் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு எடுக்கப்பட்டுவரும் நடவடிக்கைகளின் காரணமாக விருத்தி செய்யப்பட்டு வரும் ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்கு விருத்தித் திட்டங்கள் யாவும் தனித்தனி ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளின் விருத்தியாகவே காணப்படுகின்றன. எமது நாட்டின் பயிர்ச் செய்கையின் சாபக்கேடுகளாகக் காணப்படும் வெள்ளப் பெருக்கு, வரட்சி என்பனவற்றைத் தடுக்க, மழைவீழ்ச்சியின் மூலம் கிடைக்கும் பெருமளவு நீரைக் கடலினுட் கொண்டு செல்லும் ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்குகளைச் சிறந்த முறையில் விருத்தி செய்தல் அவசியமாகும். தென்மேற் பருவக்காற்றுக் காலத்தில் பெருமளவு மழை கிடைத்தாலும் வருடத்திற்கு குறுகியகாலப்பகுதியிலேயே பெருமளவு மழைகிடைப்பதனால், இவ்வாறுகிடைக்கும் நீரை அணைகளின் மூலம் தடுத்துத் தேக்கி விவசாயத்துக்குப் பயன்படுத்துவது சற்றே சிரமமானதாக இருப்பதுடன் வரள் வலையத்திலும் இம்முறையிலேயே மழை வீழ்ச்சியின் பயன்படுதன்மை குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றது. குறிப்பாகத் தென்மேற்பருவக் காற்றுக் காலத்தில் இலங்கையின் வரண்ட பகுதி வரட்சியை அனுபவிக்கின்றது. அல்தாவது இப்பருவத்தில் தென்மேற்பகுதி ஆறுகளினால் பெருமளவு நீர் கடலினுட் கொண்டுபோய் சேர்க்கப்படும் அதே நேரத்தில் இந்நாட்டில் பயிர்ச் செய்கையின் கீழ் மேலதிக நிலப்பரப்பை நீர்ப்பாசனத்தின்மூலம் கொண்டு வரக்கூடிய வரள் வலயப் பகுதியில் மழைவீழ்ச்சி இல்லாதிருப்பதும், இதன் காரணமாக ஆறுகள் வற்றிவிடுவதும், பயிர்ச் செய்கை விருத்திக்கு பிரதான தடைகளாக இருப்பது இங்கு கவனிக்கப்படவேண்டியதாகும். தனித்தனியே பள்ளத்தாக்குகளாக விருத்தி செய்யப்பட்டு வரும் ஆறுகளை ஒன்றுடன் ஒன்று இணைத்து ஈரவலய ஆறுகளையும், வரள்வலய ஆறுகளையும், கால்வாய்களின் மூலம் தொடுப்பதன் மூலம் ஈரவலயப் பகுதி ஆறுகளினால் வருடா வருடம் கடலினுள் வெளியேற்றப்படும் பெருமளவு நீரை அதே காலத்தில் நீர் தேவைப்படும் வரள் பகுதிக்குக் கொண்டு வருவதன் மூலம் வரள் பகுதி விவசாயத்தின் நீர்த்தேவையை நன்முறையில் பூர்த்தி செய்யலாம். தென்மேல் பகுதியிலுள்ள ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்குகளை ஒன்றுடனொன்று இணைத்து வடக்கே வரள் பகுதியை நோக்கி இவற்றின் நீரைக்கொண்டு வருவதற்கேற்பத் தரைத்தோற்ற நிலைமையும், ஆறுகளும், அவற்றின் பள்ளத்தாக்குகளும் சாதகமான நிலையில் காணப்படுகின்றன. இம்முறையில் கனகராயன் ஆற்றுத் தலை நிலைப் பகுதி வரைக்கும் இந்நீர் கொண்டுவரப்பட்டால் வரள்வலயப் பகுதியின் பெருமளவு பகுதியும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் வளமுற வாய்ப்புகளுண்டாகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பகுதி சுண்ணாம்புக்கல் பாரையமைப்பையும், நீர் உட்புகவிடுமியல்பான தன்மையையும் கொண்டிருப்பதனால் மழை வீழ்ச்சியின் ஒரு பகுதி கீழ்நோக்கிச் சென்று தரைக்கீழ் நீராகக் காணப்படுகின்றது. இப்பகுதியின் பயிர்ச்செய்கைக்கும், மக்கள் வாழ்க்கைக்கும் தரைக்கீழ் நீரை உயிர் நாடியாக இருப்பதுடன் அதிகரித்து வரும் குடித்தொகையின் காரணமாகவும், பெருகி வரும் பயிர்ச் செய்கை நிலப்பரப்பின் காரணமாகவும், இப்பகுதியில் மழைவீழ்ச்சியின் மாறுதன்மை காரணமாகவும் சில காலங்களில் நீர் பற்றாக்குறை ஏற்படுவது கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். இப்பகுதி விவசாயிகள் இயற்கைச் சூழலின் பல்வேறு தாக்கங்களுக்கும் அடிக்கடி உட்பட்டாலும், இந்நாட்டின் தலைசிறந்த விவசாயிகளாகவும் இந்நாட்டின் உப உணவு உற்பத்தியில் முக்கியத்துவம் பெறுபவர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள். இப்பகுதியில் விவசாய நிலத்தைப் பெருப்பிப்பதன் நோக்கமாக இக்குடா நாட்டினுள்ளே ஏறத்தாழ $\frac{1}{3}$ பகுதியை உள்ளடக்கும் கடலீரேரிகளை நன்

நீராக மாற்றுவதற்கும் இவற்றைச் சார்ந்து, இன்று தரிசு நிலங்களாகக் காணப்படுகின்ற உவர் பகுதியைப் பயிர்ச்செய்கையின்கீழ்க் கொண்டு வருவதற்கும் திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுப், பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் விரைவில் இத்திட்டம் நிறைவேற்றப்படக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் காணப்படவில்லை. ஏனெனில் வருடத்தில் மூன்று மாதங்களுக்கு மட்டும் இப்பகுதியில் ஏற்படும் மழை வீழ்ச்சியைக்கொண்டே இக் கடனீரேரிகளுட் காணப்படும் உவர் நீரை வெளியேற்றுவதற்குத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இம்முறையில் இக்கடனீரேரிகள் நன்னீராக மாறுவதற்குப் பெருமளவு காலப்பகுதி தேவைப்படும். இத்துடன் இத்திட்டத்தை செயல்முறைப்படுத்துவதற் குறிப்பாக உவர் நீரை வெளியேற்றுவதற்குக் கட்டப்பட்ட தடைகள் கடனீரேரியில் மீன்பிடி நோக்கங்களுக்காக சேதப்படுத்தப் படுவதும் சில பிரச்சினைகளாகும். ஆகவே ஈரவலய ஆறுகளின் மேலதிக நீரைக் கனகராயன் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கினுட் கொண்டு வந்தால் அதன்மூலம் இரணைமடுக்குளம் வரட்சிக் காலத்தில் பெருமளவு நீரைப் பெறக்கூடியதாயிருக்கும். இரணைமடுக் குளத்தில் நீர் நிறைந்து மிகுதியான நீர் யாழ்ப்பாணக் கடனீரேரியினுள் விழுமானால் இக் கடனீரேரி விரைவில் நன்னீரேரியாக மாறும். இத்துடன் குடாநாட்டின் உட்பகுதிக் கடனீரேரிகளும் ஒரு சிறிய கால்வாயின்மூலம் இணைக்கப்படுமிடத்து தென்மேல்பகுதி ஆறுகளின் நீரை தொண்டமாற்று முகம் வரைக்கும் கொண்டுவரக்கூடிய சாத்தியக் கூறு ஏற்படும். மகாவலி கங்கை திருப்புந்திட்டத்தினால் வவுனியாவுக்கு வடக்காக உள்ள பகுதிகள் நன்மையடையுமென்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆகவே இத்தகைய தொரு முயற்சி எடுக்கப்படுமானால் வரள் வலயப் பகுதியின் பெரும்பகுதியுடன், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுப் பகுதியும் தனது நீர்த்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யவும் பெருமளவு நிலப்பகுதியை பயிர்ச்செய்கையின்கீழ் கொண்டுவரவும் வாய்ப்புகள் ஏற்படும். இத்தகையதொரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டால் குடாநாட்டினுள் உள்ள கடனீரேரிகள் ஒரு காலத்தில் சிறந்த முறையில் நீர்ப்பாசனத்திற்கே நிரந்தரமாக உபயோகிக்கப்படக்கூடிய நிலையினை அடையும். இங்கு கூறப்பட்டுள்ள யோசனைகள் யாவும் முதல்தலைத் தன்மையுடையனவாக இருந்த பொழுதிலும், இத்தன்மைகள் பற்றிய ஆழமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுமிடத்து இதுசம்பந்தமாக ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு வரக்கூடியதாயிருக்கும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Gawin W. Jones & S. Selvaratnam, Population growth and economic development Hansa publishers Limited in association with Marga Institute Table 3 p. 19
2. Ceylon Year Book - 1970, Department of Census and Statistics, Colombo, Sri Lanka (Ceylon) p. 68
3. Statistical Abstract of Ceylon, 1969, Table 1. p. 1.
5. Statistical Abstract of Ceylon, 1969, Table 73, p. 120.
6. Ferguson's Ceylon Directory 1973 - 1974, (115th Edition), p. 1441.
7. The Five Year Plan, Ministry of Planning and Employment, Government of Ceylon, p. 37.
8. The Economic Development of Ceylon, Report of a mission organised by the International Bank of Reconstruction and Development at the request of the Government of Ceylon - Part Two, Sept. 1952, Ceylon Government Press, p. 184 - 185.

ஈழத்து நாவல்களிற் சமுத உணர்வின் தோற்றம்

சித்திரலேகா மௌனகுரு

தமிழ்த் துறை

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்

யாழ்ப்பாண வளாகம்

“தனிமனிதத்துவம் புதுமை என்பவற்றைப் பூரணமாகப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு இலக்கிய வடிவமாக நாவல் அமைந்தது. நாவல் தோன்றுமுன் வழங்கிய இலக்கிய வடிவங்கள் மரபுவழிப் பயிற்சியை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் பண்பாட்டின் பொதுப் போக்குகளைப் பிரதிபலித்தன. உதாரணமாகப் பண்டைய அல்லது மறுமலர்ச்சிக் காலக் காவியங்களின் கதைக்கரு பழைய அற்புதக்கதை, வரலாறு என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டமைந்திருந்தது. எழுத்தாளன் அவற்றைக் கையாளும் முறைமை, அக்காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மாதிரிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட இலக்கிய வழக்கின் நோக்கத்திற்கேற்பப் பெரும்பாலும் மதிப்பிடப் பெற்றது. இவ்விலக்கிய மரபானது தனித்துவமுடையதாகவும், அதனால் புதியதாகவும் உள்ள தனிமனித அனுபவத்தின் மெய்மையைப் பிரதான பிரமாணமாகக் கொண்ட நாவலால் முதன் முதலாகவும், முற்று முழுதாகவும் எதிர் கொள்ளப்பட்டது. கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாகத் தனித்துவத்தில் அபூர்வமான மதிப்புகளைச் செலுத்திய ஒரு பண்பாட்டின் தர்க்கரீதியான இலக்கிய வாகனமாக நாவல் அமைந்தது. அதனால் அது ஏற்ற பெயரும் கொண்டது.”¹

இவ்வாறு நாவலின் புதிய இலக்கியத் தகைமைகள் குறித்து இயன்வாற் (Ian Watt) என்பார் குறிப்பிடுவர். சில சிறப்பான பண்புகளால் நாவல், முன்பிருந்த இலக்கியவகைகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறானது என்பதும் அதனால் அது ஒரு புத்தம் புதிய இலக்கிய வடிவம் என்பதும் இங்கு புலனாகின்றது. ஆனால் தமிழில் நாவல் என்னும் இலக்கிய வடிவம் தோன்றியபோது அது பழைய இலக்கிய மரபிலும் பாதிப்பிலும் இருந்துவிட்டு விடுதலையாகிப் புதிய பிறவியாக வெளிவரவில்லை. ஆரம்பத்தில் நாவல் எழுதியவர்கள் தமது படைப்புக்களை வசன காவியம் என்று அழைத்தமையே இதற்குச் சான்றாகும். ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியமும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று. ஈழத்தின் ஆரம்பகால நாவல்களில் அற்புதக் கதைத்தன்மையே மேலோங்கி நிற்பதைக் கவனிக்க முடிகிறது. ஆரம்பகால நாவல்களான அஸன்பே சரித்திரம் (1892) மோகனாங்கி (1895) விஜயசீலம் (1916) ஆகிய மூன்றிலும் மேற் கூறிய

பண்பினை நன்கு காணலாம். அஸன்பே சரித்திரம் இஸ்லாமிய மதத்தின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறும் ஒரு கற்பனா சரித்திரம். மோகனங்கியும் விஜய சீலமும் பழைய வரலாற்றிலிருந்து தமது கதைக்கருவைப் பெற்றுக்கொண்ட நாவல்கள். மோகனங்கி 17ம் நூற்றாண்டில் திருச்சியிலும் தஞ்சையிலும் ஆட்சி செய்த நாயக்கரின் வரலாற்றிலிருந்து பெற்ற ஒரு சம்பவத்தைக் கதைக்கக் கொண்டது. விஜயசீலத்திற்கு இலங்கைக்கு விஜயன் வந்ததாகக் கூறப்படும் இதிகாசக்கதை அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. ஆகவே நாவலை ஒரு புதிய பிறவியாகக் காட்டிய அதன் உள் ளார்ந்த பண்புகளான தனிமனித அனுபவம், சமூகமெய்மைத்தன்மை என்பவை எமது ஆரம்ப நாவல்களில் காணப்படவில்லை. இந்த நிலைக்குப் பழைய இலக்கிய மரபின் தாக்கத்துடன் இன்றொரு காரணத்தையும் குறிப்பிடலாம். அதாவது எமது ஆரம்பகால நாவலாசிரியர் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட பிறழ்வுகளை, மாறுதல்களை ஊன்றிக் கவனித்தாரல்லர். அம் மாறுதல்கள் அவற்றின் பயனாக மனிதவாழ்க்கையில் ஏற்படும் விதற்பங்கள் என்பவைதான் நாவலின் பொருளாகவேண்டும் என்ற உணர்வும் அவர்களுக்கு இல்லாமல் இருந்தது. ஆங்கிலத்திற்போலவே தமிழிலும் நீண்ட நெடுங்கதைகள் எழுதவேண்டுமென்பதே அவர் வேணவாவாக இருந்தது.

இது ஆரம்பகாலத்து நிலை. ஆனால் இந்நிலை தொடர்ந்து காணப்படவில்லை. “இயல்பான உலகானுபவங்களை ஒட்டிச் செல்லும் இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தது நாவல்”² என்று எட்மன் கொலே என்பார் கூறியதற்கிணங்க ஈழத்து நாவல்கள் வளர்ந்து செல்வதைக் கவனிக்கலாம். எமது நாவல்களின் சமூக உணர்வின் தோற்றத்துடனேயே இத்தன்மை வளர்ந்து செல்கிறது எனலாம்.

இச் சமூக உணர்வு—அதாவது சமூகத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்கள், அம்மாறுதல்களில் இயங்கும் பாத்திரங்கள் என்பவைபற்றி எழுதுகின்ற தன்மை எமது நாவல்களில் இடம் பெற்றமைக்கு இங்கு ஏற்பட்ட மாறுதல்களின் விரைவையும் காரணமாகக் கூறலாம்.

இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் வருகையால் நிகழ்ந்த மாறுதல்களுள் முக்கியமானது பழைய நிலமானிய அமைப்பில் ஏற்படத்தொடங்கிய வெடிப்பாகும். புதிய ஆங்கிலக்கல்வியும் பதவிகளும், புதிய மத்தியதர வர்க்கத்தின் தோற்றத்திற்கு வழியமைத்தன. கல்வி முறையின் விரிவும், நாட்டின் ஏனைய துறைகளில் ஏற்பட்ட பொது விருத்தியும், சிங்கள தமிழ்ச் சமூகங்களில் இப்புதிய மத்தியதரவர்க்கத்தைத் தோற்றுவித்தன. மேலும் வர்த்தகம், கைத்தொழில் என்பவற்றில் கூதேசிகள் ஈடுபட்டனர். கிறிஸ்தவமதப் பரம்பலினால் ஓர் அன்னிய கலாச்சாரமும் எம்மிடையே வேருன்றத் தொடங்கியது. இதனால் புதிய எண்ணங்களும் புதிய சிந்தனைகளும் தோன்றுவதற்குரிய ஒரு சமூகச் சூழ்நிலை உண்டாயிற்று. தமிழ்ச் சமூகமும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று. இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட சமூகமாறுதல்கள் குறித்துப் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை ஒருபோது பின்வருமாறு கூறினார்:

“கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒருமாறுதல் இப்போது நம் மக்களிடே ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளது. மக்கள் அதிகமாக நடைமுறையில் அக்கறையுடையோராகவும் பணம் உழைப்பதில் கவனம் செலுத்துபவராகவும் காணப்படுகின்றனர்.— அவர்கள் சமூகவிழாக்கள், விளையாட்டுகள், பொழுதுபோக்குகள் என்பவற்றைச் சிறு பிள்ளைத்தனமாகக் கணிக்கின்றனர்.”³

இப் புதிய நிலைமைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டுப் பழைய தடத்திலேயே செல்வது எப் போதும் முடியாததாக விருந்தது. இந்த நிலையிற்குள் ஈழத்து நாவல்களிற் சமூக உணர்வு தோற்றம் பெறுகிறது எனலாம்.

நொறுங்குண்ட இருதயம் (1914) சுந்தரன் செய்த தந்திரம் (1918) நீலகண்டன் (1925) கோபால நேசரத்தினம் (1927) காசிநாதன் நேசமலர் (1921) துரைரத்தினம் நேசமணி (1931) சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்திய நட்பு (1940) ஆகிய நாவல்களில் சமூக உணர்வின் தோற்றத்தை வெவ்வேறு அளவிலும் வகையிலும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பரவலாகவும் பொதுப்படவும் ஆராய்வதாகவே இச்சமூக உணர்வு வெளியிடப்பட்டது. இது தமிழ்நாட்டு நாவல்களுக்கும் பொதுவானதொன்றாகும்.

ஈழத்து நாவல்களில் சமூகஉணர்வு தோற்றம் பெற்றபோது அது மூன்று விஷயங்களைக் கையாள்வதாக அமைந்திருந்தது. அவையாவன மதம், சமூகச் சீர்கேடுகள், அரசியல் என்பனவாகும். சமயப் பிரச்சாரம், சமயமாற்றம் அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினை என்பவற்றைக் கருவாகக் கொண்டனவாக நொறுங்குண்ட இருதயம், கோபால நேசரத்தினம் என்பவை அமைகின்றன.

“சைவசமயச் சிறுமியரை அந்நிய மதத்தினர் வைத்து நடத்தும் வித்தியா சாலைகளில் கல்விபயிலவிடவொண்ணாதென்பதை இந்நூல் எடுத்துக் காட்டும் இயல்பினது” என ம. வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை தமது நாவலான கோபால நேசரத்தினத்தின் நூன்முகத்திற் கூறியுள்ளார். இந்த நாவலில் கோபாலன் என்னும் சிறுவன் சிறுவயதிலேயே தந்தையை இழந்து, பின் தாயினால் கிறிஸ்தவ பாடசாலைக்கு அனுப்பப்படுவதும் அதனையொட்டி மதகுருமார் அவனைக் கிறிஸ்தவனாக்க முயற்சிப்பதும் கூறப்படுகின்றன. அம்முயற்சிகளில் ஒன்றாகக் குட்டித்தம்பிப் போதகர் என்பவர் தமது விதவைமகள் நேசரத்தினத்தைக் கோபாலனைக் காதலிக்கும்படி தூண்டிவிட்டு அவனை மதம் மாற்றுவதற்கு முயலுவதே கதையின் திருப்பத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக அமைகிறது.

நீலகண்டன், துரைரத்தினம் நேசமணி, சுந்தரன் செய்த தந்திரம் என்னும் நாவல்களில் அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத்து சமூகத்தில் காணப்பட்ட சீர்கேடுகள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. சுந்தரன் செய்த தந்திரம், நீலகண்டன் என்பவை உயர்சாதியினர் என்று சொல்லிக் கொள்வாரிடை நடைபெறும் ஊழல்களையும் சிறுமைகளையும் காட்டுகின்றன.

“இது சாதியபிமானமின்னதென விளங்காது தம்மிற்றாழ்ந்தவர்களை இம்சை செய்பவர்களுக்குப் புத்திபுகட்டும் நோக்கமாகவும், ஏனையோருக்கு நம்மவர்களின் சாதி நிலையின்னதென உணர்த்தும் நோக்கமாகவும் எழுதப்பட்ட ஒரு கற்பனையை” என ஆசிரியர் இடைக்காடர் நீலகண்டன் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். துரைரத்தினம் நேசமணியில் வேறொருவரைப் பிரச்சினை காட்டப்படுகின்றது. ‘தேனத்தால் வரக்கூடிய பிணக்கு, மதுபானத்தால் வரும் கேடு, தீயவர் சகவாசத்தால் நேரும் அநர்த்தம், பரத்தையர் சேர்வால் வரும் பழி’⁴, முதலியன உலகாணுபவத்தோடு ஒட்டிக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறான பிரச்சினைகள் சாதாரண மக்கள் மட்டத்திலேயே அலசப்படுவது இந்நாவல்களில் சமூக உணர்வின் தோற்றத்தையே குறிக்கிறது எனலாம். மேலும் வீரகேசரி ஆசிரியராகவிருந்த எச். செல்வையாவினால் எழுதப்பட்ட சோமாவதி அக்கால அரசியல் பிரச்சினைகளையும் தொட்டுச்

செல்லுகிறது. இலங்கை இந்திய நட்பு என்று மறுபெயர் கொண்ட இந்த நாவல் முப்பதாம் நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் இலங்கையில் இந்தியருக்கு எதிராக வளர்ந்திருந்த எதிர்ப்புணர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டி இரு நாடுகளினதும் நட்புறவை வற்புறுத்துகின்றது. இதற்கு முன்னரே நீலகண்டலில் அரசியல் உணர்வு தலைதூக்கி உள்ளது.

“பிறரமிழ்தினுந் தங்குழினிது என்பதற்கிணங்க, பிரசைகள் சுயவிராச்சியத்தை விரும்புவது சபாவம். ஆனால் அதைவிரும்பி, அதற்காக வாது புரிபவர்களை தங்களையும் தங்களிற் குறைந்த விவேகம், செல்வம் முதலியவற்றையுடைய ஏனைய பிரசைகளையும் நன்னிலைக்குக் கொண்டுவருவராயின் சுயவிராச்சியம் தானே வரும். நம்மூர்த் தனவந்தர்கள், தங்களுக்குப் பேர்புகழை விரும்பாது, காடுமேடாய்க் கிடக்கும் நிலங்களைப் பயன்படுத்துவதிலும், கைத்தொழில்களை விருத்தி செய்வதிலும் தங்கள் பணத்தைச் செலவிட்டுத் தங்களிலும் குறைந்த புத்தி, விவேகம், செல்வமுள்ளவர்களைத் தங்கள் நிலைக்குக் கொண்டுவரின் சுயவிராச்சியம் நம்மூருக்குள் மெல்ல நுழைந்து விடும்.”⁵ இவ்வாறு இடைக்காடர் எழுதுவதே ஏதோ ஒரு விதத்தில் அரசியற் சிந்தனை நாவலில் இடம்பெற்றதைச் சுட்டுகிறது.

இந்நாவல்களிலே தலைகாட்டும் சமூக உணர்விற்குப் பின்னணியாக அக்காலத்தில் நிலவிய கருத்தோட்டங்களை இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் தகும். பொதுவாக இந்நாவல்களிற் காணப்படும் சமூக உணர்வு ஒரு சீர்திருத்த நோக்கின் அடிப்படையிலேயே அமைவதைக் காணலாம். குணமும் நடத்தையுமே குலத்தை நிச்சயிக்கும் என்றும், சாதிப்பிரிவுகள் பழைய நன்னிலைக்கிலிருந்து மாறுபட்டுக் குழம்பிவிட்டன என்பதும் மீண்டும் பழைய உன்னத நிலையைக் கொண்டுவந்தால் யாவும் சரிப்பட்டுப் போகும் என்ற உணர்வும் நீலகண்டன், சுந்தரன் செய்த தந்திரம் ஆகிய நாவல்களின் அடிச்சரகுகளாக விளங்குகின்றன. இக் கருத்துக்கள் 19ம் நூற்றாண்டில் இருந்து இந்தியாவில் ஆரம்பித்து இலங்கையிலும் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையின் பிரதிபலிப்பாகவே அமைகின்றன என்பதில் தவறில்லை. இந்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் அம்சங்களைச் சற்று விரிவாகப்பார்த்தல் ஆரம்பத்தில் எமது நாவல்களில் தோன்றிய சமூக உணர்வின் சிறப்புத்தன்மையைத் தெளிவாக்கும். இம்மறுமலர்ச்சியாளர்கள் சமூகச் சீர்கேடுகளை அகற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கம் கொண்டிருப்பினும் அவர்களில் ஒரு பிரிவினர், முன்னர் நாட்டில் இந்நிலைமைகள் இருக்கவில்லை என்றும், மீண்டும் அந்தப் பழையநிலை வரும்படி உழைத்தலே யாவற்றுக்கும் அடிப்படை என்றும் நினைத்தனர். சுருங்கச் சொன்னால் முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையை நினைவுறுத்தி, மூண்டிருக்குமிந்நாளின் இகழ்ச்சியைச் சுட்டிக்காட்டி, அது அகல உழைப்பதே இவர்களது நோக்கமாகவிருந்தது. இத்தன்மை இலங்கைக்கு மட்டுமல்ல, இந்தியாவுக்குமே சிறப்பான ஒரு தன்மை எனலாம். 19-ம் நூற்றாண்டில் முதற்காற் பகுதியில் வட இந்தியாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆரிய சமாஜ இயக்கத்தில் இத்தன்மையை நாம் நன்கு கவனிக்கலாம். “புதிய காலத்தில் உண்டானது என நினைக்கப்பட்ட எவ்விதமான விஞ்ஞானக்கோட்பாடு அல்லது கொள்கையும், வேதத்திலேயே இருப்பதைக் காணலாம்”⁶ என்கின்ற உறுதியை இவ்வியக்கத்தின் ஸ்தாபகரான சுவாமி தயானந்தசரஸ்வதி கொண்டிருந்தார். இந்தநிலை தமிழ்நாட்டில் 20-ம் நூற்றாண்டிலும் காணப்பட்டது. இதன் தாக்கமும் பிரதிபலிப்பும் தான் எமது நாவல்களில் நாம் முன்னர் பார்த்தவாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டன எனக் கூறலாம். சுருக்கமாகச் சொன்னால் சமூக சீர்திருத்த உணர்வும், இத்தச் சமூக சீர்திருத்தம் ஏற்படுவதன்மூலம் பழைய பொற்காலம் வரும் என்ற நம்பிக்கை

கையுமே நாவல்களில் சமூக உணர்வின் ஆதாரங்களாக இருப்பதை நோக்கலாம். இந்த வகையில் தான் எமது ஆரம்பகால சமூக நாவலாசிரியர் தமது நாவல்களின் கருத் தோட்டங்களை அமைத்தனர்.

இத்தகைய ஒரு தன்மை பிரதானமாகக் காணப்பட்டபோதும், எமது நாவலாசிரியர் தமது நாவல்களின் பாத்திரங்களாக சாதாரண மக்களைக் கொண்டதால் நாவல்களில் ஒரு உண்மைத் தன்மையும், இயற்பண்பும் மிளிர்வதைக் காண முடிகிறது. பாத்திரங்களின் செயல்கள், அவைகளின் உள்வியல் ரீதியான இயக்கங்கள் ஆகியவை மேற்கூறிய தன்மைகளுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன. நாவல்களில் சமூக உணர்வின் பிரவேசத்துடனேயே, அதன் உடனிகழ்ச்சியாகப், பாத்திர உருவாக்கம் அவைகளின் உரையாடல் என்பவற்றிலும் நாவலாசிரியர் கவனஞ் செலுத்தினர். நாவல்களுக்கென்று புதிய பாத்திரங்கள் இந்நிலையிலேயே உருவாவதைக் காணலாம்.

E. M. Foster என்னும் விமர்சகர் பாத்திரங்களை Round character, Flat character என்று பாகுபடுத்தினார். Flat character என்பது ஒரு தன்மையைக் கொண்ட அச்சில் வார்க்கப்பட்ட பாத்திரம். இன்ன குழுவில் இது இவ்வாறுதான் இயங்கும் என்பதை முன் கூட்டியே ஊகித்துவிடலாம். இதற்கு எதிர்மாறான பண்புள்ளது Round character. இது தனது இயல்புக்கும், குழுவுக்கும் ஏற்பவளர்ச்சிகளை அடைந்துகொண்டு போகும். ஓரளவுக்கு Round character என்று சொல்லக்கூடிய பாத்திரங்களை இக்காலகட்ட நாவல்களில் இனம் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ம. வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் கோபாலன், துரைரத்தினம் இடைக்காடரின் நீலகண்டன் என்பவற்றில் எவ்வகையிலாவது இத்தன்மை காணப்படுகிறது. இது ஆரம்பகாலத்து அற்புதக் கதைத்தன்மைவாய்ந்த நாவல்களிலிருந்து வேறுபட்டு வளரும் ஒரு பண்பாகும்.

எவ்வகையில் நோக்கினும் 20-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எமது சமூக நாவலில் மெல்லென முகிழ்த்த சமூக உணர்வின் தோற்றத்துடனேயே நாவலிலக்கிய வரலாற்றிலும் நவீனத்தன்மை தலைகாட்டுகிறது எனலாம். இந்த ஒரு அடிப்படையிலிருந்தே நாம் இன்று எமது நாவல்களின் கர்ணும் வளர்ச்சியின் வரலாற்றை நோக்குதல்தரும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Watt I, The rise of the Novel, London, 1963, பக்கம் 13.
2. கைலாசபதி க., தமிழ் நாவல் இலக்கியம். சென்னை, 1968, பக்கம் 32
3. Taylor T, 'Jaffna Past and Present', Ceylon National Review, தை, 1907, ப. 265
4. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை ம. வே., துரைரத்தினம் நேசமணி, யாழ்ப்பாணம், 1931, முகவுரை.
5. இடைக்காடர், நீலகண்டன், யாழ்ப்பாணம், 1925, பக்கம் 2
6. இந்தியாவின் சிறப்பு வரலாறு, 3-ம் பகுதி, தமிழ்வேளியீட்டுக்கழகம் சென்னை, 1966, பக்கம் 353.
7. Foster E. M., The Aspects of Novel, Penquin, 1962, பக்கம் 73-74

வடமொழிச் சாசனமும் தமிழ்ச் சாசனமும்

வி. சிவசாமி

சம்ஸ்கிருதத்தறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்

சாசனம் என்றால் என்ன?

சாசனம் என்றால் மன்னனின் ஆணையினைக் குறிக்கும். அக்கருத்தில் இது அர்த்த சாஸ்திரத்திலே வருகின்றது.¹ மன்னனின் ஆணை நெடுங்காலமாக வாய் மூலம் மட்டுமே கூறப்பட்டது. அஃது எழுதப்பட, அதனை இச்சொல் குறித்தது; பின், அரசனின் ஆணையினால் பொறிக்கப்படுவன யாவற்றையும் குறிப்பிடலாயிற்று. இறுதியிலே வேந்தர் மட்டுமன்றி, ஏனையோரும் பொறித்தனவும் சாசனம் என அழைக்கப்படலாயின. எனவே, இது பொதுச்சொல்லாயிற்று. கல்வெட்டு, கல்லில் மட்டும் பொறிக்கப்பட்டனவற்றையே கருதச் சாசனம் கல்லில் மட்டுமன்றிப் பிற பொருட்களில் எழுதப்பட்டனவற்றையும் கருதிற்று.

இந்தியாவிலே சாசனங்களின் தோற்றம்

ஹரப்பா கலாச்சார முத்திரைகளிலுள்ள எழுத்துக்களைத் தவிர்த்துக் காலத்தால் முந்திய இந்தியச் சாசனங்கள் அசோகர் காலத்தவை. இவை பிராகிருத மொழியிலே கலிக்கப்போரின் பின் அவர் மேற்கொண்ட தருமக் கொள்கையினையே பெரிதும் எடுத்துக் கூறுவன. அவற்றுள் ஒரு சிலவே புத்த சமயச் சார்பானவை. இவை யாவும் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்தவை; பெரும்பாலும் கற்பாறைகள், தூண்கள். ஆகியனவற்றிலும், சிறிதளவு குகைகளிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு, அசோகர் சாசனங்களைப் பொறித்ததன் மூலம் இந்தியாவிலே ஒரு புதிய புரட்சிகரமான மரபினைத் தொடக்கி வைத்தார் எனலாம். இவருக்கு முன்னேடியாக அக்கிமீனியப் பேரரசு சாசனங்கள் விளங்கியிருக்கலாம்.² அசோகரின் நடவடிக்கையினாலே வடமேற்கிலே கந்தகார் தொடக்கம் தெற்கே தமிழகத்தின் வட எல்லைவரை விரிவுற்றிருந்த பரந்த மௌரியப் பேரரசிலே பிராகிருதம் பொது மொழியாயிற்று. இவரின் இந்தியச் சாசனங்கள் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தன. இவற்றை எழுதுவற்கு வடமேற்கு இந்தியாவிலே கரோஷ்டி விபியும், ஏனைய பிற இந்தியப் பகுதிகளிலே பிராமி விபியும் பயன்படுத்தப்பட்டன. பின்னையதே பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு இந்தியாவின் பொது விபியாகவும் மாறிற்று. ஆகவே, காலத்தால் முந்திய இந்தியச் சாசனங்கள் பிராகிருத மொழியிலே, பெரும்பாலும் பிராமிலிபியிலே எழுதப்பட்டன. அசோகரைத் தொடர்ந்து பிற்கால இந்திய அரசர் சாசனங்களை வெளியிட்டனர்.

அசோகருக்குச் சற்றுப் பிந்திய சில நூற்றாண்டு இந்தியச் சாசனங்கள்

(கி. மு. 2ம் நூ. — கி. பி. 2ம் நூ. வரை)

அசோகருக்குப் பின் இந்தியாவின் வடமேற்கு, வடமத்தியப் பகுதிகளில் ஆட்சி புரிந்த இந்தோ-கிரேக்க, சக-பஹ்லவ, குஷாணத் தலைவர்களும், சமகாலத்தக் கணப் பெருவேந்தரான சாதவாஹனரும், கலிங்கத்திலாண்ட மஹாமேகவாஹன மரபினைச் சேர்ந்த காரவேலன் போன்றோரும் பிராகிருத மொழியிலேயே சாசனங்களைப் பெரிதும் பொறித்து வந்தனர். ஆனால், இக்காலப் பிராகிருதச் சாசனங்களிலே வடமொழிச் சாயல் பிரதிபலிக்கின்றது. அசோகர் சாசனங்கள் சிலவற்றில் ஏற்கனவே வடமொழிச் சாயல் காணப்படுகின்றதாம்.³ அதன் தொடர்ச்சியினையும், விரிவினையும் இக்காலச் சாசனங்களிலே காணலாம். இந்தோ-கிரேக்க வேந்தனை ஹெலியாடரஸ் காலத்திய (கி. மு. 2ம் நூ.) பெஸ்தூர் சாசனத்திலே வடமொழிச் சாயல் உண்டு.⁴ சாதவாஹன மன்னனான முதலாம் அல்லது இரண்டாம் சதகர்ணியின் மனைவியான நாகமணிகாவின் நான்காம் சாசனம் (கி.மு. 2-1ம் நூ.) வாஸிஸ்டபுத்திர புளுமாவி காலத்திய (கி. பி. 1-2 நூ.) நாகிக் சாசனம்⁶ ஆகியவற்றிலே குறிப்பாகப் பின்னையதிலே வடமொழி இதிஹாஸ, காப்பிய, அலங்கார மரபுகளின் சாயல் உள்ளது. கலிங்க அரசனான காரவேலனின் ஹாதிக்கும்பா சாசனமும் இத்தகையதே.⁷

சில சாசனங்களிலே, வடமொழியும், பிராகிருதமும் கலந்து வரலாயின. மேற்கு, மத்திய இந்தியப் பகுதிகளிலேதான் காலத்தால் முந்திய வடமொழிச் சாசனங்கள் காணப்படுவது குறிப்பிடற்பாலது.⁸ கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியினைச் சேர்ந்த சோசண்டி கதிபத-காயாஜன சர்வதாத என்பவனின் சாசனம் குறிப்பிடற் பாலது.^{8அ} தனதேவனின் அயோத்திக் கல்வெட்டும் அப்படியே.⁹ கி. பி. 150 (சக ஆண்டு 72) ஐச் சேர்ந்த முதலாம் ருத்திரதாமனின் கீர்னூர் சாசனம் முற்றிலும் வடமொழியிலுள்ள காலத்தால் முந்திய பிரதான சாசனமாகும்.¹⁰ இதிலே, வடமொழி இதிஹாஸ, காப்பிய, அலங்கார மரபுகளின் சாயல் நன்கு நிலவுகின்றது. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டளவிலே, பிராகிருத மொழிக்குப் பதிலாக வடமொழியே பெரிதும் வட இந்தியாவின் சாசன மொழியாகிற்று. தக்கணத்திலும், கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டிலே பிராகிருதம் சாசன மொழியாக மங்கிற்று; அதனிடத்தை வடமொழி பெறலாயிற்று.¹¹

வடமொழியிலே பல்வேறுவகைப்பட்ட விடயங்கள் நெடுங்காலமாக எழுதப்பட்டாலும், இதுவரை கிடைத்துள்ள சான்றுகளின்படி, அது சாசன மொழியாகக் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவிலே பிரபல்யமடையத் தொடங்கிற்று. பாணினி (கி. மு. 5ம் நூ), காத்தியாயன (கி. பி. 4ம் நூ.) பதஞ்சலி (கி. மு. 2ம் நூ.) முதலிய இலக்கண ஆசிரியர்களின் பெருமுயற்சிகள் குறிப்பிடற்பாலன. இவர்கள் பெரும்பாலும் மேற்கு, மத்திய இந்தியப் பகுதிகளையும், தக்கணத்தையும் சேர்ந்தவர்கள். முன்னைய பகுதிகளிலேதான் காலத்தால் முந்திய வடமொழிச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. வடமொழியினைச் சாசன மொழியாகப் பிரபல்யம் செய்தமைக்கு இந்திய மன்னர் மட்டுமன்றி, இந்தியாமயமான இந்தோ-கிரேக்க, சக, குஷாணர் தொண்டுகளும் குறிப்பிடற்பாலன. இந்திய மன்னர், இந்திய மயமான மேற்குறிப்பிட்ட வேற்றுநாட்டரசர்களின் அவை மொழியாகவும், பண்பாட்டு மொழியாகவும் வடமொழி விளங்கிற்று. குஷாணப் பெருவேந்தரான முதலாம் கனிஷ்கனின் அவையினை அலங்கரித்தோரில் ஒருவரான அஷ்வகோஷர் எனும் பெரும் புலவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் ஒரு பிரசித்திபெற்ற காப்பிய ஆசிரியர். இராமாயணத்தின்

பின் கிடைத்துள்ள காலத்தால் முந்திய வடமொழிக் காப்பியங்களான புத்தசரிதம், சவுந்தரானந்த காவியம் ஆகியவை இவரின் படைப்புகளே. வடமொழியினை விட்டுப் பொதுமக்கள் மத்தியில் நிலவிய பிராகிருத மொழியினையும், பாளியினையும் பயன்படுத்திய பௌத்தர் வடமொழியினைப் பயன்படுத்தியமை குறிப்பிடற்பாலது. அஷ்வ கோஷருக்கு முன்பே பௌத்தர் வடமொழியினையும் பயன்படுத்தினர். கிறிஸ்து ஆண்டிற்குச் சற்று முற்பட்ட காலத்திய (கி.மு. 2ம் நூ. அளவில்) வடமொழியிலுள்ள பௌத்த திரிபிடகம் (முழுமையாக இல்லை), மஹாவஸ்துவின் மூலப் பகுதி, லலிதவிஸ்தரவின் பழைய பகுதி முதலியன குறிப்பிடற்பாலன.¹² இவற்றுள் முன்னையவை ஹினயான சார்பானவை; மஹாயானச் சாயல் கொண்டவை. மூன்றாவது மஹாயானம் சார்பானது. லலிதவிஸ்தர அல்லது அதன்முன்னோடியான கதைகளைப் பின்பற்றியே அஷ்வகோஷரின் புத்தசரிதம் திருத்தமாகவும், செம்மையாகவும் அமைக்கப்பட்டது.¹³ அஷ்வகோஷரின் நூல்கள் தவிர்ந்த மேற்குறிப்பிட்ட டவையும், பிறசிவவும் பிராகிருதச் சாயல்கொண்ட வடமொழியிலுள்ளன. இதனைக் “கலப்பு வடமொழி” எனவும் அழைப்பர். பௌத்த சமயத்திலேவடமொழி உபயோகத்திற்கு மஹாயான வளர்ச்சி பெரிய காரணமொன்றும். வைதிக சமய, தத்துவ வளர்ச்சி பிறிதொரு முக்கியமான காரணமாம். ஆரம்பகால வடமொழிச் சாசனங்களிலே பிராகிருதச் சாயல் உண்டு. ¹⁴ வடமொழியினை வைதிகசமயத்தவர் மட்டுமன்றி, முன்னொருகால் அதன் உபயோகத்தினைப் புறக்கணித்த பௌத்தரும், பின் சமணரும் அதனைப் பயன்படுத்தியதிலிருந்து அதன் முக்கியத்துவமும், பரவலான உபயோகமும் குறிப்பிடற்பாலன. அது இந்தியாவின் பண்பாட்டு மொழியாக, பொது மொழியாக மிளிர்ந்தது. காலப்போக்கிலே இந்தியப் பண்பாடு பரவிய மத்திய ஆசிய, தென்கிழக்காசிய, கிழக்காசிய நாடுகளிலும் ஒருவகையான பண்பாட்டு மொழியின் அந்தஸ்துப் பெற்றது.

குப்தர் காலமும் வடமொழிச்சாசன வளர்ச்சியும்

குப்தப் பேரரசு காலத்திலே, வைதிக சமய, கலாச்சார மறுமலர்ச்சியேற்பட்டது. வட இந்தியா இதுவரை கண்டிராத கலாச்சார மலர்ச்சியினாலே வடமொழி பல வழிகளிலும் சிறப்புற்று ஓங்கியது; குப்தரின் அவைமொழியாக இலங்கிற்று. காளிதாஸர் போன்ற தலைசிறந்த புலவர் தோன்றினர். குப்த சாசனங்களனைத்தும் வடமொழியிலேயே வெளிவந்தன. குப்தப்பேரரசு பொதுவாக, வட இந்தியாவின் பெரும் பகுதியிலே நிலவினாலும், அங்கு ஏற்பட்ட கலாச்சார மறுமலர்ச்சியின் தாக்கம் தக்கணம், தென்னிந்தியா அடங்கலும், கடல் கடந்து ஈழம், தென்கிழக்கு ஆசியநாடுகளிலுமேற்பட்டது. சமகாலத் தக்கணப் பெருவேந்தரான வாகாடகருடன் குப்தர் திருமண, ராசதந்திர, கலாச்சாரத் தொடர்புகள் கொண்டிருந்தனர். சமுத்திர குப்தன் தக்கணத்தின் கிழக்குக்கரையோரமாகத் தெற்கே தமிழகத்தின் வடபால் உள்ள காஞ்சிபுரம் வரை திக்கு விஜயம் செய்தான். பொதுப்படக் கூறுமிடத்து, கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டளவிலே வட இந்தியா, விலும், கி.பி. 3—4ம் நூற்றாண்டளவிலே தக்கணம், தென்னிந்தியாவின் சில இடங்களிலும் சாசனமொழியாகப் பிராகிருதம் பெற்றிருந்த நிலையினை வடமொழி பெறலாயிற்று.

தக்கணத்திலே சாசனங்கள்

தக்கணத்திலே அசோக சாசனங்களுக்குப் பின் சாதவாஹனர் சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியிலேயே வெளிவந்தன. ஆனால் அவற்றிலே வடமொழிச்

சாயல்காணப்படுகிறது. சாதவாஹனருக்குப் பின் தக்கணத்தின் தென்கீழ்ப் பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்திய இக்ஷ்வாகு மன்னர் சாசனங்களே தக்கணத்திலே கிடைத்துள்ள காலத்தால் முந்திய வடமொழிச் சாசனங்களாகும்.¹⁵ சாதவாஹனருக்குப் பின் தக்கணத்திலே பேரரசு நிறுவிய வாகாடகர் ஆரம்பத்திலே பிராகிருத மொழியிலே சாசனங்கள் வெளியிட்டனர். இவற்றிலே வடமொழிச்சாயல் உள்ளது, காலம் செல்ல முற்றிலும் வடமொழிச் சாசனங்களை இவர்கள் வெளியிட்டனர். தொடர்ந்து தக்கணத்திலே பேரரசு அமைத்த வாதாபிச்சாளுக்கியர் வடமொழியிலும், பிராந்திய மொழியான கன்னட மொழியிலும் சாசனங்களை வெளியிட்டனர். ஆந்திர நாட்டிலேகீழைச் சாளுக்கியர் வடமொழியிலும், பிராந்திய மொழியான தெலுங்கிலும் சாசனங்களை வெளியிட்டனர். பொது மொழியான, பண்பாட்டு மொழியான வடமொழியும் அவ்வப் பிரதேசமொழியும் சாசன மொழிகளாக விளங்கியமை குறிப்பிடற்பாலது. தமிழகத்திலுமிதே நிலைமை ஏற்பட்டது.

தமிழகத்திலே சாசனங்கள் :

தமிழகத்திலே கிடைத்துள்ள காலத்தால்முந்திய சாசனங்கள். கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி. 4ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தன. இவை பற்றிப் பல்விதமான கருத்துக்கள் நிலவினாலும், இவை தமிழ் மொழியிலே பிராமி எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைத் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.¹⁶ எல்லாமாக, இதுவரை 77 சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன.¹⁷ இவற்றைவிடச் சமகாலத்திய மட்பாண்டத் துண்டுகளிலே உள்ள சிறு சாசனங்களும் குறிப்பிடற்பாலன. இவற்றிலே காணப்படும் சிறிதளவு பிராகிருதச்சாயல் சமகால இந்தியச் சாசனவியலுக்கேற்றவாதேயாம். அவ்வாறாயினும், வடமொழி, பிராகிருதம் தவிர்ந்த தெற்கு ஆசியமொழிகளிலே காலத்தால் முந்திய இலக்கிய நூல்கள் மட்டுமன்றிச் சாசனங்களும் ஒருங்கே தமிழிலே காணப்படுவது குறிப்பிடற்பாலது. தமிழகத்திலே கிடைத்துள்ள காலத்தால் முந்திய சாசனங்கள் தமிழிலேதான் வெளிவந்தமை ஒரு சிறப்பியல்பாகும்; முழுமையான வடமொழிச் சாசனங்கள் தமிழகத்திலே முதன் முதலாகப் பல்லவர் காலத்திலே கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டளவிலே வெளிவரலாயின.¹⁸ இதற்கு முன் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிற் போலன்றிப் பிராந்திய மொழியான தமிழ் மட்டுமே சாசன மொழியாகத் தமிழகத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டது.

தமிழகப் பிராமிச் சாசனங்களிலுள்ள மொழி “உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் நிலையிலுள்ள தமிழ்” எனப் பேராசிரியர் கே. எ. நீலகண்டசாஸ்திரி குறிப்பிடுவர்.¹⁹ ஆனால், இக்கருத்துச் சரிசெனக் கொள்ளமுடியாதெனப் பேராசிரியர் டி.வி. மகாலிங்கம் கருதுவர். இவற்றை எழுதிய பௌத்தர், சமணர், ஆஜீவிகர், பாளியும் அல்லது பிராகிருதமும் கலந்த மொழிநடையினைப் பயன்படுத்தியதனால்தான் சமகால (ச்சங்க) இலக்கிய வழக்கிலிருந்து இது வேறுபடுகிறது. எனவே, இச்சாசனங்களின் மொழி மேற்குறிப்பிட்ட சமயத்துறவிகளும், அவர்களைப் பின்பற்றியோரும் பயன்படுத்திய மொழியாகும் எனப் பேராசிரியர் மகாலிங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁰ வடநாட்டிற் போன்று தமிழகத்திலும் பௌத்தம், சமணம் சார்பாகப் பிராகிருத மொழி உபயோகம் ஏற்பட்டது. இந்தியாவின் பிறவிடங்களிலே காலத்தால் முந்திய சாசனங்கள் பிராகிருதத்திலோ, வடமொழியிலோ வெளியிடப்படத் தமிழகத்தில் மட்டும்தமிழ் பயன்படுத்தப்பட்டமையிலிருந்து தமிழ்மொழியின் தொன்மையும், தொன்மையான இலக்கிய வளமும் தெட்டத் தெளிவு.

பல்லவர் முதலிலே பிராகிருதச் சாசனங்களையும், பின் வடமொழிச் சாசனங்களையும் வெளியிட்டனர். இவை பெரும்பாலும் ஆந்திரமாநிலப் பகுதிகளில் உள்ளன. சிவஸ்கந்தவர்மனின் ஹிரகதகல்லி சாசனத்தின் முடிவிலே வரும் மங்கல வாசகம், குணபதேயச் செப்பேடுகளின் முடிவிலே வரும் சாப, ஆசீர்வாதச் சுலோகங்கள் (ஓம்படைக்கிளவிகள்) வடமொழியிலும், ஏனைய பகுதி பிராகிருதத்திலும் வெளிவந்தன.²¹ பிராகிருதப்பகுதிகளிற்கூட வடமொழிச் சாயல் உள்ளது. சமுத்திரகுப்தலுடைய தென்னாட்டுத் திக்குவிஜயத்தின் (காஞ்சிவரையும்) விளைவாக வடமொழித் தொடர்பு மேலும் அதிகரித்தது. பல்லவர், சலங்காயனர் சாசனங்களில் இப்போக்கினைக் காணலாம். தமிழகத்தில் பல்லவர் காலத்திலேதான் வடமொழிச் சாசனங்கள் முதன் முதலாகப் பொறிக்கப்பட்டன. இவை தனியே வடமொழியிலும், வடமொழியிலும் தமிழிலும் கூட்டாகவும், தனியே தமிழிலும் வெளிவரலாயின. பேரரசுப் பல்லவர் (சிம்மவிஷ்ணு மரபினர்) தெலுங்குப் பகுதிகளிலே வடமொழியிலும், தமிழகத்திலே தமிழ், வடமொழி ஆகியனவற்றிலும் சாசனங்கள் வெளியிட்டனர்.

தமிழகத்திலே வடமொழித் தொடர்பு சங்ககாலத்திலேற்பட்டிருந்தமைக்குச் சங்க நூல்கள் சான்று பகருவன. இலக்கிய வழக்குள்ள பிற பிரதான திராவிட மொழிகளை நோக்கும்போது கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிலே தான் கன்னட சாசனங்கள் வெளிவரலாயின. அதற்கு முன் பிராகிருதமும், சிறிய அளவிலே கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் வடமொழியும் கன்னட மாநிலமாகிய மைசூரிலே பயன்படுத்தப் பட்டன. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலே கன்னடம், வடமொழி ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த இருமொழிச் சாசனங்கள் வெளிவரலாயின. தெலுங்கு மாநிலப் பகுதிகளிலே முதலிற் பிராகிருதமும், பின் கி. பி. 3-4ம் நூற்றாண்டளவிலே வடமொழிச் சாசனங்களும் வெளிவந்தன. காலம் செல்ல வடமொழியும், தெலுங்கும் சேர்ந்த இருமொழிச் சாசனங்கள் பொறிக்கப்படலாயின. மலையாளம் பிற்காலத்திலே வளர்ந்தமையால் அம்மொழியிலுள்ள சாசனங்கள் பிற்காலத்தவை (கி. பி. 14ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின்), ஆகவே தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மூன்று திராவிடமொழி மாநிலங்களிலே பிரதேச மொழியும், வடமொழியும் ஒரு சாசனத்திலே பயன்படுத்தும்முறை ஏறக்குறையச் சமகாலத்திலேதான் (கி. பி. 6-7ம் நூ.) தொடங்கிற்று என்பது கவனித்தற்குரியது. இவற்றுள் வடமொழி இந்திய பண்பாட்டுப் பொது மொழி; மற்றையது பிரதேச மொழி. தொடக்கத்திலே வைதிக சமய, பண்பாட்டு மொழியாகவும், அவை மொழியாகவும் விளங்கிப் பின் அவற்றுடன் மஹாயான மொழியாகவும் வடமொழி விளங்கிற்று. தேரவாத பெளத்தர்களும், சமணர்களும் கூட இதனை ஓரளவு பயன்படுத்தினர். ஆகவே, கி. பி. 6-7ம் நூற்றாண்டளவில் ஏறக்குறைய இந்தியா அடங்கலும் பொதுவான சாசன மொழியாக வடமொழி மிளிர்த் தொடங்கிற்று. தமிழகத்தில் இவ்விரு மொழிகளும் ஒரே சாசனத்தில் கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பயன்படுத்தப்படலாயின.²² முற்றிலும் வடமொழிச் சாசனங்களும் வெளிவந்தன.

தமிழகமும் வடமொழியும்

தமிழகத்திலே வடமொழித் தாக்கம் சங்ககாலத்திலேற்பட்டதுபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டது. இன்று கிடைத்துள்ள சங்கநூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு வரிசை நூல்களிலும், தொல்காப்பியத்திலும் சங்கத்தின் செல்வாக்குக் காணப்படுகின்றது.²³ ஆனால், வடமொழிச் செல்வாக்கின் தொடக்ககாலக் கட்டங்களையே இந்நூல்களிற் பெரும்பாலும் காணலாம். இச்செல்வாக்கு வைதிகசமய

மூலமாகவே பெரும்பாலும் ஏற்படலாயிற்று. பெருமளவுக்குப் பழைய திராவிட நிறுவனங்கள் பாதிப்புடையவை. சங்கநூல்களிதற்குத் தக்க சான்று பகருவன. வடமொழியினை விடப் பிராகிருதச் செல்வாக்கும் சிறிதளவு ஏற்பட்டது. இது பெரும்பாலும் சமணம், பௌத்தம் மூலமாக ஏற்பட்டது. சங்க இலக்கியத்திலே இவற்றிலும் பார்க்க வைதிகசமயச் செல்வாக்கே அதிகமாகவுள்ளது. ஆனால், சங்கநூல்களுக்குச் சற்று முந்திய சமகாலத் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்களிலே சமண, பௌத்த, ஆஜீவிக குறிப்பாகச் சமணசமயச் செல்வாக்கே பெரிதும் உள்ளது. இப்போக்குச் சமகால இந்தியச் சாசனவியலையே பிரதிபலிக்கின்றது.

இந்தியாவின் பிறபகுதிகளைப் போலவே தமிழகத்திலும் பிராகிருதத்தின் தாக்கம் ஏற்பட்டது. ஆனால் வடமொழித்தாக்கமே பிறபகுதிகளின் போன்று தமிழகத்திலும் காலப்போக்கிலே மேலோங்கிற்று. வடமொழி இலக்கண, இலக்கியத்தின் தாக்கம் தமிழிலக்கண இலக்கியத்திலேற்பட்டது போலவே, வடமொழிச் சாசனங்களின் தாக்கம் தமிழ்ச் சாசனங்களிலேற்பட்டதெனலாம். இவற்றிடையில் சில அம்சங்களில் ஒற்றுமையும், வேறு சிலவற்றிலே வேறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டவாறு வடமொழிச் சாசனங்கள் கி. பி. 6-7 ம் நூற்றாண்டளவிலே தமிழகத்திலே நன்கு வெளிவரலாயின. இக்காலத்திலேற்பட்ட வைதிக சமய மறுமலர்ச்சி இதற்கொரு முக்கியமான காரணமாகும். பல்லவர் பாண்டியர் காலத்திய (கி. பி. 7-9 ம்நூ. வரை) தமிழகத்து வடமொழி தமிழ்ச் சாசனங்களை நோக்கும்போது இவற்றிலே நான்கு முக்கியமான அம்சங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

1. வட்டெழுத்து. இவ் எழுத்துப் பெரும்பாலும் பாண்டி நாட்டிலே தமிழ் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது.
2. கிரந்தலிபி. வடமொழியினை எழுதுவதற்குத் தமிழகப் பிராமணர் தனிப்பட்ட விபியொன்றினை உருவாக்கினர். இதுவே, கிரந்தலிபியாகும். குறிப்பாக, சைவ ஆகமங்கள், கிரியைகள் பற்றிய நூல்கள் இந்த விபியிலேதான் எழுதப்பட்டு வந்தன. இன்றும் தமிழ்ச் பிராமணர் இந்த விபிமூலமாகவே பெரும்பாலும் வடமொழியினைக் கற்பர். இக்கிரந்தலிபி பல்லவர் காலத்திலேதான் உருவாக்கப்பட்டு வடமொழிச் சாசனங்கள் எழுதுவதற்கும் தமிழ்ச் சாசனங்களிலே வரும் வடமொழிச் சொற்களை எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து, சோழர், பாண்டியர், விஜயநகரமன்னர், காலங்களிலும் இந்த விபி பயன்படுத்தப்பட்டது.
3. தமிழ் விபி. இது பெரும்பாலும், சோழநாட்டிலே தமிழ் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே இந்த விபி பாண்டிநாட்டிலே நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டதனால் வட்டெழுத்து அங்கு மறைந்தது. ஆனால் அது சிலகாலமாகக் கேரள நாட்டிலே (பழைய சேர நாட்டிலே) பயன்படுத்தப்பட்டு மறையத் தொடங்கியது.
4. பிரசஸ்தி. இஃது ஒருவகையான பிரபந்தமாகும். மன்னரையோ, பிரதானியையோ பொதுக்குழுக்களையோ அன்றித் தெய்வத்தினையோ பற்றிய புகழ்மாலையே பிரசஸ்தி. குறிப்பாக மன்னரைச் சிறப்பான வகையிலே காப்பியங்கள், சரிதங்கள் முதலியனவற்றைப் போன்று புகழ்ந்து, அது கல், உலோகம் முதலியனவற்றிலே பொறிக்கப்பட்டிருந்தால், அவ்வகையான புகழ்ச்சிப் பிரபந்தவடிவமே சாசனப் பிரசஸ்தியாகும். இத்தகைய பிரபந்தத்திலே புகழப்படுவோரின் மரபு, விருதுப் பெயர்கள், புகழ், வெற்றிகள், நிருவாகமுறை, சமய, கலாச்சாரத் தொண்டுகள் பாராட்டக்கூடிய பிற சாதனைகள் முதலியன குறிப்பிடப்படும்.

இது பெரும்பாலும் மங்களகரமான சின்னம் அல்லது சொல் அல்லது கடவுள் வணக்கத்துடன் தொடங்கி நாட்டுக்கும், மக்களுக்கும் நன்மையேற்பட வேண்டும் என்றும் குறிப்போடு அல்லது ஆசீர்வாதத்துடன் முடிவுறும். இது வசனம் அல்லது செய்யுள் அல்லது இரண்டும் கலந்த நடையில் இயற்றப்படும். சிலவேளைகளில் ஆண்டும் குறிப்பிடப்படும்.²⁴

இத்தகைய இயல்புகள் சிலவோ அல்லது பலவோ கொண்ட சாசனங்கள் கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் ஓரளவு ஏற்பட்டுவிட்டன. பிராகிருதமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள காரவேலனின் ஹாதிக்கும்பா சாசனமும், குறிப்பாகக் கௌதமீ புத்திரசதகர்ணிபற்றிய நாசிக் சாசனமும் இத்தகையனவே. பிரசஸ்தி இயல்பு கொண்ட முதலாவது வட மொழிச் சாசனம் முதலாம் ருத்திரதாமனின் கிர்ணர் சாசனமாகும் (கி. பி. 150). தொடர்ந்து குப்தர் காலத்திலே (கி. பி. 320—550) சில குறிப்பிடத்தக்க சாசனப் பிரசஸ்திகள் தோன்றின. சமுத்திர குப்தனின் அலஹபாத் தூண் சாசனம், சந்திரனின் மெஹரவுலி இரும்புத்துண் சாசனம், ஸ்கந்த குப்தனின் யுனாகட், பிதாரி சாசனங்கள் முதலியன²⁵ குறிப்பிடற்பாலன. இவற்றிலே பிரசஸ்தி இயல்புகள் சிற்சிலவோ, பற்பலவோ காணப்பட்டன. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலே தக்கணத்தின் பெருவேந்தராக விளங்கிய இரண்டாம் புலிகேசியின் சில சாசனங்களிலேதான் முதன் முதலாகப் பிரசஸ்தி என்ற பதம் சாசனமுடிவில் தனைக் குறிப்பிடுதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாகப் புலிகேசியின் ஐகொளே சாசனத்தைக்குறிப்பிடலாம்.²⁶

சாளுக்கியவமிசப் பிரசஸ்தி எனவும் இதனைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் இதே மன்னனின் சிறிய சாசனங்கள் சிலவற்றிலும் பிரசஸ்தி என்ற பதம் வந்துள்ளமை யினை இவ்வரசனின் யெக்கேரி பாறைச்சாசனம் போன்றவற்றாலுமறியலாம்.²⁷ இதன் பின் தக்கணத்திலே மட்டுமன்றித் தமிழக, வட இந்தியச் சாசனங்கள் சிலவற்றிலும் பிரசஸ்தி என்றபதம் வந்துள்ளது. தமிழிலும் இத்தகைய சாசனங்கள் வெளி வந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகப் பாண்டிய மன்னனை நெடுஞ்சடையனின் வேள் விக்குடிச் செப்பேடுகளைக் குறிப்பிடலாம்.²⁸ இவற்றிலே வடமொழி, தமிழ் ஆகியன இரண்டும் ஒருங்கே வந்துள்ளன. அதாவது ஒரே சாசனத்தின் இருபகுதிகளாக உள்ளன. தமிழும், வடமொழியும் சமமாகப் போற்றப்படலாயின. வடமொழிச் சாசனப்பிரசஸ்தி தமிழிலும் ஏற்பட்டமை குறிப்பிடற்பாலது. காப்பியம் போலப் பிரசஸ்தியும், தமிழிலேற்பட்ட வடமொழித் தாக்கவிளைவுகளில் ஒன்றும். வட மொழிப் பிரசஸ்திகள் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் எழுதப்பட்டன. இப் பொதுவியல்பு தமிழகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள வடமொழிச் சாசனத்திலே மட்டுமன்றித் தமிழ்ச் சாசனத்திலும் காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். பிரசஸ்தியியல்பு பாரதமடங்கலும் சாசனரீதியிலே பொது மொழி ரீதியில் மட்டுமன்றிப் பிரபந்தவகையிலும் பொதுத்தன்மைகொண்டிருப்பது கவனித்தற்குரியதே. இடைக் காலமுதலாவது பாண்டியப்பெருமன்னருக்குப்பின் தமிழ்ப்பிரசஸ்தியில்லை. ஆனால் வடமொழிப்பிரசஸ்திகள் தமிழ் மெய்க்கீர்த்தியுடன் வெளிவரலாயின.

மெய்க்கீர்த்தி. தமிழகத்திலே சோழப்பெருமன்னனை முதலாம் ராஜராஜன் காலம் தொட்டு (கி. பி. 985—1016,)ச் சிலநூற்றாண்டுகளாக மெய்க்கீர்த்தி என்ற வகைப்பிரபந்தம் சாசனவியலிலே நிலவியது²⁹ தமிழிலுள்ள, 96 வகைப்பிரபந்தங்களிலிதுவும் மொன்றும். மெய்க்கீர்த்திக்கும், பிரசஸ்திக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள், பொது வியல்புகள் காணப்பட்டன. சில வேறுபாடுகளும் உள்ளன. ³⁰ பொதுவாக ஒன்றினைப்பற்றிய புகழ்மலை யெதுவும் கீர்த்தியே. கீர்த்தியெனில் புகழ் எனப்

பொருள்படும். சாதிப்பாணைப் புகழடையச் செய்வது கீர்த்தியே. கீர்த்தி, கீர்த்தன, கீர்த்தனா எனும் வடசொற்கள் ஒரு பொருளிலே வரலாம்.³¹ மெய்க்கீர்த்தி எனில் உண்மையான புகழ். அதாவது உண்மையற்ற வெறும் புகழ்ச்சியுரையன்றி வரலாற்று ரீதியில் உண்மையான புகழுரையாம். இதனைக் கீர்த்தி மெய்யினை (புகழுடம்பை) உலகில் என்றும் நிலைக்க வைத்தலாகும் என ஒரு சாரார் குறிப்பிடுவர்.³² மெய்க்கீர்த்தியின் வரைவிலக்கணம் பற்றிப் பன்னிருபாட்டியல்,

‘சீர் நான்காதியிரண்டடித் தொடையாய் வேந்தன் மெய்ப்புகழெல்லாஞ் சொல்லியு, மந்தத்தவன் வரலாறு சொல்லியு, மவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியுமற்றவ, னியற்பெயர்பின்னர் சிறக்கயாண்டெனத் திறப்படவுரைப்பது சீர்மெய்க்கீர்த்தி’³³ எனவும், ‘நிலை பெறு சீர்மெய்க்கீர்த்தியினந்த, முரையாய் முடியுமெனவுரைத்தனரே’³⁴ எனவும், நவநீதப் பாட்டியல்

‘சிறந்த மெய்க்கீர்த்தியரசன் செயல் சொற், றவையாய்ச் செய்யுள், அறைந்த தோர் சொற்சீரடியாம்’³⁵ எனவும், வச்சணந்திமாலை

‘தொழிலாந்த மெய்க்கீர்த்தி சொற்சீரடியால், எழிலரசர் செய்தியிசைப்பர்’³⁶ எனவும் கூறியிருப்பன கவனித்தற்பாலன. இம்மெய்க்கீர்த்திகள் ஒவ்வொரு அரசனக்கும் ஒன்று அல்லது இரண்டு அல்லது மூன்று தொடக்கச் சொற்றொடர்கள் கொண்டவை. இவை மங்களகரமானவை. இவை குறிப்பிட்ட அரசருடையவை என எளிதில் அடையாளம் காண உதவுவன. இம்மங்கலச் சொற்றொடர்கள் குறிப்பிட்ட அரசனின் முத்திரைச் சொற்றொடர் போன்று விளங்குவன. எடுத்துக்காட்டாக, முதலாம் ராஜராஜனின் மெய்க்கீர்த்திகள் ‘திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும்’ எனவும், முதலாம் ராஜேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்திகள் ‘திருமன்னிவளர’ எனவும் தொடங்குவன. இத்தகைய முறை பல்லவர் பாண்டியர்காலச் சைவ, வைஷ்ணவப் பக்திப்பாடல்களின் முடிவிலே வரும் முத்திரைச் செய்யுட்களை நினைவூட்டுவன. அம்முறை இங்கு அரசரைப்பற்றி முத்திரையாகத் தொடக்கத்திலே வந்துள்ளது எனலாம். மெய்க்கீர்த்தி இதனைத் தொடக்கியவரின் சிறந்த மதிநுட்பத்திற்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாம். இதில் இடைச் செருகல் எளிதில் ஏற்படாது. குறிப்பிட்ட மன்னரின் ஆட்சி ஆண்டு செல்லச் செல்ல, வெற்றிகள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, மெய்கீர்த்தியும் வளர்ந்து கொண்டு செல்லும்.

பிரசஸ்தி மெய்க்கீர்த்தி—ஒற்றுமை வேறுபாடுகள்

இம்மெய்க்கீர்த்திகள் தமிழில், மட்டுமுள்ளன. பேரரசரான தமிழ் வேந்தர்க்கு கன்றி ஏனைய அரசதலைவர்க்கு இப்பாடல்வகை காணப்பட்டில.³⁷ ஆனால் பிரசஸ்திகளோ வடமொழியிலே மட்டுமன்றித் தமிழிலும், பிற பிரதான இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும் உள்ளன. மெய்க்கீர்த்தி பெரும் பான்மை அகவலோசையும், சிறுபான்மை கலியோசையும் கொண்டு சொற்சீரடியால் அமைவதாம்.³⁸ ‘‘தமிழ்ப் பிரசஸ்திகள் பெரும்பாலும் கலிமுதலியனவற்றின் ஓசையும், வட சொற்கலப்பு மிகுதியும் சொற்சீரடிசனும் உடையனவாகவும் பிற்பட்ட சோழ, பாண்டியரின் மெய்க்கீர்த்திகள் பெரும்பான்மை அகவலோசையும் தமிழ்வளமும் உடையனவாகவும் அமைந்தன.’’³⁹ மெய்க்கீர்த்திகளும், பிரசஸ்திகளும் அவற்றின் ஆதரவாளரைப் புகழ்ந்து கூறுதல்பொதுவான பிரதான அம்சமாகும்.

மெய்க்கீர்த்திகள் பெரும்பாலும் அல்லது முற்றாகச் சமகால மன்னரையே புகழ்ந்து கூறுவன. ஆனால், பிரசஸ்திகள் சமகால மன்னரைமட்டுமன்றி அவரின் முன்னோரையும் புகழ்ந்து உரைப்பன. பிரசஸ்தி பொதுவாக மங்கலச் சின்னம்,

சொல், கடவுள் வாழ்த்து ஆகியனவற்றுள் ஒன்று அல்லது பலவுடன் தொடங்கும். இரண்டிலும் காப்பியப்போக்கு உண்டு. மெய்க்கீர்த்தி செய்யுளில் மட்டும்வரும்; மற்றையது செய்யுள் அல்லது வசனம் அல்லது இரண்டும் கலந்த நடையிலே வரும்; மெய்க்கீர்த்தி ஆசிரியர் பெயர் தெரியாது. ஆனால், பிரசஸ்தி ஆசிரியர் பெயர் பொதுவாக முடிவிலே குறிப்பிடப்படும். இவ்வாறு மெய்க்கீர்த்தி பிரசஸ்தி ஆகியன வற்றுக்கிடையில் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிடலாம்.⁴⁰ இந்தியாவிலே மிக நீண்ட வடமொழிச் செப்பேடுகள், கல்வெட்டுக்கள் தமிழகத்திலே கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. இவை பெரும்பாலும் அரச வம்சப் பிரசஸ்திகளாகவே அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, முதலாம் ராஜராஜனின் லைடன் செப்பேடுகள், முதலாம் ராஜேந்திர சோழனின் திருவாலங்காடு செப்பேடுகள், இதே மன்னனின் கரந்தைச் செப்பேடுகள், வீரராஜேந்திர சோழனின் கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.⁴¹

வடநாட்டுக் குல மரபு கிளர்த்தல்

வடமொழிச் சாசனவியலின் தாக்கம் தமிழ்ச் சாசனவியலிலே பிறவழிகளிலும் ஏற்பட்டுள்ளது. வடசொற்களைப் பற்றி இக்கட்டுரையிலே கூறவேண்டிய தில்லை. ஆனால் குறிப்பிட்ட மன்னர் மரபு, தெய்வம், இருஷி, பிராமணர், அல்லது இதிஹாஸவீரர் முதலியோரிலிருந்து தோன்றிற்று என்ற கருத்துச் சாசனச் சான்றுப்படி தக்கணத்திலேதான் முதன்முதலாகக் காணப்படுகின்றது. காரவேலன்,⁴¹ ஆந்திர நாட்டு இக்ஷ்வாகு மன்னர்⁴² குறிப்பிடுவது ஓரவுள உண்மையாயிருக்கலாம். ஆனால் வாகாடகமன்னர் குறிப்பிடுவது மேற்குறிப்பிட்ட மரபினை யொட்டியேயாம்.⁴³ ரோஜன் போரர்வீரர்களிலிருந்து தமது வமிசங்கள் தோன்றியதாக ஐரோப்பிய மன்னர் கூறியது போன்று இந்தியமன்னரில் ஒரு சாரார் தாம் இராமாயண, மஹாபாரத வீரர்களிலிருந்து தோன்றியதாகப் பெருமை கொண்டனர். தமிழகத்தின் முடியுடை மூவேந்தரான சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர் தாம் முறையே அக்கினி, சூரிய, சந்திர குலங்களிலிருந்து உதித்ததாகக் கூறிப் பெருமைப்பட்டனர். பாண்டியர் அகஸ்தியமுனிவரைத் தமது குலகுருவாகக் கொண்டனர். பல்லவர் தாம் அஸ்வத்தாமனிலிருந்து தோன்றியதாகப் பெருமைகொண்டனர்.

ஈழத்திலே வடமொழி

ஈழத்திலே வடமொழித் தாக்கம் வடமொழி இலக்கியம், இந்து சமயம், மஹாயானம், தமிழர் முதலிய பல வழிகளிலும் ஏற்பட்டது. மஹாயானச் சார்பான சில வடமொழிச் சாசனங்கள் இலங்கையிலே கிடைத்துள்ளன.⁴⁴ ஈழத்திலுள்ள சிங்களச் சாசனங்களிலும் வடமொழியின் தாக்கம் உள்ளது. தமிழகத்திற் போன்று ஈழத்திலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களிலும் வடமொழியின் தாக்கம் ஓரளவாவது காணப்படுகின்றது. வடமொழியும் தமிழும் கலந்துவரும் சாசனங்கள் இலங்கையிலே மிகக் குறைவு. அவ்வாறாகினும் சில உதாரணங்களைக் குறிப்பிடலாம். நயினோடி நாகபூஷணியம்மன் கோவிலிலுள்ள முதலாம் பராக்கிரமபாகு காலத் (கி. பி. 12ம் நூ) தமிழ்ச் சாசனத்தின் பிற்பகுதியிலே "தேவ பராக்கிரமபூஜோறிபுராஜவ (ம்ச) தாவாணலஸ் சகல சிங்கள சக்ரவர்த்தி"⁴⁵ என்ற வடமொழிப் பாகம் முழுமையற்றுக் காணப்படுகின்றது. இப்பாகத்திலே மன்னரின் புகழ் வடமொழியிலே கூறப்படுதல் கவனித்தற்குரியது, இச்சாசனத்தினை வாசிப்பதற்குப் பிரதி எடுத்தோரில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் ஒருவராவர் என்பது குறிப்பிடற்பாலது. இச்சாசனத்தை வாசித்து முதன்முதலாக வெளியிட்ட முதலியார் இராசநாயகம் அவர்களும்,

சுவாமியும் நெருங்கிய நண்பர்கள். சுவாமிகள் எடுத்த பிரதியினையும் முதலியார் பயன்படுத்தியவர். அண்மைக் காலத்திலே பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா இதனை நன்கு பதிப்பித்துள்ளார். 46

முதலாம் விஜயபாகு காலத்தில் (11ம் நூ. பிற்பகுதி) பொலநறுவையிலிருந்த பெளத்த தந்ததாதுக் கோவிலைக் காத்துவந்த வேளேக்காரப் படையினரின் தமிழ்ச் சாசனத்தின் தொடக்கத்திலே புத்தபிரானைப் பற்றியும், அரசனைப் பற்றியும், வேளேக்காரர் பற்றியும் ஒரு குறிப்பு வடமொழியில் ஐந்து வரிகளில் உள்ளது.⁴⁷ முன்னீஸ் வரம் சிவன் கோவிலிலுள்ள ஆரூவது மராக்கிரமபாகு காலத் தமிழ்ச்சாசனம் (கி. பி. 15ம் நூ.) ஒன்று தொடக்கத்திலே.

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீசமந்த பத்த
சரணாவிந்தன் ஆதித்ய
வம்சாபிஜாத ராஜாதிராஜ
பரராஜ சேகர புஜங்க
ஸ்ரீசங்க போதிவர்மரான
திரீபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்”⁴⁸

என அரசரை வடமொழியிலே புகழ்ந்து கூறுகின்றது.

மேலும் மலேசியா, இந்தோனேசியா, இந்தோ-சீனா முதலிய நாடுகளிலே இந் தியப் பண்பாடு பரவ, அவ்விடங்களிலே வடமொழிச் செல்வாக்கும் பரவிற்று. இவ் விடங்களில் ஆதிகால, மத்தியகால, வடமொழிச் சாசனங்களும் கிடைத்துள்ளன. இவ்விடங்களில் அக்காலத்திலாட்சி செய்த மன்னர் அவையிலே வடமொழி பெற் றிருந்த செல்வாக்கினைச் சாசனங்களும் எடுத்துக் காட்டுவன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அர்த்த சாஸ்திரம் 2,10.
2. இது பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் D. C. Sircar Felicitation Volume இல் ஒருகட் டுரை எழுதியுள்ளார். இது அச்சில் உள்ளது. அக்கிமீனியப் பேரரசு பாரதீகத் தைமையமாகக் கொண்டு மேற்கே கிறீஸ், வடஆபிரிக்கா தொடங்கி கிழக்கே சிந்து நதிவரை விரிவுற்று கி. மு. 6-4ம் நூற்றாண்டுவரை நிலவியது.
3. Sircar D. C., Indian Epigraphy, Calcutta, 1965, ப. 44
4. Sircar D. C., மேற்படி.
5. Sircar D. C., Select Inscriptions, Vol. I. Calcutta, 1965 ப. 192 — 197
6. ,, மேற்படி ப. 203 — 207
7. ,, ,, ப. 213 — 221
8. ,, Indian Epigraphy, ப. 40 - 42
8. அ. ,, Select Inscriptions, ப. 90 - 91

9. I. Sircar D. C. **Indian Epigraphy**, ப. 92 - 96
 II. ,, **Select Inscriptions**, ப. 92 - 95
10. ,, ,, ப. 175 - 180
11. ,, **Indian Epigraphy**, ப. 39, 40, 43
12. Winternitz M. **A History of Indian Literature**, Vol. II
 (Eng Tr.), Calcutta, 1933, ப. 231 - 256,
13. ,, **மேற்படி**, ப. 256
14. Sircar D. C. **Indian Epigraphy**,
 ப. 39, 43, 45 - 46
15. ,, ப. 43 **எஹுவல**
 சாந்தமூலனின் நாகார்ஜுனி கொண்ட சாசனமாகும்
16. Mahadevan I, **Tamil Brahmi Inscriptions of the Sangam Age**, Madras, 1968,
17. I. Mahadevan, I, **மேற்படி**
 II. ஆராய்ச்சி, 2.4, 1972
18. Sircar D. C., **Indian Epigraphy** ப. 46
19. I. Nilakanta Sastri K. A., **A History of South India**, OUP, 1966, ப. 87
 II. Mahalingam T. V. **Early South Indian Palaeography**, Madras, 1967 ப. 157
20. ,, **மேற்படி**
21. I. Sircar D. C. **மே. கு. நூ. 45 - 46**
 II. ,, **Select Inscriptions** ப. 45
22. ,, **Indian Epigraphy** ப. 46 **பல்லவன் கோயில் சாசனம்**
 (இ. பி. 6 நூ.)
23. I. Nilakanta Sastri K. A., **A History of South India** OUP, 1966, ப. 117
 II. Vaiyapurippillai S. **A History of Tamil Language and Literature**,
 Madras, 1966, ப. 41 - 43
 III. Subrahmanya Sastri P. S.
 (அ) சங்க நூல்களும் வைதீக மார்க்கமும்,
 திருச்சிராப்பள்ளி, 1951
 (ஆ) **An Inquiry into the relationship**
between Tamil and Sanskrit, Travancore
24. Sivasamy V., **A Study of Sanskrit Inscriptional Prasastis in India**
up to the fifth Century A. D., Unpublished M. A.
 dissertation, Peradeniya, 1969 ப. 6

25. C. I. I. III பார்க்க
26. E. I. VI
27. E. I. V. ப. 6 - 9
28. E. I. XVII ப. 291 — 304
29. I. இராகவையங்கார் மு. சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்,
மாணுமதுரை, 1961,
- II. வேலுப்பிள்ளை ஆ. சாசனமும் தமிழும்,
கண்டி, 1971, ப. 234 — 259
30. பிரசஸ்தி எனில் நன்கு புகழ்தல். மெய்க்கீர்த்தி எனில் உண்மையான புகழ்
எனவே மூலவேர்ச் சொற்கருத்தின் அடிப்படையிலே பொருள்
ஒற்றுமையுண்டு.
31. Sircar D. C., Indian Epigraphy, ப. 3. அடிக்குறிப்பு 5
32. இராகவையங்கார் மு., மே. கு. நூ. ப. 213
33. பன்னிரு பாட்டியல் கு. 198
34. ,, மே. கு. 123
35. நவநீதப் பாட்டியல் 53
36. வச்சணந்திமலை 34
37. இராகவையங்கார் மு., மே. கு. நூ. ப. 213
38. ,, ,, ,, 214
39. ,, ,, ,, 216
40. I. ,, ,, ,, 213 — 216
- II. இதுபற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் ஆராய்ச்சியில் (5.1., 1975 ப. 1-9வரை)
விரிவாக எழுதியுள்ளார்
41. ஆராய்ச்சி 3.3. 1973
41. அ. Sircar D. C., Select Inscriptions ப. 214 சேதிராஜவம்ஸை
42. ,, மேற்படி ப. 233 இகாகுராஜ
43. ,, மேற்படி ப. 431 தொட்டு
விஷ்ணுவிருத்த கோத்திர ஹாரீதிபுத்திர
44. Pannasara D., Sanskrit Literature, Colombo, 1958, ப. 34 - 71
45. Indrapala K. "The Nayativu Inscription of Parakramabahu I", UCR,
46. மேற்படி [XXI. I, 1963, ப. 63 — 70
47. S. I. I. IV. ப. 492.
48. Veluppillai A., Ceylon Tamil Inscriptions Part I, Peradeniya, 1971, ப. 37 — 43

கவிஞரும் மொழியும் - ஒரு மொழியியல் நோக்கு

அ. சண்முகதாஸ்

தமிழ்த்துறை
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

மொழியின் ஒருவகை விசேட உபயோகமே எல்லா வகையான இலக்கியங்களுமாகும். அவை வாய்மொழி இலக்கியங்களாக இருக்கலாம் அல்லது எழுத்து வழக்கில் அமைந்தனவாகலாம்; பண்டைய காலத்தின் அல்லது நவீன இலக்கியங்களாகலாம். ஒவ்வொரு இலக்கிய வடிவமும் மொழியவகைகளின் சேர்க்கையாலான மொழிச்செயற்பாடு என்று கூறலாம். அவ்வடிவம் வாய்மொழியாக வரும் நாட்டுப்பாடல் ஒன்றாகலாம் அல்லது கம்பனுடைய காவியமாகலாம்; கல்லிலே பொறிக்கப்பட்ட செய்யுளாகலாம் அல்லது சுவர்களிலே எழுதப்பட்ட கவித்துணுக்குகளாகலாம்; கமலாம்பாள் சரித்திரமாக அல்லது பாஞ்சாலிசபதமாக அமையலாம். இலக்கியம் இல்லாமல் மொழியிருக்கமுடியும். (கணனி மொழிகள் அல்லது செயற்கை மொழிகள் இதன் எதிர்நிலையை உறுதிப்படுத்தலாம். ஆனால் மொழியின்றி இலக்கியமே இருக்கமுடியாது. கம்பனுடைய “திஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம்”¹ என்னும் பாடலடி கவிதைக்குச் சொல்லின் இன்றியமையாமையை எடுத்துக்காட்டும்.

மொழியின் ஒருவகை விசேட உபயோகமே இலக்கியம் என்று கூறும்போது, ஒரு மொழியின் குறிப்பிட்ட சொற்றொகுதி அல்லது இலக்கணக் கூறுகள் இலக்கிய ஆக்கத்துக்கு உதவுகின்றன என்று பொருள்கொள்ள வேண்டியதில்லை. மொழியின் எந்த ஒரு பகுதியினையோ கூறினையோ இலக்கிய ஆக்கத்துக்கு ஏற்றதல்ல என்று தள்ளிவைக்க முடியாது. குறிப்பிட்ட மொழியின் சொற்றொகுதி, இலக்கண அமைப்புகள் ஆகியவற்றின் ஒருவகையான சொற்சேர்க்கையே இலக்கியமெனக் கூறலாம். உடனடிப் பேச்சுக்குரிய சொற்சேர்க்கையைவிட இலக்கிய ஆக்கத்துக்குரிய சொற்சேர்க்கை வேறுபட்டது. இலக்கியப் படைப்பாளியாகிய கவிஞன் தன் கவிதைக்கு வேண்டிய மொழியம்சங்களைத் தெரிந்தெடுப்பது போலவே சாதாரண ஒரு மனிதனும் ஒரு வாக்கியம் அமைக்கும் பொழுது மொழியம்சங்களைத் தெரிந்தெடுக்கின்றான். ஆனால், கவிஞனுடைய தெரிவு ஒரு விசேட நிலையில் நடைபெறுகிறது. நாம் வாக்கியங்களை அமைக்கும்போது, அவற்றின் முக்கிய தேவை கருத்துத் தொடர்பை உண்டாக்குவதேயாகும். வெறுங் கருத்துத் தொடர்புக்காக அல்லது செய்திக்காக அமைக்கப்படும் வாக்கியங்களில் வேகம், தன்மையழுத்தம், நளினம் ஆகியன அவசியமற்றன. ஆனால்

கவிஞனோடு இவற்றினைக் கொண்டசொற் சேர்க்கைகளையே உண்டாக்குகிறான். நாம் வெறுஞ் செய்திகளை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால், கவிதையையோ இலக்கியத்தையோ நாடவேண்டிய அவசியமில்லை. அவற்றைக் கவிதை போன்ற இலக்கிய வடிவத்தாலன்றி, வேறு பல இலகுவான வழிகளிலே அறியலாம். உதாரணமாக, செய்திப் பத்திரிகைக் கட்டுரைகள், செய்திகள் ஆகியன இத் தொண்டினை நன்கு செய்யும். ஆகவே, கருத்துத் தொடர்புக்கு இன்றியமையாத மொழி, கவிதை வடிவமாக ஆகும்பொழுது, வெறும் செய்திக்காக மட்டும் ஆவதில்லை.

1. 2. இலக்கியம் மொழியாக ஆராயப்பட்டது

இலக்கிய ஆக்கத்துக்குக் காலங்காலமாக அக்கால மொழி வழக்கும் வரலாறும் உதவி வருகின்றன. இதனால் இலக்கியமென்பது மொழியியல்பே என்றுதான் விளக்கமும் கொடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்நிலை பண்டைய இலக்கிய இலக்கணகாரரிடையே பலகாலமாக நிலவி வந்துள்ளது. இது இந்திய மொழிகளுக்கும் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் பொருந்தக்கூடியதாகும். பண்டைய அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் இலக்கியம் என்பது கவிஞனாலோ நாடக ஆசிரியனாலோ மொழியை விசேடமாக உபயோகிப்பது என்றே கருதினர். அதாவது, மொழியை அழகுடனும், பூரண பிரக்கையுடனும், பகுத்தாயக்கூடிய வகையிலும் கையாளுவதென்பதாகும். கவிதையியல் என்பது யாப்பியல் என்றே கருதப்பட்டது. இலக்கணகாரர், இலக்கியத்தைப் பகுத்து உரை கூறக் கூடிய ஆசிரியர்கள் ஆகியோருடைய சொத்தாகவே செய்யுளும் யாப்பும் கருதப்பட்டுவந்தன.

மரபுவழி வந்த தமிழ் இலக்கண காரரும் மேலைத்தேய இலக்கண காரரும் மொழியாய்வு என்பது இலக்கிய விளக்கம், மெய்யியல், அளவையியல் ஆகியவற்றின் அடிப்பட்டதே என்று கருதினர். இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணங் கூறும் மரபு தமிழ்மொழியில் இருப்பது இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். 2 இத்தகைய போக்குக்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்வது பயனுடையதாகும். எமது பண்டைய இலக்கணங்களும், மேலைத்தேய மரபு வழிப்பட்ட இலக்கணங்களும் எழுத்து வழக்குக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தன. இதனால், எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களுக்கே இலக்கணம் யாக்கப்படும் என்னும் மரபு தமிழிலே தோன்றியது. தொல்காப்பியருடைய இலக்கணம் சங்க இலக்கியங்களுக்கு முற்பட்டதெனக் கூறுவார், அவ்விலக்கணம் தோன்றுவதற்குக் காலாக அதன் முன்னரே பல இலக்கியங்கள் (அவை இப்பொழுது கிடைக்காவிடினும்) தோற்றின என்று கூறுதற்கு இம்மரபே காரணமாயது. பணம் பாரணர் எழுதியது எனக் கூறப்படும் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில்,

“வடவேங்கடந் தென்குமரி
யாயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி...”³

என்று கூறியது இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். தொல்காப்பியர் தன்னுடைய இலக்கணத்தை, தான் வாழ்ந்த காலத்து வழக்கினையும் செய்யுளையும் நாடி அமைத்துள்ளார் என்று பணம்பாரணர் கூறுகிறார். செய்யுள் என்பது என்னவென்று எங்களுக்கு எளிதிலே விளங்குகின்றது. ஆனால் வழக்கு என்பது என்னவென்று உரையாசிரியர்கள் தெளிவுறுத்தவில்லை என்றே கூறலாம். வழக்கு என்பது அக்காலச் சாதாரண மக்களிடையே அல்லது நல்லாசிரியர்களிடையே வழங்கிய பேச்சு என்று கொள்ளமுடியாது ஏனெனில் பேச்சு வழக்கினைத் தொல்காப்பியர் கருதியிருந்தால் எழுத்து என்பதற்குப்

பதிலாக ஒலி என்ற சொல்லினையே உபயோகித்திருப்பார். தொல்காப்பிய இலக்கணச் சூத்திரங்களிலும் வழக்குக்கு சில இடங்களில் இலக்கணங்கள் கூறியுள்ளார். உதாரணமாக வல்லெழுத்து முதனிலை கொண்ட பெயர்கள் வருமொழியாக வருமிடத்து புளி என்னுஞ் சொல் புணரும்போது மெல்லெழுத்து மிகும் என்று கூறிவிட்டு, அடுத்த சூத்திரத்தில்,

‘வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை
யொல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான’

என்று கூறியுள்ளார். இவ்விரு சூத்திரங்களின்படி⁴ புளி + கூழ் புளிங்கூழ் என்று புணரவதுதான் முறை. ஆனால் அது புளிக் கூழ் என்று வழக்கில் இடம்பெறுவதுண்டு என்று அறியக்கூடியதாயுள்ளது. இங்கு வழக்கு என்பதால் செய்யுள் அல்லாத வழக்கினையே தொல்காப்பியர் கருதுகிறார் என்பது வெளிப்படடை. செய்யுள் அல்லாத வழக்குப் பேச்சு வழக்கு என்று நாம் கருதினும், அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுபடவில்லை என்பதை நாம் இலகுவிலை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. ஏனெனில், அவர் எழுதப்பட்ட செய்யுளுக்கே இலக்கணம் வகுத்தாராகையால் எழுத்ததிகாரம் என்னும் ஒரு பகுதியைத் தம் நூலில் அமைத்தாரேயொழிய ஒலியதிகாரம் என்னும் பகுதியினை எங்கேனும் அமைத்தாரில்லை. பிறப்பியலில் ஒலியியல் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது என்பார்க்கு ‘எல்லா எழுத்துஞ் சொல்லுங்காலை’⁵ என்னும் பிறப்பியல் முதற் சூத்திர அடியைக் காட்டலாம். ஆகவே, இதுகாறும் கூறியவற்றால், தமிழ் இலக்கணகாரர் எழுத்து வழக்குக்கே முக்கியத்துவங் கொடுத்து, அவ்வாறு எழுத்தால் ஆகிய இலக்கியங்களுக்கே இலக்கணம் வகுத்தனர் என்பது பெறப்படும். மொழியாய்வு என்பது இதனால் இலக்கியமொழி ஆராய்ச்சியாகவே இருந்தது. இதன் காரணமாகத் தமிழில், இலக்கிய மொழி, பேச்சு மொழி என்னும் வேறுபாடு கூர்மைபெறத் தொடங்கியது. ஆனால், தற்கால மொழியியலார் மொழியென்றால் முதன்மைக்கண் பேச்சுமொழியையே கருதுகின்றனர். எழுத்து மொழி அல்லது இலக்கிய மொழி இரண்டாந் தரத்தது என்றே அவர் கொள்வர்

1. 3. மொழியைத் தனியாக ஆராயும் முயற்சி

முன்பு இலக்கிய ஆய்வுக்குப் பக்கத் துணையாகக் கருதப்பட்ட மொழி, நவீன மொழியியலின் தோற்றத்துடன் தனியாகப் பகுத்து ஆயும் போக்குக்கு உட்பட்டது. மொழியின் இலக்கணக் கூறுகள் யாவை, மொழி பேசுவோரின் உள்ளுணர்வு எத்தகையது என்றெல்லாம் தொடங்கிய ஆராய்ச்சி, குழந்தை எவ்வாறு மொழியைக் கற்றுக் கொள்கின்றது என்று அறியத் தொடங்கியபோது உயிரியல், உளவியல் ஆகிய துறைகளுடன் இணைப்புக்கு வழிவகுத்தது. மொழியின் கருத்து வடிவ ஆராய்ச்சி கணித மொழியியலுக்கும் கணனி மொழியியலுக்கும் இட்டுச் சென்றது. மொழி பேசுவோரின் பண்பாட்டுக்கும் மொழிக்குமுள்ள தொடர்பினை மானிடவியல் மொழியியல் ஆராயத் தலைப்பட்டது. பிறமொழியினைக் கற்பிக்கவும் தாய்மொழியினைக் கற்பிக்கவும் தாய்மொழிப் பயிற்சியினைச் செவ்வனே நடத்தவும் செய்த முயற்சிகள் பிரயோக மொழியியலின்பாற்படும். இவ்வாறு மொழியினைப் பல்வேறு துறைகளுடன் இணைத்து ஆய்வுகள் மேற்கொண்ட நவீன மொழியியலார் மொழி காரணமாகப் பிறந்த இலக்கியத்தினை மறந்தாரல்லர். மொழியியற் கோட்பாடுகளுடன் இலக்கியத்தினை அணுகும் துறையினை நடையியல் (Stylistics) என்று பெயரிட்டனர். தமிழ்க் கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் கவிதை அல்லது செய்யுள் என்பது மொழியென்னும் முதற் காரணத்தைக் கொண்டமைவது என்றே கருதினர்.

“அஞ்சொல்நுண் தேர்ச்சிப் புலவர்” 6

என்று புறநானூறு பாடுகின்றது.

“செஞ் சொற் கவியின்பம்”

என்று கம்பன் கூறியது முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. ஆகவே கவிதையினை நன்கு சுவைப்பதற்கு, அதற்குக் காரணமாகும் மொழியின் பண்புகளையும் தெரிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

2. மொழியின் பண்புகள்

2. 1. தொடர்புச் சாதனமாக மொழி

ஏனைய மிருக சாதிகளிலிருந்து மனிதனைப் பிரித்துக்காட்டுவது அவன் சிந்தனையாற்றலன்றி மொழியே என்னுங் கருத்துத் தற்காலத்தில் வலுப்பெற்று வருகின்றது. ஏனெனில் மனிதன் சிந்திப்பதற்கே ஒரு மொழி அவசியமாகின்றது. பறவைகள், மிருகங்கள் ஆகியன தம் தம் இனங்களுடன் கருத்துத் தொடர்பு கொள்கின்றன. இக் கருத்துத் தொடர்பு மிகக் குறுகிய சில குறியீடுகளாலேயே நடைபெறுகின்றன. இக்குறியீடுகளும் அவற்றின் உயிரியற் தேவைக்காக ஏற்படுத்தும் சில குறிப்பிட்ட ஒலிகளாகவே அமைகின்றன. வாழைப்பழத்தை விரும்பி உண்கின்ற கிளி, அவ்வாழைப்பழத்தை விரும்பியபொழுது ஓர் ஒலியை ஏற்படுத்தும் அல்லது மனிதராற் கற்பிக்கப்பட்ட சிறு சொற்களாற் கேட்கும். ஆனால் அக்கிளி தான் உண்ணும் வாழைப்பழத்தைப் பற்றி வர்ணிக்கவோ, அதனை உண்டதனால் ஏற்பட்ட சுவையைச் சொற்களிற் கூறவோ வன்மையற்றதாயுள்ளது. நான்கு அல்லது ஐந்து வருடங்களாக வீட்டில் ஒரு கிளியை வைத்திருந்தாற்கூட, அக்கிளிக்கு இம்மொழியறிவு ஏற்பட்டுவிடாது. ஆனால் பிறந்து வளரும் எம்முடைய குழந்தையோ வாழைப்பழத்தினைப் பற்றிக் கூறவும், அதன் சுவையினை வர்ணிக்கவும் வல்லமை உள்ளவனாகிறான். இதனைப் பின்னணியாகக் கொண்டு கருத்துத் தொடர்புக்கு மனிதமொழி எவ்வாறு சிறப்பான தொன்றாக அமைகின்றதென நோக்கலாம். இவ்விடயத்தையொட்டி இரண்டு அமிசங்களைக் குறிப்பிடலாம். அவை: (1) ஏற்கெனவே நிச்சயப்படுத்தப்படாத பல குறியீடுகள் மொழியில் இருத்தல்; (2) மொழியின் பிறப்பாக்கப் பண்பு.

மிருகங்கள், பறவைகள், மனிதனாற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நவீன தொடர்புச் சாதனமாகிய தந்தி ஆகியன ஏற்கெனவே நிச்சயப்படுத்தப்பட்ட சில குறியீடுகள் மூலமாகவே கருத்துத் தொடர்பு கொள்ளுகின்றன. நாய் குலைப்பதை அவதானித்து வந்தால், குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் (எசமானைக் கண்டபொழுது, வேறொரு நாயைக் காணுமிடத்து, தன் எதிர்ப்பாலைச் சேர்ந்த நாயைக் காணுமிடத்து, வேற்று மனிதர் ஒருவர் வீட்டினுள் நுழைவதைக் காணுமிடத்து, என்று சில சந்தர்ப்பங்களைக் குறிப்பிடலாம்) எத்தகைய ஒலியை ஏற்படுத்தும் என்று நாம் அறிந்து விடுவோம். ஆகவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த ஒலியே என்று நிச்சயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தந்தியிலும் மோர்ஸ் சமிக்கையில் புள்ளியும் கோடுமாக அமையும் சேர்க்கைகள் தந்திச் செய்தியை அனுப்புபவருக்கும் அதனைப் பெறுபவருக்கும் ஏற்கெனவே தெரிந்தனவாகும். ஆனால், மனிதன் ஒருவன் “நான் இன்று...” என ஒரு வாக்கியத்தைத் தொடங்கினால், அதனை எவ்வாறு அவன் முடிப்பான் என நாம் எந்த வகையிலும் ஆரூடம் கூற முடியாது.

“நான் இன்று சாப்பிடவில்லை”

என்று அவன் கூறக்கூடும். அல்லது,

“நான் இன்று படிக்கிறேன்”

என்று முடிக்கலாம். அல்லது,

“நான் இன்று குளித்தேன்”

என்று கூறலாம். செய்திக் கோட்பாடு, நிகழ் தகவுக் கோட்பாடு ஆகியன உணர்ந்தும் ஒரு முக்கிய உண்மை என்ன வெனில், எவ்வெளவுக் கெவ்வளவு நிகழ்தகவு இருக்கின்றதோ, அவ்வளவுக்குச் செய்திக்களம் குறைந்ததாயிருக்கும் என்பதாகும். ஒவ்வொரு நாளும், காலையில் வழியிலே எதிர்ப்படும் ஒருவர் ‘வணக்கம்’ கூறிச் செல்வது வழக்கமாயிருந்தால், அவ்வாறு வணக்கம் கூறிச் செல்லும் செயலும் அதற்குரிய சொற்களும் நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடியனவாகிவிடும். அதிலே எந்த விதச் செய்தியும் எமக்கு அறிவிக்கப்படாது. ஆனால், நாளாந்த எமது மொழிச் செயற்பாடுகள் இத்தகைய எதிர்பார்ப்புத் தன்மைகள், நிகழ்தகவுத் தன்மை ஆகியன இன்றியே நடைபெறுகின்றன.

மொழியின் பிறப்பாக்கப் பண்பு கருத்துத் தொடர்புக்கு மேலும் உறுதியளிக்கின்றது. மொழியின் ஆக்கப் பண்பினை எமது இலக்கண காரருடைய இலக்கண விதிகளாலேயே இலகுவில் விளக்கலாம். எத்தனையோ சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் வாக்கியங்களையும் கொண்ட மொழியினை, குறிப்பிட்ட சூத்திரங்களாலே விளக்கிக் கூறிவிடுகின்றனவல்லவா? நாம் ஒரு நாளையிலே எத்தனையோ வாக்கியங்களைப் பேசுகிறோம். இவற்றுள் ஒன்றையாவது எமது வாழ்நாளில் நாம் திரும்பக் கூறுவதில்லை. அவ்வாறு நாம் பிறப்பிக்கும் வாக்கியங்கள் எண்ணற்றன. ஆனால் அவ்வாக்கியங்களை அமைக்க உதவும் ஒலிகளும், இலக்கணக் கூறுகளும் எண்ணக் கூடியவை. ஆகவே இத்தகைய பிறப்பாக்கப் பண்பு மொழியின் சிருஷ்டியாற்றலையும் வளர்ச்சிப் போக்கையும் காட்டுகின்றது, காலங்காலமாக நாம் ஒரே மொழியைப் பேசி வந்தாலும், நாம் ஒவ்வொருவரும் மொழியைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டே யிருக்கிறோம் என்று கூறினால் தவறாகாது. நாம் பேசாத சொற்றொடர்களையும், சொற்களையும் எம் குழந்தைகள் கூறுகதைக் கேட்போர் இப்பண்பினை நன்கு விளங்கிக் கொள்வர். குழந்தைகளைப் போன்று கவிஞர்களும் ஒருவகையில் மொழியைச் சிருஷ்டிக்கிறார்கள் என்று கூறலாம். இதுபற்றிப் பின்னர் விளக்கப்படும்.

தொடர்புச் சாதனமாக மொழி அமைவதன் காரணமாக அம்மொழியால் மைந்த கவிதை மூலம் கவிஞன் தன் வாசகர்களுடன், அல்லது தன் கவிதையைக் கேட்பவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடிகின்றது. கவிதை வெறுந் தொடர்புச் சாதனமாக அமைந்துவிடுவதில்லை. அதாவது, தொடர்புச் சாதனமாக மொழிசிறந்து விளங்குதலால் மாத்திரம் கவிதைக்கு மூலமாக அமைந்து விடவில்லை. மொழியின் அழகியற் பண்புகளும் கவிதையாக்கத்துக்கு உதவுவனவாயுள்ளன.

2. 2. மொழியின் அழகியற் பண்புகள்

செய்யுள் அல்லது கவிதையினைப் பா என்றழைக்கும் மரபு எமது மொழியிலுண்டு. அதாவது, செய்யுள் அல்லது கவிதையினைப் பாடுதல் என்ற பொருளிலேயே இம்மரபு அமைந்துள்ளது. செய்யுளுக்குரிய உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகப் பா என்பதையுந் தொல்காப்பியர் தமது செய்யுளியல் முதல் சூத்திரத்திலே குறிப்பிடுகிறார். இவ்வுறுப்புப்பற்றி, அச்சூத்திரத்துக்கு உரைவகுத்த பேராசிரியர்:

“பாவென்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும்
ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற்
பாட மோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற
செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யு

என்று உணர்தற் கேதுவாகிய

பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை” 7

என்று கூறுகிறார். தமிழ்ச் செய்யுள் மரபு “இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிய, பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசையை” அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவ்வோசைப் பண்பு மொழியின் ஒலியலகுகளைக் குறிப்பிட்ட முறையிலே ஒழுங்குபடுத்தல் மூலமாகப் பெறப்படுகின்றது. பேச்சிலே ஒலியலகுகளின் சேர்க்கையால் உருபங்கள், சொற்கள், சொற்றொடர்கள், வாக்கியங்கள் ஆக்கப்படுவனபோல், செய்யுளில் ஒலியலகுகளின் சேர்க்கையால் சீர், தளை, ஓசை, அடி ஆகியன பிறக்கின்றன. பேச்சில் ஒலியலகுகளின் சேர்க்கை மொழியின் அழகியற் பண்பினைக் காட்டுகின்றது.

வாய்மூலம் பிறக்கும் மொழியானது வெறும் ஒலிச் சேர்க்கையாக அமைந்த போதிலும், அதிலே பல இசைக்கூறுகளும் இருக்கின்றன. பேச்சிலே இயற்கையாக அமையும் சீர்ப்பிரமாணம், கருதி மாற்றங்கள் ஆகியனவற்றை உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

கண்ணன் கண்டிக்குப் போய் வேலை செய்தான்
என்னும் வாக்கியத்தினை எமது இயற்கையான பேச்சு முறைக்கேற்பப் பிரிப்பின்,

கண்ணன் | கண்டிக்குப் போய் | வேலை செய்தான்
என்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிப்போம். அவ்வாறு பிரிக்காமல்,

கண்ணன் கண்டிக்கு | போய் வேலை | செய்தான்
என்று பிரித்தால், அது பிழையான வாக்கியம் என எமது உள்நுணர்வு கூறியிடும். ஆகவே எமது பேச்சிலே இயற்கையான சீர்ப்பிரமாணம் அமைந்து கிடக்கின்றது. கவிதையிலும் இத்தகைய சீர்ப்பிரமாணத்தையே கவிஞர்கள் மேற்கொள்ளுகின்றனர்.

“கூடத்திலே மனப்பாடத்திலே
கூடிக் கிடந்திடும் ஆணழகை”

என்னும் கவிதையடிகளை அவற்றிலமைந்துள்ள சீர்ப் பிரமாணங்களை யொட்டியும், அவற்றை உரத்துப் படித்துப் பார்த்த அனுபவ அறிவினையுமொட்டி,

“கூடத்திலே | மனப்பாடத்திலே |
கூடிக் கிடந்திடும் | ஆணழகை”

என்று பிரித்துணரலாம். இனி, மொழியின் கருதிமாற்றம் எவ்வாறு அமைகின்றதென நோக்குவோம்.

“தம்பி எங்க போறா”

என்னும் வாக்கியத்தினை எடுத்துக் கொள்ளும் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கிலே இவ்வாக்கியத்தில் “எங்க போறா” என்னும் தொடரிலே அழுத்தம் விழுவதை நோக்க முடியும். ஆனால் மட்டக்களப்புப் பேச்சு வழக்கில் “தம்பி” என்னுஞ் சொல்லிலே அழுத்தம் விழுகின்றது. இது பேச்சு வழக்குகளை இனங்கண்டுகொள்ளக் கூடிய ஒலியழுத்த வேறுபாடாகும். எம் மன உணர்வுகளின் பேதங்களுக்கு ஏற்ப ஒரு சொல்லினை உச்சரிப்பதால் கருதி பேதங்கள் ஏற்படுவதையும் எமது நாளாந்தப் பேச்சிலே அவதானிக்க முடியும். “இல்லை” என்னுஞ் சொல்லினை உதாரணமாகக் காட்டலாம். ஒரு பொருளை வைத்துக் கொண்டு மறைப்பவரிடம் “இல்லை” என்று கேட்பதற்கும், கொடுத்த பொருளைத் தொலைத்தவரிடம் கோப

மாக "இல்லை" என்று கேட்பதற்கும், பேனாவைக் கொண்டுபொய் ஒளித்துவைத்த மகனிடம் குறும்பாக "இல்லை" என்று கேட்பதற்கு மிடையே சுருதி வேறுபாடு இருப்பதை நீங்கள் அவதானித்திருப்பீர்கள்.

சீர்ப்பிரமாணம், சுருதி மாற்றம் ஆகியன இசைக்கலைக்குரிய பண்புகளுமாகும், மொழிக்கலைக்குரிய இப்பண்புகளைப் பல அழகியற் பயன்களுக்கு உபயோகப்படுத்தலாம். இம் முயற்சியின் பயன்களே கவிதையில் இடம்பெறும் எதுகை, மோனை சந்தம் ஆகியனவாகும். எல்லா மொழிகளிலும் புலவர்கள் மொழியின் இவ்விசைப் பண்புகளைத் தம் கவியாக்கத்துக்குப் பயன்படுத்தத் தவறினாலல்லர். தற்காலத் திலே தமிழில் புதுக் கவிதை படைக்கும் பலர் மொழியின் சீர்ப்பிரமாணம், சுருதி மாற்றம் ஆகிய பண்புகளை அறியாமலே கவிதை படைக்கின்றனர்.

2.3 புதுக் கவிதையும் மொழியியல்பும்

காலங்காலமாக எமது மொழியிலே செய்யுள் என்றும் கவிதை என்றும் புனைந்து வந்த புலவர்கள் எமது நாளாந்தப் பேச்சில் இடம் பெறும் வசனங்களின் சீர் இசைப் புண்புகளாகிய சீர்ப்பிரமாணம், சுருதி வேறுபாடு ஆகியனவற்றை எதுகைகளாகவும் மோனைகளாகவும் உபயோகித்தனர். ஆனால், புதுக்கவிதை படைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த சிலர் செய்யுளுக்கே அல்லது கவிதைக்கேயுரிய எதுகை மோனைகளை விடுத்து, வசனத்துக்கேயுரிய சீர்ப்பிரமாணம், சுருதி வேறுபாடு ஆகியனவற்றுக்கு விளக்கம் கொடுப்பனபோல் தமது படைப்புகளை அமைக்கின்றனர். இவ்விடயம் புதுக் கவிதை அமைப்பவர்களுக்கே தெரியுமோ என்பது ஐயத்துக்கிடமாகும். உதாரண மொன்றினை இவ்விடத்தில் நோக்குவோம்.

“எங்கள் தேற்றம் உங்களுக்குத் தெரியும்.
எங்கள் கணக்கு ஏன் புரியவில்லை. இதோ
கணக்குப் பார்க்க தரவுகள் தருகிறோம்.
விரைந்து பாருங்கள். விடை வரும்”

ஐந்து வாக்கியங்கள் கொண்ட மேற்படி கூற்றினைச் சீர்ப்பிரமாணப்படி பிரித்தோமெனில்,

எங்கள் தேற்றம் | உங்களுக்குத் தெரியும் |
எங்கள் கணக்கு | ஏன் புரியவில்லை |
இதோ | கணக்குப் பார்க்க | தரவுகள்
தருகிறோம் | விரைந்து பாருங்கள் |
விடை வரும் |

வசனத்திலே இயற்கையாக அமையும் இச் சீர்ப்பிரமாணத்துக்கு மேலே காட்டிய உதாரணம் பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டும். சரவணையூர் சுகந்தன் எழுதிய புதுக் கவிதை ஒன்றினையே வசனங்கள் கொண்ட ஒரு பந்தியாகத் தந்துள்ளேன். இனி, சரவணையூர் சுகந்தனின் கவிதை வடிவியையும், மேலே வசனங்களாகக் கொடுக்கப்பட்ட பந்தியின் சீர்ப்பிரமாணப் பகுப்பினையும் ஒப்பிட்டு நோக்கின், நான் முதலில் புதுக் கவிதை பற்றிக் கூறிய கூற்றின் உண்மை தெளிவாகும். சரவணையூர் சுகந்தனின் கவிதை வடிவம் பின்வருமாறு அமைகின்றது:

“எங்கள் தேற்றம்
உங்களுக்குத் தெரியும்
எங்கள் கணக்கு

ஏன் புரியவில்லை
இதோ
கணக்குப் பார்க்க
தரவுகள் தருகிறோம்
விரைந்து பாருங்கள்
விடை வரும்'' 8

சீர்ப்பிரமாணம் (ஒலி நயம்) மொழிக்கு இன்றியமையாத பண்பாகும். புதுக்கவிதை எழுதும் பெரும்பாலானவர் கவிதைக்கு மூலமாக அமையும் மொழியின் இயல்பினை அறியாதவர்களாகவேயுள்ளனர். ஆயுதமில்லாமற் போருக்குச் செல்பவர்கள், உழு வதற்குத் தேவையான உபகரணமில்லாமல் விவசாயம் செய்யச் செல்பவர்கள், ஆயு தங்கனையும் உபகரணங்களையும் பற்றிய அறிவில்லாத இவ்விருவகைப்பட்டவர்களின் தன்மையோடு இக்காலப் பல புதுக் கவிதைக்காரரை ஒப்பிடலாம். மொழி இயல்பு என்று நான் சூறிப்பிட்டது சீர்ப்பிரமாணத்தையேயாகும்.

சீர்ப்பிரமாணம் எமது பேச்சுக்கு இன்றியமையாததாகும். அது இல்லையெல் ளமது பேச்சு தெளிவு, இனிமை ஆகியன அற்றதாகிவிடும். இச் சீர்ப்பிரமாணத்தை விளங்காது புதுக்கவிதை ஆக்குபவர்கள் மொழியின் தன்மையை அறியாது கவிதை புனைபவராவார். உதாரணம் ஒன்றை நோக்குவோம். எஸ். ஐ. எம். ஹம்ஸா எழுதியுள்ள புதுக்கவிதை.

“தீக்கோழிகள் தலையை
மண்ணில்
புதைப்பதாக நினைந்து
தூரத்தில் நிற்கும்
வான் கோழிகள்
அவற்றின்
தலையை முழு கப்
பார்க்கின்றன
ஆனால்—
பக்கத்தில் வந்ததும்
பலவீனச்
சிறகை விரிக்கின்றன” 9

இவ்வடிவத்தில் இரண்டு வாக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது வாக்கியம்

“தீக்கோழிகள் தலையை மண்ணில்
புதைப்பதாக நினைந்து தூரத்தில்
நிற்கும் வான் கோழிகள் அவற்றின்
தலையை முழு கப்பார்க்கின்றன”

என்று அமையும். இதனைச் சீர்ப்பிரமாணப்படி பிரித்து நோக்குவோம்.

“தீக்கோழிகள் | தலையை | மண்ணில்
புதைப்பதாக | நினைந்து | தூரத்தில்
நிற்கும் | வான்கோழிகள் | அவற்றின்
தலையை | முழு கப் பார்க்கின்றன”

ஆனால் புதுக்கவிதைக்காரரின் முதல் மூன்று அடிகளும் எந்தவிதச் சீர்ப்பிரமா ணத்தையும் பின்பற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

“தீக்கோழிகள் தலையை

மண்ணில்

புதைப்பதாக நினைந்து”

என்று அடிகளை வகுக்கும்போது நாம் பெறக்கூடிய பொருள் இதுதான்: “தீக்கோழிகளின் தலையை மண்ணில் புதைப்பதாக நினைத்து”. ஆனால் புதுக்கவிதைக் காரர் கருதிய பொருள் இதுவல்ல. அவருடைய கருத்தைக் கொடுக்கும் வாக்கியத்தில் தீக்கோழிகள் எழுவாயாகவும் தலையை மண்ணில் புதைப்பதாக என்னும் தொடர்பயனிலையாகவும் வரவேண்டும். ஆகவே,

“தீக்கோழிகள்

தலையை மண்ணில்

புதைப்பதாக நினைந்து”

என்றே கவிதையடிகள் இடம்பெற வேண்டும்.

“நான் கண்டிக்குப் போகிறேன்” என்னும் வாக்கியத்தில் நான் எழுவாய்த் தொடராகவும் கண்டிக்கும் போகிறேன் என்பது பயனிலைத் தொடராகவும் அமைவதே பொருத்தமாகும். இதனை ஒரு மரப்பட வடிவத்தால் விளக்கலாம்:

வாக்கியம்

எழுவாய்த்தொடர் (எ. தொ.)

பயனிலைத்தொடர் (ப. தொ.)

நான்

கண்டிக்குப் போகிறேன்

மரப்படம் 1

இவ்வொழுங்கினை விடுத்து நான் கண்டிக்கு எழுவாய்த்தொடராகவும் போகிறேன் பயனிலைத்தொடராகவும் கொண்டால், அதனை நாம் இயற்கையான முறையில் பேச முடியாமை ஒருபுறமிருக்க, நான் கண்டிக்கு என்பது கண்டி என்னும் பல ஊர்கள் இருக்கின்றனவென்றும், அவற்றுள் நான் கண்டி என்பது ஓர் ஊரின் பெயரென்ப பொருள் கொள்ளப்படும். இதுபோலவே,

“தீக்கோழிகள் தலையை மண்ணில் புதைப்பதாக” என்னும் தொடரில் தீக்கோழிகள் எழுவாய்த்தொடராகவும் தலையை மண்ணில் புதைப்பதாக பயனிலைத்தொடராகவும் கொண்டால், “தீக்கோழிகள் தங்களுடைய தலையை மண்ணில் புதைப்பதாக” என்று பொருள்படும் (பார்க்க: மரப்படம் 2.). ஆனால்,

வாக்கியம்

எ. தொ.

ப. தொ.

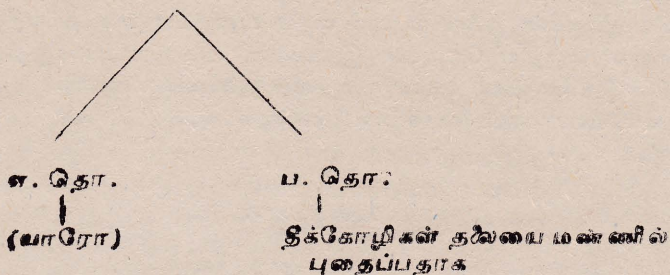
தீக்கோழிகள்

தலையை மண்ணில் புதைப்பதாக

மரப்படம் 2

அத்தொடர் முழுவதையும் பயனிலைத்தொடராகக் கொள்ளின், “திக்கோழி கருடைய தலையை (யாரோ) மண்ணில் புதைப்பதாக” என்று பொருள்படும். (பார்க்க மரப்படம் 3).

வாக்ஷியம்

மரப்படம் 3

எஸ். ஐ. எம். ஹம்ஸாவின் கவிதையில் அத்தொடர் முழுவதும் பயனிலைத் தொடராகக் கொள்ளக்கூடிய சாத்தியக்கூறே தென்படுகின்றது:

மொழியின் இலக்கணக் கூறுகளை அறியாமல் கவிதை படைக்கும் புதுக்கவிதை யாளர் பலர் இருப்பதையும் காணலாம். மேற்காட்டிய கவிதையில் கவிஞர் “முழுகப் பார்க்கின்றன” என்னும் பேச்சு வழக்கு வினைவடிவத்தை அறிமுகஞ் செய்ய எண்ணி யுள்ளார். ஆனால் அவ்வினை வடிவத்தை முழுமையாக அமைக்காது,

“தலையை முழுகப் பார்க்கின்றன”

என்று அமைத்திருப்பதால், “தலையை முழுக, அதாவது தலையிலே தண்ணீர் ஊற்றிக் குளிக்க (இதுவும் பேச்சு வழக்குக்குரியதாகும்) (அவை) பார்க்கின்றன” என்று பொருள் படும். இதேபோல் சோழன் எழுதிய கவிதையில்¹⁰, பாடமாக்கிவையும் என்னும் வினை வடிவத்தை உபயோகிக்கும்போது, அது ஒரு முழுவடிவம், அதனை அவ்வாறு முழுவடிவமாக உபயோகித்தால்தான் அதற்குரிய பொருள் பெறப்படும் என்பதை அறியாது.

“பாடமாக்கி
வையுமேன்”

என்று பிரித்து எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு பிரித்து எழுதுவதால் “பாடத்தை ஆக்கி வையும்” என்ற பொருள்தரும்மையொழிய “பாடமாக்கிவையும்” என்னும் பொரு ளினைத் தராது. பாடம் என்னும் பெயர்ச்சொல்விலிருந்து ஆக்கு, வை என்னும் னுனை ளினைகளின் சேர்க்கையால் பிற்காலத்தில் பிறந்த ஒரு வினை வடிவமே பாடமாக்கிவை என்பதாகும். இதனை உணராது, கண்மூடித்தனமரகப் பிரித்து எழுதுவதுதான் புதுக் கவிதை என்ற எண்ணத்தில் சோழன்போன்ற பலர் கவிதை படைக்கின்றனர். புதுக் கவிதை, யாப்பு முதலிய வரம்புகளையெல்லாம் வெட்டி யெறிந்துவிட்டுப் பிறக்கின்ற தென்று கூறினாலும், அக்கவிதைக்கு அடிப்படையாக அமைவது மொழி. இன்னும் தெளிவாகக் கூறின் அவை மொழியில் அமையும் வசனங்களே. அவ்வசன அமைப்புக்கு இலக்கண வரம்பு கட்டுவன என்று கூறாவிட்டாலும், அழகுணர்ச்சி தருகின்ற பண்பு களை உணராது, அவ்வசனங்களாலான அழகுணர்வுள்ள கவிதைகளைப் படைக்க முடியாது.

3. கவிஞர் மொழிக்கூட்டும் புதுமை

3.1. சொற்பொருள் இளமைகொள்ளல்

மொழிக்குப் பிறப்பாக்கப் பண்பு உண்டு என்றும், அது நானுக்குநான் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றது என்றும் முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. அதுபோல கவிஞர்களும் கவிதைகளைப் படைக்கும்போது, மொழிக்கும் பல புதுமைகளை வழங்கி விடுகின்றனர். மொழிவிலுள்ள பெருந்தொகையான சொற்கள் யாவும் பொருள் குறிப்பன.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே”¹¹ என்று தொல்காப்பியம் கூறும். ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள் இருப்பதையும் நாம் அறிவோம். ஒரு சொல்லுக்குரிய பொருள் காலங்காலமாக நிலவி வந்தாலும், சில சொற்களின் பொருள் காலமாற்றத்தால் வழக்கிழந்து புதுப்பொருள் கொள்வதையும், சில சொற்கள் ஏற்கெனவே தமக்குள்ள பொருளுடன் புதுப்பொருள் ஒன்றிலையும் பெற்றுக்கொள்வதையும் மொழியியல்பறிந்தோர் தெரிந்திருப்பர். பழைய சொல் ஒன்று புதுப்பொருள் கொள்ளும் பொழுது, அச்சொல் இளமை பெறுகின்றது என்று கூறலாம். இவ்வாறு சொற்பொருள் இளமை கொள்வதற்குக் காரணகர்த்தாக்களாக அமைபவர்கள் கவிதைபோன்ற இலக்கியம் சமைப்பவர்களேயாகும். உதாரணமாக, சங்ககிப்பாடல்கள் தொடக்கம் பல காலமாக, நாற்றம் என்னுஞ் சொல் ‘நறுமணம்’ என்னும் பொருளிலேயே இலக்கியத்திற் வழங்கி வந்தது. ஆனால், பிற்காலத்திலே ‘நாற்றம்’ என்பது ‘கெட்ட மணம்’ என்ற பொருளிலே பேச்சு வழக்கிலும் இலக்கியத்திலும் பயிலத்தொடங்கி விட்டது. இம்மாற்றத்துக்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் கவிஞர்களே.

“நச்சுப் பொருள் தவிர நாறலையும் தின்னுகின்றோம்”¹² என்பது இக்கால இளங்கவிஞன் ஒருவரின் பாடலடி.

‘மெல்லியலார்’ என்னுஞ் சொற்றொடர் பண்டைக்கால முதல் ‘மென்மையர்’ இயல்புடைய பெண்கள்’ என்னும் பொருளிலேயே வழங்கி வந்துள்ளது. வர்க்க வேறு பாட்டினாலும் சாதிக்கொடுமையினாலும் உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்களைத் தம் காலிட்டு உழக்கினர். பணம், பதவி, குலம், அந்தஸ்து இவையில்தாத மனிதர் மெலிந்தவர்களாகக் கருதுதல் பொருத்தமானதாகும்; இக்கால கட்டத்துக்கு ஏற்ற கருத்துமாகும். உயர்ந்த சாதியினர் கற்பழிக்கப்பட்ட கண்மணியர் மாரியம்மன்கோயில் முன்னே.

ஏடி, முத்து மாரியம்மா
எடுத்தொரு சொல் சொல்லடியோ
‘மெல்லியலார்’ வாழ
கிடாயோ பெருமாட்டி
சொல்லடி என் தாயே
கறுக்காகச் சொல்லடியோ
புல்லிதழே பிய்ந்து
புயற்காற்றிற் போனதுபோல்¹³

என்று அலறுமீட்டத்து ‘மெல்லியலார்’ என்று அவள் கருதுவது பெண்ணியு தன்னை மாத்திரமல்ல. மெலிந்த தன் பரம்பரையினரையே அவள் எண்ணுகிறாள். இங்கே ‘மெல்லியலார்’ என்னுஞ் சொற்றொடரின் பொருள் புத்திளமை கொள்ள வைக்கின்ற ஓர் கவிஞர்.

3. 2. சொல்லாக்கம்

புதிய சொற்களும், புதிய சொற்றொடர்களும் மொழியிலே பெருகி வருதல் இயற்கையே. பிறமொழிச் சொற்களைக் கடன் வாங்குதல் இதில் ஒரு வகையாகும். பேச்சு வழக்கிலே உள்ள சொற்களை உயிர்த்துடிப்பான கவிதைகளிலே உபயோகித்து இலக்கிய அந்தஸ்து வழங்கல் இன்னொரு வகை. மொழியிலேயே இல்லாத புதிய சொற்களை அமைத்தல் வேறொருவகையாகும். பண்டைக்காலந்தொட்டு வடமொழிச் சொற்களைக் கடன் வாங்கி வந்த தமிழ்மொழி, தற்காலத்தில் பல்வேறு மொழிகளினின்றும் சொற்களைக் கடன் வாங்கி வருகின்றது. இத்தகைய பிறமொழிச் சொற்களின் சிலவே கவிதைகள்மூலம் தமிழுக்கு அறிமுகமாயின. பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களைக் கவிஞர் கையாண்டு அவற்றுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்துக் கொடுத்தமைக்குப் பல சான்றாதாரங்கள் உண்டு.

“மக்களுக்கு வாத்தி வளர்ப்புத்தாய்.....”¹⁴
என்றும்,

“பிறன்கண்ணாலஞ் செய்துவிட்ட பெண்ணை”¹⁵
என்றும்,

“அண்டை யயலுக்கென் னாலுப காரங்கள் ஆகிட வேண்டாமையே”¹⁶

என்றும் பாரதி வாத்தி, கண்ணாலம், அண்டையயல் போன்ற பேச்சு வழக்குச் சொற்களைக் கையாளுவதைக் காணலாம்.

முன்னெப்பொழுதும் இல்லாத புதிய சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் கவிஞர் களின் சிலர் அமைத்து விடுகின்றனர். மழை பெய்மிது என்ற வாக்கியத்துக்குப் பதிவாக நாம் முன்னெப்பொழுதும் கேட்டிராத மழையுது என்னும் புதிய சொற்றொடரை மூன்று வயதுக் குழந்தையொருவன் உண்டாக்கியதை நான் கேட்டுள்ளேன். இது போலவே கவிஞர்களும் புதிய சொற்றொடர்களைப் பிறப்பிக்கின்றனர்.

பாடி நகர்ந்து வருநதிகள் - ஒரு
நெஞ்சிற் கவல் மணக்கும் பூக்கள்¹⁷

என்று பாரதி காட்டும் புதிய சொற்றொடர்கள் உணர்வும் அழகியலும் கொண்டன வசியுள்ளன. சேதை கன்னிமாடத்தில் நிற்பதைக் கம்பன் வர்ணிக்கும்போது,

கொல்லும் வேலும் கூற்றமு மென்னும் இவையெல்லாம்
வெல்லும் வெல்லும் என்ன மதர்க்கும் விழிகொண்டாள்
சொல்லுந் தன்மைத் தன்றிது குன்றுஞ் சுவருந்தின்
கல்லும் புல்லும் கண்டுருகப் பெண் கனிநின்றாள்¹⁸

என்று கூறுபிடத்து பெண்கனி என்னும் புதிய சொற்றொடரை அமைக்கின்றாள். இதனைப்போலவே பாரதியும்.

“பிள்ளைக் கனியமுதே-கண்ணம்மா
பேசும்பொற் சித்திரமே”¹⁹

என்று பிள்ளைக் கனியமுது என்னுஞ் சொற்றொடரை அமைத்து விடுகின்றாள். கவிநீதிநாளைகையில், “நகைக்கூட்டம் செய்தாளாக் கன்வன் மகன்”²⁰

என்னுமடியில்நகைக்கூட்டம் என்ற சொற்றொடரமைப்பும் இங்கு குறிப்பிடற் பாலது. கவிஞர் களுடைய கவித்துவச் சிறப்புக்கு இப்புதிய சொற்றொடர்கள் எடுத்துக் காட்டுக்களாக விளங்கும் வேளையிலே, அவை மொழியிற் புதிய சொற்றொடர்களைப் புகுத்தியும் விடுகின்றன.

3. 3. பஸ்தொனித் தொடர்கள்

செய்யுள் அடியொன்றுக்கு மேலெழுந்தவாரியாக ஒரு பொருள் கிடப்பினும் கவிஞரின் சாதாரியத்தினால், அவ்வடிக்கு வேறு தொனிப்பொருளும் கூறக்கூடிய சந் தர்ப்பம் ஏற்படுவதுண்டு. உதாரணமாக நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில்,

“கழறேல் நம்பீ யுன்கைதவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும் திண்சக்கர நிழறுதொல் படையாய் உனக்கொன்றுணர் த்துவன்நான் மழறு தேன்மொழி யார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடிநிற்க எம் குழறு பூவையொடுங் கிளியோடுங் குழகேலே”²¹

என்னும் பாடல் இடம் பெறுகிறது. இப்பாடலில், “உன் கைதவம் மண்ணும் விண் ணும் நன்கறியும்” என்னும் அடிக்கு மேலோட்டமான பொருள் ‘உன்னுடைய வஞ்சனை மண்ணவரும் விண்ணவரும் நன்கறிவர்’ என்பதேயாகும். கைதவம் என்னுஞ் சொல் ‘வஞ்சனை’ என்னும் பொருள் உடையது. ஆனால் கைதவம் என்பதினைக் கை + தவம் என்று பிரித்துப் பொருளுரைக்கவும் கவிஞர் இடமளித்துள்ளார். “பாரதத்திலே கையாலே சூரியனை மறைத்த விடயம், மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்” என்றும் “உன்னுடைய கைக்காக நான் செய்த தவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்” என்றும் பொருள் கொள்ளும் வாய்ப்புண்டு.

“வேரல்வேலி வேர்க்கோட் பலவின் சாரல்நாட.....”²²

என்று அமையும் குறுந்தொகைப் பாடலடிக்கு “வேரிலே பழம் பழுக்கும் பலா மரங்களை வேலியாகக்கொண்ட மலைநாடனே” என்று பொதுவான பொருள் கொள்ளும் வேளையிலே, “வேரிலே பழம் பழுக்கிற காட்சி உன்நாட்டிலே இயற்கையான நிகழ்ச்சியாத லால், பலாப்பழம் பருத்துச் சிறிய கொம்பினைத் தாங்காமல் விழுகின்ற காட்சி யனுபவம் உனக்கில்லை” என்னும் தொனிப்பொருளும் உள்ளடங்கியிருத்தலைக் காண லாம்.

3. 4. கருத்துப்பொருளைக் காட்சிப்பொருளாற் புலப்படுத்தல்

தான் கூறவந்த கருத்தினைக் கவிஞர்கள் மொழியின் மூலமாகச் சாதாரியமாகக் கூறிவிடுவார்கள். மொழியிலே உள்ள சொற்களிற் பல கருத்துப்பொருளுடையன; வேறு பல காட்சிப்பொருளைக் குறிப்பன். கருத்துப்பொருளைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் மூல மாக அப்பொருளை புலப்படுத்த முடியாது. ஆகவே அந்நிலையைத் தீர்த்து வைக்கக் காட்சிப்பொருளைக் குறிக்குஞ் சொற்களைக் கவிஞர் உபயோகிக்கின்றனர்.

யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தைய நுந்தைய மெம்முறைக் கேளிர்
நீயும் நானு மெவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல்நீர் பெய்தது போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே²³

என்பது குறுந்தொகையிலே ஒரு பர்டல். இரு “அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே” என்பது நாம் காட்சியிலே காணமுடியாத கருத்து வயப்பட்ட நிகழ்ச்சி. கவிஞர்

அதனைக் காட்சியிலே நாம் சாதாரணமாகக் காணக்கூடிய ஒன்றினை எடுத்துக்காட்டி அதனை எமக்கு விளக்குகிறார். செம்மையான மண்ணிலே மழைநீர் பெய்தால், அந்நீரும் மண்ணும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பிரிக்க முடியாதவாறு ஆகுங் காட்சி அன்புடை நெஞ்சங்கள் எப்படிக்கலந்தன என்பதை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“தூண்டிற் புழுவினைப்போல்—வெளியே
சுடர் விளக்கினைப் போல்
நீண்ட பொழுதாக—என்
நெஞ்சந் துடித்த தட”²⁴

என்பது பாரதியின் பாடல். காதலனைக் காணாத காதலியின் நெஞ்சம் நெடுநேரமாகத் துடித்ததாம். நெஞ்சம் துடிப்பதை நாம் காண முடியாது. ஆனால் தூண்டிலிலே அகப்பட்ட புழுத் துடிப்பதையும், விளக்கினை வெளியே கொண்டசெல்லக் காற்றினால் அதன் சுடர் துடிப்பதையும் நாம் கண்டிருக்கிறோம். இவற்றினைப் போலத்தான் நெஞ்சமும் துடிக்கும் என்று பாரதி எமக்குக் காட்டுகிறார்.

3. 5. இலக்கணக் கூறுகளின் செயல்மாற்றம்

மொழி சில குறிப்பிட்ட விதிகளுக்கமையவே ஒழுகுகின்றது. மொழிக்குரிய ஒலிச் சேர்க்கைகளும், அச்சேர்க்கைகளாற் பிறக்கும் சொற்களும், அச்சொற்கள் குறிக்கும் இலக்கணக்கூறுகளும் சில குறிப்பிட்ட மொழியியல் விதிகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றன. சாதாரணமாக எமது பேச்சில் இவ்விலக்கணக் கூறுகளின் ஒழுங்கு மாறுபடுவதில்லை. உதாரணமாக. தேன் என்னும் பெயர்ச்சொல்லினை நாம் எண்ணும் போது, அதனுடன் சேர்ந்து வரக்கூடிய வினைகளை இனிக்கின்றது, தின்பது போன்றனவற்றையே எண்ணுவோம். ஆடு, ஓடு, நட போன்ற வினைகளை நாம் அச்சொல்லுடன் சேர்த்துப் பேசுவதில்லை. ஆனால் பாரதியாரோ,

“அள்ளி யணைத்திடவே—என்முள்ளே
ஆடி வருந் தேனே”²⁵

என்கிறார். தேனை அள்ளியணைத்தல் எப்படி? அத்துடன் அத்தேன் ஆடி வருகின்றது. குழந்தையை அள்ளியணைக்கலாம்
குழந்தை ஆடிவரும்

என்னும் இரு வாக்கியங்களில் குழந்தை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பதிலாக கள்ளி, மயில் போன்ற சொற்களைப் புகுத்தினும், வாக்கிய இலக்கணமரபு மாறுபடாது. ஆனால் தேன் என்னுஞ் சொல் பதிலாக உபயோகிக்கப்படும்போது சொற்பொருளியற் குற்றம் இருப்பதாகவும், சொற்றொடரியற் குற்றம் இருப்பதாகவும் கூறப்படும். ஆனால் கவிஞரோ அவ்வாறு பிழைப்படுகின்றார் என்று கூறுவதற்கில்லை. அவர் குழந்தை என்னுஞ் சொல்லினையே அவ்விடத்தில் கருதுகின்றார். ஆனால், அக்குழந்தை தேன் போன்றது. குழந்தை என்னும் சொல்லினை தேன் என்னுஞ் சொல்லில் தோன்ற உருவாக அமைத்து விடுகிறார்.

4. முடிவுரை

இலக்கியத்துக்கும் மொழியியலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. ஆக்க விலக்கிய காரர் மொழியியல் அறிவு தேவையில்லையென்று கூறுவதும், மொழியியல் ஆய்வாளர் தனியே வெறும் மொழியை மாத்திரம் ஆய்வதன்றி இலக்கியத்துக்கும் அதற்குமுள்ள

தொடர்பினை அறியமுற்படாதிருப்பதும் வேண்டியதில்லை. ஆனால், எம்முடைய மொழியிலே, பண்டைய இலக்கியங்களைக் கற்றவரே இலக்கணகாரர் என்றும் போற்றப்படுகின்றனர். பண்டைய இலக்கியங்களுக்கு உரை கூறுவதும், ஆங்காங்கு வருஞ் சொற்கள் பெயர்ச்சொல்லா, வினைச்சொல்லா, ஆகுபெயரா என்று கூறுவது மொழியியலின்பாற்படாது. மொழியியல் என்பது மொழியின் தன்மைகளை அறிவியல் முறையிலே விளக்குவதாகும். மொழியினைப் பகுத்தாய்வதற்குப் பல நெறிகளுண்டு. துரதிர்ஷ்டவசமாக எங்கள் நாட்டுத் தமிழ்மொழி ஆசிரியர்களுக்கோ மாணவர்களுக்கோ மொழியியற் பயிற்சி இன்னும் அளிக்கப்படவில்லை. மொழியினைப் பகுத்தாயும் நெறிகளையும், மொழியை மனிதன் பேசக்கற்றுக்கொள்ளும் முறையினையும், மொழி எவ்வாறு கருத்துத்தொடர்புச் சாதனமாக அமைகின்றதென்பதனையும் அறிந்துகொண்டு, அம்மொழியிலான இலக்கியங்களை அணுகும்போது, இவ்வளவு காலமும் நாம் இலக்கியங்களிலே தரிசிக்காத சில தரிசனங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

1. கம்பர் கவிதைக்கோவை, பாலகாண்டம், (பதிப்பு) அ. சே. சுந்தரராஜன், சன்னாகம், 1950.
2. சபாபதி நாவலர், திராவிடப்பிரகாசிகை, கழகவெளியீடு (மறுபதிப்பு), 1960, பக். 32: "இலக்கணமாவது இலக்கியத்தன்மையை வரைந்து கொள்வதனோடு நியதமாய் நிற்பதொரு பண்பாதலால், அவை தம்மை வேறுபடுத்து இது முற்பட்டது இது பிற்பட்டது என்று பெரிதும் பேதம்பட அங்ஙனம் முற்பாடு கொள்ளுதல் ஏதமாம்," என்று கூறியிருத்தலை நோக்குக.
3. தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம் (தொல். எழுத்து.), பாயிரம், கணேசையர் பதிப்பு, திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம், 1952, பக். 1.
4. தொல். எழுத்து. சூத். 245, 246.
5. தொல். எழுத்து. சூத். 83.
6. புறநானூறு, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1951, செய்யுள் 235, பக்.76.
7. தொல். பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், கணேசையர் பதிப்பு, திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம், 1943, பக்.205
8. சரவணையூர் சுகந்தன். "தரவுகள்" அக்னி. 2. சரவணை மேற்கு, வேலணை பக்.8.
9. ஹம்ஸா, எஸ். ஐ. எம். "பலவீனம்" அக்னி. 2. பக். 15.
10. சோழன், "வழி", தமிழ்முது, செப்டெம்பர் 1975. சரவணை மேற்கு, வேலணை. பக். 8.
11. தொல். சொல்லதிகாரம், கணேசையர் பதிப்பு, திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம், சூத். 155
12. வரதபாக்கியான் "இனி ஒரு விதி செய்வோம்" குமரன், மே, 1974, பக்.13
13. மஹாகவி, கண்மணியாள் காதை, அன்னை வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், பக். 53.
14. பாரதி, 'கண்ணன் - என் சேவகன்', பாரதி நூல்கள், பாரதி பிரசுராலயம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை, 1919, பக். 46.
15. பாரதி, 'கண்ணன்-என் காதலன்', பக். 70.
16. பாரதி, 'கண்ணன்-என் ஆண்டான்', பக். 86.
17. பாரதி, 'கண்ணன்-என் காதலன்', பக். 69.
18. கம்பர் கவிதைக்கோவை. பக். 41
19. பாரதி, 'கண்ணம்மா-என் குழந்தை', பக். 61.
20. சங்க இலக்கியம், கலி. 51, சைவசித்தாந்த மகா சமாஜம். சென்னை. 1940, பக். 404.
21. நாலாயிரத்துத் திவ்வியப் பிரபந்தம். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி, 6 ம்பத்து. 2 ஆந் திருவாய்மொழி, பாடல் 5, B, இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ், திருமகள் விலாச அச்சகம், சென்னை, 1959.
22. சங்க இலக்கியம், குறுந்தொகை 18, பக். 419
23. சங்க இலக்கியம், குறுந்தொகை 40, பக். 650
24. பாரதி, 'கண்ணன்-என் காதலன்', பக். 64
25. பாரதி, 'கண்ணம்மா-என் குழந்தை', பக். 61

கலைப்படைப்புகள் பற்றிய

கருத்துரை

ஸுச்சரித கம்லத்

சில்களத்துறை
இலங்கைப்பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்

திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகளுக்கு ஒப்புமை காண விளையும் ஸ்டூவேர்ட் ஹம்ஸ்டர் பலவித கருத்துரைகளுக்கிடையில் வகை வேறுபாடு காண்கின்றார். 1 அவை பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன :

[1] வரலாறு சார்ந்த கருத்துரைகள்

வரலாற்றுசிரியன் 'தகவல்'களை ஒன்றுசேர்த்து, அவற்றினுள்ளார்ந்த மனப் பான்மைகளையும், நம்பிக்கைகளையும் சுட்டிக்காட்டுவதன்மூலம் அத் தகவல்களை நாம் விளங்கும் வண்ணம் செய்கின்றான். நாம் இத்தகைய கருத்துரையைச் சாதாரணமாக 'விளக்கம் என்று கூறினாலும் அது விஞ்ஞான ரீதியான விளக்கத்தைப் போலல்லாது 'மேகம் போன்ற சொற்கள் எதைக் குறிப்பன' (உதாரணமாக மழையையா, இடிமுழக்கத்தையா) என்று தீர்ப்பளிப்பதையே அதிகமாக ஒத்திருக்கின்றது. மாக்ஸீயவாதிகள் வரலாற்றுக்குக் கொடுக்கும் கருத்துரையோ விஞ்ஞானக் கொள்கை அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. வரலாற்றுசிரியனின் கருத்துரையானது 'வரம்பிகந்ததாகவோ' 'ஏறுமானுனதாகவோ' 'பொருத்தமற்றதாகவோ' 'சரியானதாகவோ' இருக்கலாம். ஆனால் அவன் கண்டுபிடிக்கும் 'உட்பொருளானது' இலக்கியத் திறனாய்வாளின் அறிய விரும்பும் உட்பொருளைப் போன்றதல்ல. இலக்கியத் திறனாய்வாளன் 'இயல்நிகழ்வான குறிகளிலோ' வலுவற்ற காரணகாரிய இயையுள்ள சார்புநிலைகளிலோ 'ஆர்வமுடையவன் அல்ல.

[2] உள்நோக்கங்களுக்கு அளிக்கப்படும் கருத்துரை

ஒருவனுடைய செய்கைகள் இதன்மூலம் விளக்கப்படுகின்றன. வரலாறு சார்ந்த கருத்துரையைப் போல இதுவும் 'கதையைத் தகவல்களாற் பூரணப்படுத்தும்' பாங்கைக் கொண்டுள்ளது. இதுவும் ஒருவகையான 'விளக்கமே'. இது 'வலிந்து பெறப்பட்டதாகவும்' இருக்கலாம். நாம் வழமையாக, கருத்துரை ஒன்றுதான் இருக்கலாம் என்று நம்பாவிட்டாலும், சரியாக உள்ள கருத்துரை ஒன்று உண்டு என்று திடமாக நம்புகின்றோம்.

[3] கனவுகளுக்கு வழங்கப்படும் உளநிலைப் படுப்பாய்வு சார்ந்த கருத்துரை

கனவுகளுக்கு உள்முகமான பொருள் உண்டென்று கருதப்படுகின்றது. இவற்றுக்குக் கருத்துரை வழங்குவது மரபுசார் மொழியியற் குறியீடுகளுக்கோ, இயற்கைக் குறியீடுகளுக்கோ கருத்துரை வழங்குவது போன்றதல்ல. உளநிலைப்

பகுப்பாய்வாளன் ஒரு மனிதனின் நடத்தைக்கும் கருத்துரை வழங்கலாம். இது, நாம் உண்மையாகச் செய்தது எது அல்லது நினைத்தது எது என்பதை நமக்குக் காட்டுதற்கு வழங்கும் விளக்கத்தை ஒத்ததாகும்.

[4] மெய்யியல் நூல் பற்றிய கருத்துரைகள்

இவ்வித கருத்துரையை விளக்கம் என்று கூறுவதைவிட, மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறுவதே மிகப் பொருத்தமானதாகும். எனினும் எல்லா மொழிபெயர்ப்புப் பிரச்சினைகள் தீர்ந்த பின்பும், அதாவது குறிப்பிட்ட பகுதிகள் அனைத்தினதும் பொருள் தெளிவாக்கப்பட்ட பின்பும், கருத்துரைப்பதில் பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து நிலவலாம். சில வேளைகளில் இவ்விரண்டு பிரச்சினைகளுமே ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டுள்ளன. கருத்துரையானது ஒரு படைப்புக்கு அல்லது அப்படைப்பின் ஒரு பகுதிக்கு வழங்கக் கூடியதொன்றாகும். கருத்துரை வழங்கும் பொழுது படைப்பின் உள்முகமான பொருளை அறியுமுகமாக அதை நுட்பமாக வாசிக்க வேண்டியிருக்கும். மேலும், ஒரு கருத்துரையானது ஒரு தத்துவ ஞானியின் படைப்பொன்றில் உள்ள ஒரு பகுதியை மட்டும் விளக்குவதை விட அத்தத்துவ ஞானியையே விளக்குவதாக அமையலாம். இச்சமயத்தில் இத்தத்துவ ஞானியின் கோட்பாடுகளுட் சில புறக்கணிக்கப்படுவதுடன் அவராற் பிரதானமாக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்ட வேறுசில கோட்பாடுகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன என்று அறியப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமாகக் கருத்துரை வழங்க முற்படுபவர் நூல் ஆசிரியருடன் தன்னை ஒன்றுபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

[5] அசரீரிகளுக்கு வழங்கப்படும் கருத்துரைகள்

அசரீரிகளின் உள்ளடக்கத்திற்கும் அவற்றின் உண்மையான பொருளுக்கு மிடையில் வெளிப்படையான முரண்பாடு இருப்பதினால் அவற்றிற்கு ஒரு கருத்துரை அத்தியாவசியமாகின்றது. சோதிடர்களே சுயமாகக் கருத்துரை வழங்குவதில்லை. குறியீடுகளுக்குப் பொருள் கூறும் இவர்கள் பொருள்கராதியின் துணையுடன் சாதகங்களை வாசிக்கின்றார்கள். அதாவது, அவர்களாற் சில விதிகளுக்கமைந்தே கருத்துரை வழங்கக் கூடியதாகவுள்ளது. ஆனால் கவின்கலைத் திறமையில் கருத்துரையாளர் விதிகளாற் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு வழிநடத்தப்படுவதில்லை. திறமையாளர் ஒரு படைப்பை மொழி பெயர்ப்பதுமில்லை; அப்படைப்புக்கு உள்முகப் பெர்ருளொன்று உண்டென்று அவன் ஊகிப்பதுமில்லை. அவன் அவ்விதம் செய்வானாகில் ஓர் இலக்கியக் கொள்கையை உருவகமாகக் கொண்டிருப்பான். எனினும் உலகரீதியான இலக்கியத் திறமையானது சில சமயங்களில் மிகவும் விளக்கமுடையதாகவும் இருந்திருக்கின்றது.

[6] கலைஞர்கள் வழங்கும் கருத்துரை

கலைஞர்களின் கருத்துரையும், கலைப்பாணியும் ஒரேவகை முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வகைக் கருத்துரைகளுட் சில, படைப்புகளைச் சார்ந்தனவாதலால் அவை பொருத்தமற்றவையாகக் கருதப்படுகின்றன. சில படைப்புகளோ பல்வேறு விதமான கருத்துரைகளைத் தூண்டும் இயல்புடையன. இவற்றுள் ஒன்றை நாம் சிறந்ததாக ஏற்பினும் அதையே அறுதியானதாகக் கொள்வதுமில்லை.

கனவுகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் உளநிலைப் பகுப்பாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகளும் ஒரு நடிசுலோ, இசைக் கலைஞராலோ வழங்கப்படும் கருத்துரைகளுமே திறமையு சார்ந்த கருத்துரைகளுக்குச் சிறந்த ஒப்புமைகளாக விளங்குகின்றன

என்று ஹம்ஷயர் கருதுகின்றார். அத்துடன் இவர் நானாவிதமான திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகள் யாவும், இவை இரண்டினுள் ஏதாவது ஒன்றையே அதிகமாகச் சார்ந்துள்ளன என்றும் வலியுறுத்துகின்றார்.

கலைப்படைப்புகளுக்கும் கனவுகளுக்குமிடையே ஒப்புமை உண்டு. கனவுகளுக்கு விளக்கம் வழங்குபவன் வெளிப்படையாகக் காணமுடியாத பொருளைத் தேடுகின்றானெனினும், கனவு கண்டவர் அக்கனவின் பொருளை ஒரு அமைதி குழம்பிய தெளிவற்ற முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்று அவன் கருதுவதால், அப் பொருளைக் கண்டுபிடிக்குமிடத்து, அதைக் கனவு கண்டவரின் பொறுப்பாகவே விட்டுவிடுகிறான். கலைப்படைப்புகளும் அமைதி குலையச் செய்யும் ஒரு விவரிக்க முடியாத சக்தியை உள்ளடக்கியுள்ளன. அவற்றுட் பல வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்படாத, அடையமுடியாத, இலட்சிய வாழ்க்கை வடிவங்களை அடையும் அவாவை வெளிப்படுத்துவதில் கனவுகளை ஒத்திருக்கின்றன. மேலும் கலைப்படைப்புகளுக்கு பலவித கருத்துரைகளை வழங்க இயலுமாதலால் கனவுகளுக்கு வழங்கப்படும் கருத்துரைகளைப் போல கலைப்படைப்புகளுக்கு வழங்கப்படும் கருத்துரைகள், உறுதியானவை என்று கொள்ள முடியாது.

நடிகரெருவன் நடக்கும்போது நாடக வசனத்தை மாற்றாமல் அப்படியே பேசவேண்டியிருந்தாலும் பல்வேறு விதமான அசையமுத்தத்தைக் கண்டு பிடிப்பதன்மூலம் மறைந்திருக்கும் உட்பொருளை வெளிப்படுத்த முடியும். அதேபோல் ஒரு திறனாய்வாளனும் ஒரு கலைப் படைப்பின் அழகியற் தன்மையை வெளிப்படுத்துமிடத்து சரிநுட்பமாக இருக்க வேண்டியுள்ளதெனினும், வெவ்வேறு இடங்களிற்கு அழுத்தமளிப்பதன்மூலம் அதன் இயல்பை எப்படியோ வெளிப்படுத்திவிடுகின்றான். மேற்கூறிய பகுப்பாய்விலிருந்து பின்வரும் முடிவுகளை ஹம்ஷயர் கொள்கின்றார்.

(1) சில சமயங்களிற் திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரையானது ஒரு வலுவற்ற விளக்கமாகவும் சில சமயங்களில் அவ்விதம் அல்லாமலும் இருக்கின்றது.

(2) வழமையாகக் கருத்துரையானது பொருளுடன் தொடர்பு கொண்டதாகவுள்ள தெளிவும் கருத்துரையானது பிரதானமாகப் பொருளுடன்தான் தொடர்பு கொண்டுள்ளது என்று கூறுமிடத்துப் "பொருள்" என்ற சொல்லின் உபயோகத்தை விரிவடையச் செய்கின்றோம்.

(3) திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரையானது எப்போதும் சரியானதையே நாடி நிற்கின்றதெனக் கூறமுடியாது. சில கருத்துரைகள் செயற்பட முடியாதனவாகவும் வலிந்து பெறப்பட்டனவாகவும் பொருத்தமற்றனவாகவும் உள்ளன. ஆனால் நாம் ஒரு கருத்துரை சரியானதாக அல்லது உண்மையானதாக உள்ளது என்று கூறுவதைவிட அது தெளிவானதாகவும், நம்பத்தகுந்ததாகவும் நற்பண்பு வாய்ந்ததாகவும் கவையானதாகவும் உள்ளது என்று கூறும்பொழுது அதைப் புகழ்கின்றோம். ஒரு கலைப் படைப்பைப்பற்றி பல்வேறு கருத்துரைகள் வழங்குவது மிகச் சாதாரணமான விடயம். சில கலைப்படைப்புகளுக்கு அல்லது சில வகைகளைச் சார்ந்த கலைப் படைப்புகளுக்கு சங்கீதத்திற்கு அல்லது கனவுகளுக்கு தேவைப்படுவது போல் கருத்துரைகள் தேவைப்படாவிட்டாலுங்கூட, இவற்றைக் கவனமாகவும் நுட்பமாகவும் வாசித்தல் அவசியமாகின்றது. திறனாய்வாளர்களுள் ஒரு வகையினர் இவற்றிற்கு கருத்துரை வழங்குவதிலே ஈடுபடாமறுக்கின்றனர்.

ஹம்ஷயர் திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரையின் இயல்புபற்றிக் கொண்ட முடிவுகளைப் பற்றிய என் கருத்துகளை சுற்று விரிவாகக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஓர் உளநிலைப் பகுப்பாய்வாளன் கனவைப்பற்றி வழங்கும் கருத்துரைக்கும் ஒரு திறனாய்வாளன் கலைப்படைப்பொன்றைப்பற்றி வழங்கும் கருத்துகளுக்குமிடையில் வேறுபாடு உண்டு என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டும். கனவு கண்டவன் அக்கனவைப்பற்றி பகுப்பாய்வாளன் கொடுக்கும் கருத்துரையை உண்மையாக ஏற்றுக் கொள்கின்றான் என்பதிலேயே அக் கருத்துரையின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. கனவு கண்டவனுக்கு குறி தவறிய பிழையான கருத்துரையை உடனே இனங் கண்டுகொள்ள முடியும். கனவு கண்டவனை நம்ப வைக்கும் கருத்துரையைக் கண்டு பிடிப்பது உளநிலைப் பகுப்பாய்வாளனின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். இதை விட, தெளிவான ஒரு கருத்துரையை அதாவது கனவு கண்டவனுக்கு தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ள உதவும் கருத்துரையைக் கண்டு பிடிப்பதே உளநிலைப் பகுப்பாய்வாளனின் முக்கிய நோக்கென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிய கருத்துரைகளோ அவை நூலாசிரியனால் ஏற்கப் படுகின்றனவா என்பதில் தங்கியிருப்பதில்லையென்றாலும் நூலாசிரியன் திறனாய்வாளனின் முடிவுகள் தன்னூலைப்பற்றிய உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று கருதுவானாகில் அது திறனாய்வாளனுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும் என்று ஹம்ஷயர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். எனினும் ஒரு கருத்துரை நூலாசிரியனொருவனுக்கு சுவையற்றதாகவோ அதில் அவன் ஈடுபட முடியாததாகவோ இருப்பதனால் மட்டும் பயனற்றதாகிவிடாது. திறனாய்வாளனது பல்வேறு கருத்துரைகளும் ஒரு கலைப்படைப்பிற்கு அவன் வழங்கக்கூடிய எல்லாக் கருத்துரைகளினதும் வளர்ச்சியையே சார்ந்துள்ளன. நூலாசிரியனின் குறிப்பிட்ட மனநிலை கருத்துரைக்கு வரம்பமைத்தாலும் அதையே அடிப்படையாகக்கொண்டு சில கருத்துரைகளைத்தான் விலக்க முடியும். உளநிலைப் பகுப்பாய்வாளனோ ஒரு கனவுக்கு வழங்கக்கூடிய எல்லா கருத்துரைகளிலும் கவனம் செலுத்தாமல் அந்தக் கனவின் மூலநிலையை அடைய அவனுக்கு உதவும் கருத்துரைகளில் மட்டும் கவனம் செலுத்துகின்றான்.

உள்முகமான பொருளைக் கண்டு பிடிக்கும் சில கருத்துரைகள்மூலம் முழுக் கலைப் படைப்பையுமே விளக்கக் கூடியதாகவுள்ளது என்று கொள்ளப்படுகின்றது. சுவர்க்க நீக்கத்தைப்பற்றி (Paradise Lost) பிளேக்கின் (Blake) கருத்துரையும் வியோனூடாவின் கன்னியும் பரி. அன்னம்மாநாம் (Virgin and St. Anne) பற்றிய (Freud) பிராய்ட் இன் கருத்துரையும் ஹம்லட்டைப் (Hamlet) பற்றிய ஜோன்ஸின் (Jones) கருத்துரையும் உதாரணங்களாக எடுத்துக் காட்டலாம். முதல் நோக்கில் இவ்விளக்கங்கள் எவ்விதம் அக்கலைப்படைப்பை எமக்கு கார்ட்டுகின்றனவோ அவற்றிலிருந்து அவை குறிப்பிடும் கலைப் படைப்புகள் பெரிதும் வித்தியாசமானவை என்று எமக்கு தென்படுகின்றன. இக்கருத்துரைகள் உளநிலைப் பகுப்பாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகளை ஒத்திருப்பதிலேயே இவற்றைத் திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகளின் வாய்பாடுகளாகக் கொள்ள முடியாதுள்ளது. மேலும், திறனாய்வு நோக்குடன் பார்க்குமிடத்து, இவ்விதக் கருத்துரைகளின் முறைமை நிலையும் பிரச்சினைக் குரியதே. எப்படியோ நாம் இக் கருத்துரைகளை ஒரு தனி வகையினைச் சார்ந்தவையாகவும், மேற்கூறிய காரணங்களால் அதிகம் தேவைப்படாதவையாகவும் கருதுகின்றோம். கனவுகளைப்பற்றிய கருத்துரைகளை இலக்கியக் கருத்துரைகளுக்கு மாதிரியாகக் கொள்ளுதலின் பயனைப்பற்றி நான் ஐயமுடையவகை இருக்கின்றேன். திறனாய்வாளர்கள் சில சமயங்களிற் கலைப்படைப்பொன்றிற்குக் கருத்துரை வழங்கும்போது உளநிலைப் பகுப்பாய்வாளன் எவ்விதம் ஒரு கனவிற்குக் கருத்துரை வழங்குகின்றானோ அவ்விதம் வழங்குகின்றார்கள். இவ்வகையான மாதிரி அடிப்படையில் இலக்கியக் கருத்துரையை நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியுமென்று நான் எண்ணவில்லை.

நாம் அதை ஹம்ஷயரின் மற்றைய மாதிரி அடிப்படையிலும் விளங்கிக் கொள்ளலாம் என்றும் நான் நம்பவில்லை. ஒரு வயலின் வித்துவான் அல்லது இசைக்குழுத் தலைவன் சங்கீதப் படைப்பிற்குக் கருத்துரை வழங்குகின்றான் என்று நாம் சாதாரணமாகக் குறிப்பிட்டாலும், இவ்வாறு செய்ய அவனுக்கு அப்படைப்பு பற்றி ஒரு கருத்தடிப்படையான அறிவு அவசியமில்லை. இந்த அம்சத்தில் இவனுடைய கருத்துரையானது இலக்கியக் கருத்துரையினின்றும் பெருமளவு வேறுபடுகின்றது. இசைக்குழுத் தலைவன் சங்கீதத்தின் உணர்ச்சிசார், அழகியற் தன்மைகளை, சில அம்சங்களை விளக்கியும் சில அம்சங்களுக்கு அழுத்தமளிப்பதன் மூலமும் வெளிக்கொண்டு வருகின்றான். ஒரு நாடகமும் இதேமுறையில் அதாவது நாம் நாடகத்தை வாசிக்கும்போது அதற்குக் கொடுக்காத ஆனால் அந்நாடகத்தில் பொதிந்துள்ள சில விளக்கங்களை வெளிக்கொண்டு வரும் முறையில் தன் பாத்திரத்திற்கு கருத்துரை வழங்கலாம் என்று ஹம்ஷயர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். ஆனால் ஒரு நாடகத்தின் கருத்துரை நடிக்கவேண்டிய தயாரிப்பாளனிலேயே தங்கியுள்ளது. ஒரு தயாரிப்பாளனுக்கு இசைக்குழுத் தலைவனைப் போலல்லாது நாடகத்தைப் பற்றி கருத்தடிப்படையான அறிவு அவசியமாகும் — சுருக்கமாகக் கூறின் இவனுடைய கருத்துரையும் திறனாய்வாளனின் கருத்துரையை ஒத்திருக்கின்றது. இதனால் எங்களால் ஒரு தயாரிப்பாளர் வழங்கும் கருத்துரையை மாண்புமிகு கொண்டு திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரையின் இயல்பை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. நடிக்காளோ பொதுவாகத் தயாரிப்பாளரின் கருத்துரையால் நிலை நிறுத்தப்பட்ட வரம்புகளுக்கமைந்தே தங்கள் கருத்துரையை வழங்க வேண்டியுள்ளது. எனினும் ஒரு நாடகத்தைப்பற்றி வழங்கும் கருத்துரையானது ஒரு பெரும் நடிகனால் ஏற்கப்படும் பாத்திரத்தைப்பற்றி வழங்கும் கருத்துரையாக இருக்குமிடத்து நடைமுறையில் அந்நடிகனை தயாரிப்பாளனுமாகின்றான். இச்சந்தர்ப்பங்களில் தயாரிப்பாளன் நடிகனால் தரப்பட்ட கருத்துரைக்கியைந்து நாடகத்தைத் தயாரிப்பான். ஒலிவியர் ஹம்ஸ்டீன் பாத்திரத்திற்கு வழங்கிய கருத்துரை இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாக விளங்குகின்றது.

ஹம்ஷயரின் இரண்டு ஒப்புமை மாதிரிகளும் கருத்துரையின் இரு துருவங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஒரு கலைப்படைப்பைப்பற்றிய எங்கள் விளக்கத்தை முற்றிலும் மாற்றச் செய்யும் ஓர் உள்முகப் பொருளைக் காட்டும் கருத்துரையாக ஒன்று அமைகின்றது. இவ்விதக் கருத்துரை அறிவியல் ரீதியாகவும் முற்றிலும் ஐயத்துக்கிடமின்றியும் அமைந்துள்ளது. மற்றையது, ஒரு கலைப்படைப்பின் குறுகிய பண்புகளை வெளிப்படுத்தும் ஒரு நடிகனின் உள்ளார்ந்த புறத்தூண்டுதலற்ற கருத்துரையாகக் காணப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்விரு வகைக் கருத்துரைகளையும் வாய்பாடுகளாகக் கொள்ள முடியாது. இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டது கருத்துரைப் பண்புகளை அவ்வளவாகக் கொண்டதாயில்லாமலும் முதற் கூறப்பட்டது கருத்துரைப் பண்புகளை சற்று மேலதிகமாகவும் கொண்டுள்ளது.

திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரையானது கனவு பற்றிய கருத்துரையையோ நடிகனின் கருத்துரையையோ விட வரலாற்று ரீதியான விளக்கத்தையே அதிகம் ஒத்திருக்கின்றது. ஒரு திறனாய்வாளன் கொடுக்கும் விளக்கமானது (உதாரணமாக ஹம்ஸ்டீன் என்ன நடைபெறுகின்றது என்பதன் விளக்கம்) வரலாற்றுசிரியன் சிக்கலான ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சிக்கு கொடுக்கும் விளக்கத்தைப் போன்றது. திறனாய்வாளன் கலைப்படைப்பின் உள்நோக்கங்களைத் தேடுவதன் மூலமும், கற்பனையில் அல்லது யதார்த்தமாக உருவாகிய பாத்திரங்களின் குணங்களையும் விருப்பங்களையும் தெளிவுடன் விளக்க எவ்வாறு ஒரு செயற்பாடு தொழிற்படுகின்றது என்

பதைக் காணமுயலுவதன் மூலமும் இதைச் செய்யக் கூடியதாயுள்ளது. வரலாற்றாசிரியன் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியின் சமய நம்பிக்கைகள், அறநோக்குகள், மனிதனைப்பற்றிய கருத்துகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுவதன்மூலம் ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியை நாம் விளங்கக் கூடியதாகச் செய்கின்றோம். ஒரு நாடகம் புராதன கிரேக்க நாடகமாகவோ முதலாவது எலிசபெத் காலத்தைச் சேர்ந்த நாடகமாகவோ அமையினும், இதே விதிமுறைதான் கையாளப்படவேண்டும். இத்தகைய கருத்துரையானது வரலாற்று ரீதியாக அமையும் அதே வேளையில் திறமையு சார்ந்தும் காணப்படுகின்றது. ஆனால் ஒரு திறமையாளனோ அக்காலத்தைச் சார்ந்த நாடக மரபுகளையும் நாடகப் பாணிகளையும் குறிப்பிடலாம். இலக்கிய உருக்களும் முக்கியம் வாய்ந்தவையேயாகும். நாடகமொன்றினை நாம் நன்கு விளங்கிக்கொள்ள அக்காலக் கவிதை, உரைநடைபற்றிய அறிவும் எமக்கு நன்கு உதவலாம். இத்தகைய சீர்நோக்குகள் நாடகத்தை முழுமையாக நோக்கிக் கருத்துரை வழங்குவதற்கு வழிகோலலாம். இம்முறையிலே ஹம்லட் நாடகம் ஒரு "பழிவாங்கு நாடகம்" (Revenge Tragedy) எனக் கருத்துரை வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. இ. இ. ஸ்டொல் (E. E. Stoll) என்பார் அதற்கு எலிசபெத் கால, சோக நாடகப் பொதுப் பண்பான சம்பவக் கோர்வைகளின் உணர்ச்சி அழுத்தம்" (Episodic intensification) என்ற கொள்கைக்கேற்பக் கருத்துரை வழங்கியுள்ளார். இம்மாதிரியான கருத்துரைகள் கனவுபற்றிய கருத்துரைகள் போலன்றி, ஒரு நாடகத்தை 'நாம் பார்க்கும் நோக்கை' முற்றிலும் மாற்றக் கூடியதாயுள்ளன.

மேற்கூறப்பட்ட கருத்துரைகள் அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியின் பயனாகப் பெறப்படுவன. சில சமயங்களில் ஒரு காலப்பகுதியின் கருத்துரைகள், மனப்போக்கு, இலக்கியம் பற்றிய அவர்கள் அறிவு ஆகியன குறிப்பிட்ட ஒரு நாடகத்தைப் புதிய நோக்கோடு பார்க்க அவர்களுக்கு உதவுகின்றன எனலாம். பெரும்பாலும் அத்தகைய நாடகம் ஏதாவதொரு பிரச்சினையை முன் வைப்பதாக அமைவதுண்டு. ஹம்லட் நாடகம் ஒரு பொருளுள்ள கதையமைப்பு அற்றதாகவுள்ளது. அத்துடன் இந்நாடகத்தில் கதாநாயகனின் பாத்திரத்தை எங்களால் விளங்க முடியாதிருப்பதுடன் அவனுடைய நடத்தைக்கான காரணங்களையும் திடமாகக் கூறமுடியாத நிலையில் இருக்கின்றோம். இந்த நாடகத்தில் விளக்கப்பட வேண்டிய வேறு பல விநோதமான அம்சங்களும் உண்டு. உதாரணமாக, ஹம்லட்டுக்கும் ஒபிலியாவிற்கும் உள்ள தொடர்பு, பொதுவாக ஒலிபியாவின் பாத்திரப் படைப்பு என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். கருத்துரைக்கும், மதிப்பீட்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பினும் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிற் கருத்துரையானது மதிப்பீட்டிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட பண்புடையதாகவே உள்ளது. அறிஞர்கள் ஒரு கலைப்படைப்பை விளங்கிக் கொள்ள உதவும் புதிய பொருத்தமான வழிகளை முதலில் கண்டு பிடிக்கின்றனர். அப்படிக்கண்டு பிடித்திருப்பின் வழமையாக நாம் வைத்திருந்த மதிப்பீட்டை எவ்விதம் இவற்றின்மூலம் அவை மாற்றுகின்றன என்று நாம் வினாத்தொடுக்க முடியும். ஹம்லட் நாடகத்திலுள்ள சிக்கல்களைத் தீர்க்க ஸ்டொல் (Stoll) செய்த முயற்சியானது அக்கலைப்படைப்பின் மதிப்பைக் குறைப்பதாகவே உள்ளது. இக்காரணத்தினால்தான் இவருடைய கருத்துரை பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. எனினும் அந்த நாடகத்தில் எங்களைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தும் பல விடயங்களுக்கு விளக்கங் கொடுக்கப்படுவதால் இதுவும் ஒருவித கருத்துரைதான் என்பதை எவரும் மறுப்பதில்லை.

ஒரு நூலாசிரியரின் படைப்புக்கள்பற்றிய மதிப்பீடு மாறுவதினால் புதிய கருத்துரைகள் தோன்றுகின்றன. ஒரு புதிய நடை தோன்றும் பொழுது இந்நடையின் முன்னோடிகளான நூலாசிரியர்களும், இன்னடையின் சாயலுடைய நடையைக்

கொண்டிருந்த முன்னைய நூலாசிரியர்களும் திறனாய்வாளர்களால் மறு மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட பின்பே அவர்களுடைய படைப்புக்களுக்குப் புதிய கருத்துரைகள் வழங்கப்படுகின்றன. பண்முறையற்ற சங்கீதத்தின் வெற்றி கஸ்டவ் மாலரைப் (Gustav Mahler) பற்றிய புதிய கருத்துரைக்கு வழி கோலியது. செஸானேயினதும் (Cezanne) கனவடிவ நவீற்சியினதும் (Cubism) வெற்றி, பியரே டெல்லா பிரான்ஸெஸ்கா (Piero della Francesca) பாஓலா உக்கேலோ (Pa la Uccello) போன்ற ஓவியர்களையும் பற்றிப் புதிய கருத்துரைகள் தோன்ற ஏதுவாயின. அருவ ஓவியப் பாணி (Abstract art) டேனர் (Turner) என்பாரைப்பற்றிய திறனாய்வு நோக்குகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. இக்கலைஞர்களின் நோக்கங்களையும், சாதனைகளையும் பற்றிப் புதிய விளக்கத்தை மக்கள் பெற்றனர். இச்சந்தர்ப்பங்களில் புதிய கருத்துரைக்கும் மறுமதிப்பீட்டிற்கும் இடையில் வகைவேறுபாடு காண்பது கடினமாகவுள்ளது. புதிய கருத்துரையானது ஆரம்பத்தில் வெளிப்படையாகத் தென்படாவிட்டாலும் மறு மதிப்பீடே முதல் எழுந்ததெனக்கொள்ளப்பட்டால் அதுவே புதிய கருத்துரைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கலைப்படைப்புக்களை புதிய நோக்குடன் அணுகாமல் மக்கள் தங்களுடைய மதிப்பீடுகளை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. இச்சந்தர்ப்பங்களில் நாம் முன்பு அப்படைப்பை நோக்கிய முறையினைக் கருத்துரையாகக் கருத முடியாத நிலையில் இருப்பதால், அக்கலைஞனைப்பற்றி மறு கருத்துரை யொன்றை வழங்கியுள்ளோம் என்பதைவிட, அவனை இன்று முன்னேவிட நன்றாக விளங்கியுள்ளோம் என்றே எண்ணுகின்றோம். முன்பு நாம் அக்கலைப்படைப்பை நோக்கிய முறையினைக் கருத்துரையென்று கூறுவதைவிட வெறும் தப்பெண்ணமென்றும், பாரபட்சமுள்ள திறனாய்வுப் பார்வையின்மையென்றும் கூறுவதுதான் சாலப் பொருந்தும். எனினும் நாம் இப்படைப்புகள் பற்றியோ கலைஞர்கள் பற்றியோ குறிப்பிட்ட முறையில் கருத்துரை வழங்குகின்றோம் என்பது உண்மையாகும். இத்தகைய கருத்துரைகள் ஆரம்பத்தில் நடிகர்களின் கருத்துரைகளை ஒத்திருந்தாலும் அவற்றின் அம்சங்கள் தெளிவாக்கப்பட்டு கலைஞரின் நோக்கங்களுடனும், நெறிகளுடனும் பொதுவானவையும், கொள்கை ரீதியானவையுமான அம்சங்களுடனும் (உ-ம். சங்கீத அல்லது ஓவிய வளர்ச்சி பற்றிய கருத்துக்களுடன்) தொடர்பு, படுத்தப்படும் பொழுது அவை திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகளாகின்றன.

ஓர் இலக்கிய காலப் பகுதியை வரலாற்று ரீதியாக நோக்குமிடத்து எழும் கருத்துரையும், குறிப்பிட்ட ஒரு கலைப்படைப்பில் அல்லது படைப்புக் கோர்வையில் (உதாரணமாக ஷேக்ஸ்பியரின் "பிரச்சினை" நாடகங்கள் (Problem Plays) உள்ள சிக்கல்களை விளக்கும் முயற்சியின் பயனாக எழுவதும், மதிப்பீட்டு நோக்குகளின் மாற்றத்தைப் பின்பற்றி எழுவதும் ஆகிய மூன்று வகைக் கருத்துரைகளும் திறனாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகளின் பிரதான உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம் என்று நான் நம்புகின்றேன். இவற்றுள் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டது, நாடகத்துடன் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் பாத்திரங்களின் செயல்களையும், நோக்கங்களையும் அடிக்கடி விளக்கவேண்டியுள்ளது. இதனால் மனிதனின் செயற்பாட்டினை விளக்குவதையே இது பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றது. ஆனாலும் நாடகத்தில் உண்மை வாழ்வின் மாந்தர்களுையன்றிக் கற்பனை மாந்தர்களுையே காணக்கூடியதாயிருப்பதால் இக்கருத்துரை மனிதச் செயற்பாட்டினை நுட்பமாக விளக்குவதாக அமைந்ததென்று கூறமுடியாது. எனினும் நாடகமானது மனிதர்களையும் அவர்களுடைய செயல்களையும் பிரதிபலிப்பதால் விளக்கத்தை ஒத்திருக்கின்றது. பொதுவாக நோக்கின், அது பெரும்பாலும் பிரச்சினை தீர்ப்பது போன்றது (உ-ம் மெய்யிய

லிற் பிரச்சினை தீர்ப்பது போல). நாம் விளங்க முடியாத அல்லது ஒரு படைப்பில் பிழையென்று நாம் கருதக்கூடிய ஒன்றை எதிர் நோக்கும் பொழுது நாம் அதை உண்மையாக ஒரு குற்றமென்றே ஓர் ஆசிரியரின் மற்றைய படைப்புகளில் இருந்து அவரைப்பற்றி நாம் கொண்ட அபிப்பிராயத்திற்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் ஒன்றென்றே திடமாக ஏற்க முடியாத நிலையில் இருக்கின்றோம். ஏனெனில் அப்பிழை எங்களுடையதா அல்லது ஆசிரியருடையதா என்ற ஐயப்பாடு இன்னும் நிலைத்திருக்கின்றது. பிழையென்று அல்லது பங்கமென்று நாம் கருதியது உண்மையாகப் பிழைதான் என்று தீர்மானிக்கும் முகமாக அப்படைப்பை வரலாற்றுப் பின்னணியில் நோக்கித் தெளிவான விளக்கத்தைப் பெற முனைகின்றோம். நாடகத்திற்குக் கருத்துரை கூறுதல் இப்பிரச்சினையினைத் தீர்ப்பதையும், பாத்திரங்களின் நடத்தைபற்றிய விளக்கத்தையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. முதல் வகைக் கருத்துரையானது இரண்டாவது வகைக் கருத்துரையாற் செயற்படுத்தப்படாவிடில் அது ஒரு படைப்புப்பற்றிய குறிப்பிட்ட அறிவை நாம் பெற்றதானால் ஏற்படும் புதிய நோக்காகவே அமையும். மூன்றாவதுவகைக் கருத்துரையானது பொது அழகியற் தீர்ப்புக்களுக்கு விளக்கமான காரணங்களை வழங்குவது போன்றமைவதாகும். எல்லாக் கருத்துரைகளும் படைப்பொன்றினைச் சீர்தூக்கி நோக்கும் ஒரு புதிய வழி எனக் கூறலாம். முதல்வகைக் கருத்துரையில் எங்கள் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முகமாகக் கலைப்படைப்பை அணுக ஒரு புதிய நோக்கைப் பெறவேண்டியுள்ளது. இரண்டாவது வகைக் கருத்துரையில் புது அறிவுடன் ஒரு புது நோக்கையும் பெறுகின்றோம். அதன் பின் அது கலைப்படைப்பைப்பற்றிய எங்கள் மதிப்பீட்டில் என்ன மாற்றத்தை எண்ணுகிறது என்று வினாவுகின்றோம் மூன்றாவது வகைக் கருத்துரையில் கலைப்படைப்பை நாம் வேறுவிதமாக மதிப்பிடுகின்றோம் என்பதை முதற்கண் உணர்கின்றோம்: அப்புது கருத்துரைக்கு, அடிப்படையாக அமையக்கூடிய நோக்கைப் பின்னர் நாம் ஏற்படுத்த வேண்டியுள்ளது.

வேறு வகைப்பட்ட கருத்துரைகளும் உண்டு. புராணக் கதைசார் கருத்துரையானது விளக்கரீதியாக அமைவதாகும். உதாரணமாக, நாடகத்தில் இடம் பெறும் காட்சியொன்று, நாம் காரணங் கண்டுபிடிக்க முடியாத, அமைதியைக் குழப்பும் கிளர்ச்சியுணர்வைக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது என வைத்துக் கொள்ளுவோம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அக்காட்சியானது புரோமித்தியஸ் (Prometheus) பெர்ஸிபனி (Persephone) அடோனிஸ் (Adonis) என்னும் புராணக் கதைகளை மறைமுகமாக உருவமாக வெளிப்படுத்துகின்றது எனத் திறனாய்வாளன் சுட்டிக் காட்டலாம். சேக்ஸ்பியரின் 'மாரிகாலக் கதை' (Winter's Tale) என்னும் நாடகத்தில் இடம் பெறும் மலர்க்காட்சி (Flower Scene) இதற்கு உதாரணமாக விளங்குகின்றது. அக்காட்சி எங்களை ஏன் இவ்வளவு ஆழமாகவும், உணரமுடியாத முறையிலும், பாதித்தது என்பதை விளங்கத் திறனாய்வாளன் சுட்டிக் காட்டும் விளக்கம் உதவுகின்றது. இந்த விளக்கம் முழுமையானதல்ல, ஏனெனில் இப்புராணக் கதைகள் எங்களை ஏன் அமைதி குலையச் செய்கின்றன என்று தொடர்ந்து நாங்கள் வினாவலாம். எனினும் இத்தகைய அமைதி குலையச் செய்யும் பண்பை ஒரு பொதுவான புராணக் கதையுடன் தொடர்பு படுத்துவதினால் இதை ஒரு விளக்கமாகவும் கொள்ளலாம். நூலாசிரியன் வேண்டுமென்றே இப்புராணக் கதைகளை தன்படைப்பில் புகுத்தியுள்ளான் எனத் திறனாய்வாளனால் குறிப்பிடப்படாத விடத்து அமைதி குலைக்கும் பண்பு காணப்படாத காட்சிகளிலும், பகுதிகளிலும் பொதிந்துள்ள புராணக்கதைகளைக் கண்டு பிடிப்பதால் ஒருவித பயனும் இல்லை. அவ்வாறு செய்யும் இடத்து அவன் முயற்சிகளால் கலைப்படைப்பு சிறப்பிக்கப்பட

வில்லை என்றே முடிவு கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஒரு கலைப்படைப்பில் தூண்டும் உணர்வற்ற பழைய புராணக் கதைகளைச் சேர்த்தல், பயனளிக்கும் முயற்சியெனக் கொள்ள முடியாது.

உளநிலைப் பகுப்பாய்வு சார்ந்த கருத்துரைகள் பயனுள்ளவையாக அமையலாம். அவை முழுமையானவையோ, இல்லையோ, என்பது ஏனைய எல்லாக் கருத்துரைகள்போல அவை உண்மையாக கலைப்படைப்பையோ அதன் மிகுதி ஒன்றையோ விளக்குகின்றனவா என்பதில் தங்கியுள்ளது. கலைஞனின் பாணியில் ஏதாவது ஓர் அம்சம் அவன் காலத்தைய, ஏனைய, அம்சங்களுடன் தொடர்புடையதாக இருந்து எவ்வித பிரச்சினையையும் முன் வைக்காவிடில் இவ்வம்சமானது அக்கலைஞனின் ஒரு குறிப்பிட்ட மனநிலையினால் அமைந்தது என்று அறிவதில் எவ்வித பயனும் இல்லை. ஆனால் “ஹம்லட்டுக்கும்” அவன் தாய்க்கும் உள்ள உறவில் ஒரு குறிப்பிட்ட இயல்பற்ற தன்மையை எங்களால் உணரக் கூடியதாக இருந்தால் அவன் ஈடிபஸ் சிக்கலினால் (Oedipus Complex) பாதிக்கப்பட்டுள்ளான் என்ற தகவல் அதிக விளக்கத்தை தர உதவலாம். அவ்விதம் அறிவதால், அவன் தன் தாயுடனே, ஒரீலியாவுடனே பேசும்பொழுது உபயோகிக்கும் சில சொற்றொடர்களை நுணுக்கமாகப் பார்க்கும் திறனையாவது எம்மில் வீருத்தியடையச் செய்யலாம், எனினும் உளவியற் பகுப்பாய்வு சார்ந்த கருத்துரையின் பயன் குறுகியதாகவே உள்ளது. கலைப்படைப்புகளின் பொதுவான வடிவியற் பண்பினை நாம் ஏன் சுவைக்கின்றோம் என்ற வினாக்களை உளவியல் பகுப்பாய்வு முறையாக விளக்குவது இதைவிட அதிக முக்கியத்துவத்தை உடையதாக உள்ளது.

ஒரு கருத்துரையானது பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் ஏற்கப்படாதிருக்கலாம்.

1. உரைப்படைப்பின் தரவுக்கும் கருத்துரைக்கும் சம்பந்தமின்றி இருத்தல், ஹம்லட் ஒரீலியாவைச் சந்திப்பது தன் தந்தையின் ஆவியைச் சந்திக்க முன்பு என்றும் ஹம்லட் உண்மையாக குளோடியஸின் (Claudius) மகனேயன்றி மருமகனல்ல என்றும் கருத்துரைகள் சாதிக்கலாம், இது நாடகத்துடன் சம்பந்தமற்ற தொன்றன்று, எனினும், கருத்துரையால் ஹம்லட் ஒரு போதும் தன்னை குளோடியஸின் மருமகனாகக் கருதவில்லை என்று கூறினால் அது நாடகத்திற்கு முரணாக இருக்கும்;
2. கருத்துரையானது தீர்க்கும் பிரச்சினைகளைவிட, அதிக பிரச்சினைகளை உண்டாக்குதல்.
3. நாடகத்தில் எந்த அம்சமும் கருத்துரைக்குப் பாதகமாக இல்லாவிட்டாலும் அதற்குச் சாதகமான எதுவும் இல்லாதிருத்தல்.
4. கருத்துரையில் கால முரண்பாடு காணப்படுதல்.
5. கருத்துரையால் ஒரு பாதகமான மறுமதிப்பீடு தோன்றுதல்.

ஏற்கக் கூடிய கருத்துரைகளில் சில சிறந்தனவாகவும், சில ஏனையவற்றை விட உறுதியளிப்பனவாகவும் இருக்கலாம். எனினும் இவையாவும் கலைப்படைப்பினதோ, அன்றி அப்படைப்பின் பகுதிகளினதோ, அம்சங்களை வெளிப்படுத்துவனவாகவே நாம் கருதுகின்றோம்.

1. Stuart Hampshire; “Types of Interpretation”, Art and Philosophy, (ed.) Sidney Hook, New York 1966.

— ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம்: செல்வி சாந்தினி சந்தானம்

தகவல்

1970 க்குப் பின் ஈழத்தில் வெளிவந்த தமிழ் நாவல்கள்

தொகுப்பு: நா. சுப்பிரமணியம்.

நூலகம்
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாண வளாகம்

(அ) 1970 க்குப் பின் வெளிவந்த நாவல்கள்

அருள் சுப்பிரமணியம் க. — அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது, மட்டக்களப்பு : மலர் வெளியீடு, நவம்பர் 1973. பக் 206

அன்னலட்சுமி இராசதுரை — உள்ளத்தின் கதவுகள், கொழும்பு : வீரகேசரி பிரசுரம், மே. 1975

ஆனந்தன் கே. எஸ். — தீக்குள் விரலை வைத்தால், கொழும்பு : வீரகேசரி பிரசுரம், ஆகஸ்ட் 1972, பக். 187

ஆனந்தன் கே. எஸ். — காசித ஓடும், கொழும்பு : வீரகேசரி பிரசுரம், ஜூன் 1974 பக். 138

ஆனந்தன் கே. எஸ். — கர்ப்பக் கிருகம் கொழும்பு : மாணிக்கப் பிரசுரம் ஜூலை 1974.

இந்துமகேஷ். (புனைபெயர்) — ஒரு விலை மகனாக் காதலித்தேன் கொழும்பு : வீரகேசரி பிரசுரம், 1974

இலங்கரத்தினா டி. பி. — இணைபிரியாத தோழர் (அம்ப யஹலுவ) சிங்கள நாவலினைத் தமிழாக்கம் செய்தவர் சரோஜினி தேவி அருணாசலம். கொழும்பு : லேக்ஹவுஸ் இன்வெஸ்ட்மென்ட் லிமிட்டெட். 1973.

உதயணன் (புனைபெயர்) — பொன்னான மலரல்லவோ, கொழும்பு : வீரகேசரி பிரசுரம், செப். 1975, பக். 220

கணேசலிங்கன், செ. — மண்ணும் மக்களும் சென்னை : பாரி நிலையம் 1970. செங்கை ஆழியான் (புனைபெயர்) — சித்திரா பெளர்ணமி யாழ்ப்பாணம் : சிரித்திரன் பிரசுரம், மே 1972, பக். 32

செங்கை ஆழியான் — முற்றத்து ஒற்றைப் பனை, யாழ்ப்பாணம் : சிரித்திரன் பிரசுரம், ஜூன் 1972, பக். 39

- செங்கை ஆழியான் — வாடைக் காற்று, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், நவம்பர் 1973, பக். 135
- செங்கை ஆழியான் — கொத்தியின் காதல், கொழும்பு: மாணிக்கப் பிரசுரம், ஏப்பிரல் 1975, (1972ல் சிரித்திரனில் தொடராக வந்தது)
- செங்கை ஆழியான் — பிரளயம், கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம் ஜூன் 1975, பக். 109.
- செல்வநாயகம் அருள் — மர்ம மாளிகை, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம் 1973.
- சொக்கன் — சீதா, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், அக்டோபர், 1974, பக் 115.
- டானியல் கே. — பஞ்சமர் யாழ்ப்பாணம்: தாரகை வெளியீடு, புரட்டாதி 1972, பக். 175
- டானியல் கே. — போராஷிகள் காத்திருக்கின்றனர், கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், ஆகஸ்ட் 1975, பக். 120
- தெணியான் — விடிவை நோக்கி, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், ஜூலை, 1973, பக். 116
- நித்தியசீர்த்தி ஏ. ரி. — மீட்டாத வீணை, பருத்தித்துறை: கமலாவெளியீடு மார்ச்சு 1974, பக். 166
- நேசன் ஜி. — பட்லி, கொழும்பு: ஜன மித்திரன்
- நேசன் ஜி. — ஐமேலா, கொழும்பு: ஜன மித்திரன், 1975
- பத்மநாதன் பொ. — புயலுக்குப்பின், கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், ஆகஸ்ட் 1973, பக். 147
- நயீமா ஏ. பஷிர் — வாழ்க்கைப் பயணம் கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், நவ. 1974, பக். 129
- பாலமனோசுரன் அ. — நிலக்கிளி, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், மே, 1973, பக் 150
- பாலமனோசுரன் அ. — சூமாரபுரம் கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், டிச. 1974, பக். 134
- பாலேஸ்வரி த. — பூஜைக்கு வந்த மலர், கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், 1972.
- பிரேமகாந்தன் இ. — பிராப்தம், கொழும்பு: குமரகுருபர நிலையம், 1970.
- பொன்னையா, சிவம் — நீல மாளிகை, கொழும்பு: மாணிக்கப் பிரசுரம், மார்ச் 1974, பக். 68
- மதுபாலன் — விதவையின் வாழ்வு, முள்ளியவளை: வன்னித் தமிழ்ச் சங்கம், 1975, பக். 84
- மருதூர் வாணன் — பெருநாள் பரிசு, மருதமுனை: தேன்மதி வெளியீடு, 1970.

- மொழிவாணன் — யாருக்காக, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், ஜூலை 1975.
- ரஜனி — மைதிலி, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், 1970
- ரஜனி — கணையாழி, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், 1971
- ரஜனி — ஆஷா, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், 1972
- ரஜனி — விதிமிள் வழியிலே கொழும்பு: ஜன மித்திரன்
- ரஜனி — நெஞ்சக் கனல், கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், ஜூன் 1975.
- ரஜனி — ஐயந்தி கொழும்பு: ஜன மித்திரன் வெளியீடு, 1975
- ரஜனி — அஞ்சாதே என் அஞ்சுகமே, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், ஆகஸ்ட் 1975
- ஜோசப் தெளிவத்தை எஸ். — காலங்கள் சாவதில்லை, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், ஏப்பிரல் 1974, பக். 245
- ஷர்மிளா — அன்பே என் ஆருயிரே, கொழும்பு: ஜன மித்திரன் வெளியீடு.
- (ஆ) 1970க்கு முன் பிரசுரமாகி 1970க்குப் பின் நூல் வடிவம் பெற்ற நாவல் களும் குறுநாவல்களும், இரண்டாம் பதிப்புகளும்.
- கயிலாசநாதன் வை. அ. — கடற்காற்று, கொழும்பு: உதயம் புத்தக நிலையம், ஜூன் 1972 பக். 82
- கோதிலம் சுப்பையா — தூரத்துப் பச்சை, 2ம் பதிப்பு, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், 1973
- சிற்பி — உனக்காகக் கண்ணை, யாழ்ப்பாணம்: முத்துச்சுடர் வெளியீடு 1973 ஜனவரி
- சொக்கன் — (புனைபெயர்) — செல்லும் வழி இருட்டு, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், அக்டோபர் 1973, 167 பக்கம்.
- நவசோதி க. — ஒடிப்போனவன், 2ம் பதிப்பு கொழும்பு: குங்குமம் பிரசுரம், ஜூன் 1972 பக். 68
- நாகராஜன் — வாழ்க்கை ஒரு வசந்தம், யாழ்ப்பாணம்: சண்முகநாதன் புத்தகசாலை, ஜனவரி 1971, 192 பக்.
- பொன்னுத்துரை எஸ். — சடங்கு, கொழும்பு: அரசு வெளியீடு, ஆகஸ்ட் 1971 பக். 170
- மணிவாணன் — யுகசந்தி, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம், செப். 1972 பக். 176
- ரஜனி — குந்தளப் பிரேமா, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம் 1970.
- ரஜனி — தாரினி, கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம் 1973
- (இ) 1970 க்குப் பின் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பனவற்றில் தொடர் கதை களாக வெளிவந்தவையும் வெளிவந்துகொண்டிருப்பவையும்.
- அகஸ்தியர் — கோபுரங்கள் சரிகின்றன, தினகரன் தொடர்கதை 1972
- அகஸ்தியர் — ஊற்றுக் கண், தினகரன் தொடர்கதை 1975
- ஆனந்தன் கே. எஸ். — சொர்க்கமும் நரகமும், நியுவேவ் பாணித்தொடர் நவீனம், மாணிக்கம் (1973-1975)

ஆனந்தன் கே. எஸ்.—கனலும் புனலும். (ஈழத்து வரலாற்று நவீனம்) மாணிக்கம் தொடர்கதை. சித்திரை 1975.

இளங்கீரன்—அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும் வீரகேசரி தொடர்கதை. 1972

இளங்கீரன்—அன்னை அழைத்தாள், சிரிந்திரன் தொடர்கதை நவ. 1975

இளந்தீவகன் — அவள் இன்னும்..... இதயம் (தொடரும் நெடுங்கதை), மே 1975

செங்கை ஆழியான் — கங்கைக்கரை ஓரம், சிரித்திரன் தொடர்கதை. 1974-75 (முடிவு பங்குனி 1975)

செம்பியன் செல்வன்—கடல் தாரகை, மாணிக்கம் பங்குனி 1975 (செம்பியன் செல்வன், தேவன், யாழ்வாணன், கே. வி. நடராஜன் குறமகள்)

செல்வம் மாத்தளை ரங்கராட்டினம், மாணிக்கம் 1975.

துய்யோன் — அவள் செத்துக் கொண்டு வாழ்கிறாள், மாணிக்கம் 1975

நந்தி — தங்கச்சியம்மா, தினகரன் தொடர்கதை 1975.

பாலேஸ்வரி நா. — ராதையின் பாதையில்: கற்பகம் 1970 மலர் 1, இதழ் 1.

யோகநாதன் செ. — சிறுபொறியும் பெருநெருப்பும், கற்பகம் 1970 மலர் 1, இதழ் 1, தொடர் நாவல்

ரணசிங்கா டோனி — நடிக்கையின் கதை, சிங்களத்திலிருந்து தமிழாக்கம் மொழிவாணன். சுதம்பம் 1970.

ராஜேஷ் — முதலிரவு, மாணிக்கம் 1975.

ஜோசப் தெனிவத்தை — மாறுதல்கள் அஞ்சலி இதழில் தொடராக வெளிவந்து நிறைவேறுது நின்றது. மே. 1971 ஜனவரி — பெப். 1972

(ஈ) 1970 க்குப் பின் வெளிவந்த குறுநாவல்கள்

(1) நூல் வடிவில்

(2) சஞ்சிகைகளில்

அன்னலட்சுமி இராசதுரை — விழிச்சுடர் (இரு குறு நாவல்கள்) சுன்னகம்: தமிழருளிப் பதிப்பகம். ஜனவரி 1970 பக். 122

இராசரத்தினம் வ. அ. — பாலி விவேகி ஜன. 1971 21-37

கதிர்காமநாதன் செ.—நான்சாக மாட்டேன், கிரஷ்ணசந்தரின் உருது மொழிக் குறுநாவல் தமிழாக்கமும் பிற சிறு கதைகளும், கொழும்பு: வீரகேசரி பிரசுரம். நவம்பர் 1972 பக். 113

டானியல் கே. — மனங்கள் தானாக மாறுவதில்லை, (குறுநாவல்) தாயகம் சித். 1975 பக். 9-24

தெனியான் — பிஞ்சுப் பழம், யாழ்ப்பாணம்: மல்லிகை இதழ், பிப். 1971 பக். 11-23

யோகநாதன் செ. — இருட்டும் வரை காத்திரு, அஞ்சலி ஆக. 71 - அக். 71 குறுநாவல்.

யோகநாதன் செ. — ஒளி நமக்கு வேண்டும், மட்டக்களப்பு: மலர் வெளியீடு ஜூலை 1973 பக் 76. (ஐங்குறு தாவல்)

1. இருபது வரு..... மூன்று ஆசைகளும்
(ஒளி நமக்கு வேண்டும் — அஞ்சலி தை 1971 — மாசி)
2. தோழமை என்றறொரு சொல்
3. ஜாவகி.
4. அந்த நாள் வரவேண்டும்
5. திருச்சிற்றம்பலம்

செங்கை ஆழியான் நிலமகளைத் தேடி..... சிரித்திரன் (நெடுங்கதை) ஓக் டோபர் 1973.

(2) 1970 க்குப் பின் வெளிவந்தனவென்று தகவல்களால் மட்டும் அறியப்பட்ட நாவல்கள் குறுநாவல்கள்.

சுதந்திரராஜா சி.—மழைக்குறி — தகவல்: எழுபதுகட்குப் பின் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள், அலை 1 கார். 1975, பக். 8

நவரத்தினம் சி. எம்.—இழப்பதற்கு நாம் எதுவுமில்லை, (மலையக இலக்கிய முன்னணியில் குறுநாவற் போட்டியிற் பாராட்டுப் பெற்றது) தகவல் — குமரன் மார்ச் 1976 பக். 31

மலரன்பன்—சில தனிமரங்களும் பெருநெருப்பும் (மலையக இலக்கிய முன்னணியில் குறுநாவற் போட்டியிற் பாராட்டுப் பெற்றது) தகவல் — குமரன் மார்ச் 1975, பக் 31.

மொழி வரதன்—புதிய மலர்கள் மலர்கின்றன (மலையக இலக்கிய முன்னணியின் குறுநாவற் போட்டியிற் பாராட்டுப் பெற்றது) தகவல் — குமரன், மார்ச் 1975 பக். 31.

චින්තනයි - CINTANA

මේ කලාපයේ

In this number

1. ස්වාභාවික උරුම හා ප්‍රජා උරුම
එස්. ක්‍රිෂ්ණරාජා
Natural Rights and Human Rights
S. Krishnarajah.
 2. මහාචාර්ය කනපතිපිල්ලේගේ කවයාවල දැක්වෙන සමාජ විඥනය :-
තුරේයි මනෝහරන්
Social Consciousness in Professor Kanapathipillai's Plays
Thurai Manoharan.
 3. ලංකාවේ ආහාර නිෂ්පාදනය ගංගා නිම්න සංවර්ධනය.
ඊ. මදනාහරන්
Food Production and River Valley Development in Sri Lanka
R. Mathanakaran.
 4. ලංකාවේ නවකතාවල සමාජ විඥනයේ ආරම්භය
චිත්‍රලේඛා මොනගුරු
Beginning of Social Consciousness in Sri Lanka Tamil Novels
Shitrallega Maunaguru.
 5. සංස්කෘත ශිලාලිපි හා දෙමළ ශිලාලිපි
වී. සිවසාමි
Sanskrit and Tamil Inscriptions
V. Sivasamy.
 6. කවීන් හා භාෂා - වාග්විද්‍යාත්මක ප්‍රවේශක්
ඒ. ජන්මුගදස්
Poets and Language - A Linguistic View
A. Sanmugadas.
 7. කලා කෘති ව්‍යාඛ්‍යා කිරීම
සුචරිත ගම්ලත්
The Interpretation of Works of Art
Sucharita Gamlath.
- ප්‍රවෘත්ති : 1970 න් පසු පළ වූ දෙමළ නවකතා නාමාවලිය
එන්. සුබ්‍රමනියම් විසින් සංගෘහිතයි
- News : A Bibliography of Tamil Novels published in Sri Lanka after 1970,
Compiler : N. Subramaniam.

சந்தாப் படிவம்

நிர்வாக ஆசிரியர்,
சிந்தனை,
நூலகம்,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாண வளாகம்,
திருநெல்வேலி,
இலங்கை.

சிந்தனை, நான்கு இதழ்களுக்கான
சந்தாப் பணம் அனுப்பியுள்ளேன்.
இத்துடன் காசுக்கட்டளை/
காசோலை / தபாற்கட்டளை / பணம்
அனுப்பிவைக்கப்படுகிறது.

இலங்கை ரூபா 20-00
இந்தியா ரூபா 25-00
வேறு நாடுகள் £ 3-00 / \$ 7-00
[தபாற் செலவு உட்பட]

பெயர்

விலாசம்

நாடு

திகதி

கையொப்பம் :

Subscription Form

Managing Editor,
Cintanai,
Library,
University of Sri Lanka,
Jaffna Campus
Thirunelvely,
Sri Lanka.

Please send me 4 issues of
Cintanai to my address given
below. I enclose a Cheque/
Bankers order / M.O. / P.O. in
your name for Sri Lanka
Rs. 20/-, India Rs. 25/-, other
countries £ 3-00 / \$ 7-00 per
year.

[Postage included]

Name

Address

Country

Date

Signature :

ஆய்வுக் கட்டுரை அமைப்புத் தொடர்பான குறிப்புகள்

1. கட்டுரைகள் தமிழில் எழுதப்படல் வேண்டும்.
2. இக்கட்டுரைகள் தட்டெழுத்தில் தாளின் ஒரு பக்கத்தில் மாத்திரம் இரட்டை இடைவெளியுடையனவாய் அமைதல் வேண்டும். தாளின் வலப்பக்கத்திலும் இடப்பக்கத்திலும் ஓரங்குல ஓரம் இருத்தல் வேண்டும்.
3. பக்கங்கள் தெளிவாக இலக்கமிடப்பட்டு, தொடர்பு விலகாமல் ஒன்றியச் சேர்த்துக் கட்டப்படுதல் வேண்டும்.
4. ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் இரண்டு பிரதிகள் அனுப்பப்படல் வேண்டும்.
5. உசாத்துணை விபரமும் அடிக்குறிப்புகளும் இலக்கமிட்ட பட்டியலாகக் கட்டுரையின் இறுதியிற் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். உசாத்துணை நூல் விபரம் பின்வரும் தொடர்முறையில் அமைதல் வேண்டும்: நூலாசிரியர் பெயரும் முதலெழுத்துக்களும்; நூலின் சரியான தலைப்பு (கீழே கோடிடப்படல் வேண்டும்); வெளியீட்டாளர் பெயர்; வெளியிடப்பட்ட இடம்; வெளியீட்டு ஆண்டு, பக்கம்.

உ.உ: கணபதிப்பிள்ளை, க., நூலாடகம், இலங்காபிரமணி அச்சகம், சாவகச்சேரி, 1942, பக். 8.

சஞ்சிகைகளை உசாத்துணையாகக் குறிப்பிடும்பொழுது பின்வரும் ஒழுங்கினைப் பின்பற்ற வேண்டும்; ஆசிரியரின் பெயரும் முதலெழுத்துக்களும்; கட்டுரைத் தலைப்பு (மேற்கோள் அடைப்பினுள்): சஞ்சிகையின் தலைப்பு (கீழே கோடிடப்படல் வேண்டும்); வெளியீட்டாளர் பெயர்; தொகுதி இலக்கம் (அராபிய எண்களில், கீழே கோடிடப்படல் வேண்டும்); வெளியீட்டு ஆண்டு, பக்கம்.

உ.உ: விபுலானந்தர் சுவாமி, "சோழநாட்டுத் தமிழும் ஈழநாட்டுத் தமிழும்," கலைகள், 3:1, ஜனவரி, 1941, பக். 18-25.

6. உங்கள் கட்டுரையின் முதற் தாளில் இடதுபக்க மேல்மூலையிற் கட்டுரையின் தலைப்பு எழுதி அதன் கீழே கோடிட்டு, அக்கோட்டின் கீழ் வலதுபக்க மூலையில் கட்டுரையானரின் பெயர் தரப்படல் வேண்டும்.

உ.உ:

மொழியும் கணிதமும்

க. அரசரத்தினம்

7. 200 சொற்களாலான கட்டுரைச் சுருக்கம் ஒன்று இணைக்கப்படல் வேண்டும். கட்டுரைச் சுருக்கத்தில் உள்ள தாளில் இடதுபக்க மேல் மூலையில் உங்கள் கட்டுரை எத்துறையைச் சார்ந்ததெனப் பெரிய எழுத்தில் தெளிவாக எழுதுதல் வேண்டும். அதனைத் தொடர்ந்து கட்டுரையின் தலைப்பும் எழுதுவோரின் பெயரும், கல்வித் தகைமைகளும், பதவியும், முகவரியும் தரப்படல் வேண்டும்.

அச்சுப்படி திருத்தும் முறை

6
த/
ல/

இவ் வாத்தியங்கள் இணைக்கருவிகள்
எழவும் வழங்கப்படும்/ இணைக்கருவிகளை நரம்புக்
கருவிகள், (லிதோ) கருவிகள், துளைக்கரு
விகள் எனப் பலவாறு வகுக்கலாம்

2
0/#
க/

